

15 AUGUST

1944

MONOGRAFIA

JUDEȚULUI DOLJ

CU O PREFAȚĂ DE D-L
GENERAL IOAN N. PETRESCU
PREFECTUL JUDEȚULUI DOLJ

TIPĂRITĂ SUB ÎNGRIJIREA D-LUI
Dr. C. S. NICOLĂESCU-PLOPȘOR

IZVOARE FOLKLORICE

VOLUMUL I

PARTEA I-a

BALADE

APARE ÎN

OLTENIA

DOCUMENTE • CERCETĂRI • COLEGERI

ORGAN AL INSTITUTULUI DE ISTORIE NAȚIONALĂ,
REGIONALA CRAIOVA

~~P 14 763~~

~~P 12 320~~

P 12 320

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
DOLJ
CRAIOVA

„OLTENIA”

DOCUMENTE ◦ CERCETĂRI ◦ CULEGERI

CARTEA VII-a

PARTEA I-a

ORGAN AL INSTITUTULUI DE ISTORIE NAȚIONALĂ,
REGIONALA CRAIOVA

Revistă înscrisă în registrul publicațiilor periodice al Trib. Dolj la Nr. 1/940 și autorizată de CENZURA MILITARĂ, Serviciul Central, cu Nr. 370 din 24 Iunie 1940.

Trei fascicule a 64 pagini alcătuiesc o carte, care va avea copertă, tablă de materii și indice.

Redacția și Administrația: ARHIVELE STATULUI
Direcțiunea Regională Craiova.

Director, Dr. C. S. NICOLĂESCU-PLOPȘOR
Secretar de Redacție, Pr. D. BĂLAȘA
Casier, Maria Petrescu

Colaboratori:

Bălașa, Preot D., Craiova; Bălașa, Pr. Ion, Craiova; Bărcăclă, Prof. Al., Turnu-Severin; Căncea, Ioan V., Arhivar ajutor la Arhivele Statului din Craiova; Ciușanu, Preot G. F., Craiova; Costescu, Prof. C. I., Craiova; Dinculescu, Prof. N. G., fost Director al Arhivelor Statului din Craiova; Firulescu, Preot I., Cornu Dolj; Iliescu, Octavian O., Craiova; Mândroceanu, Arhivar principal la Arhivele Statului din Craiova; Mazilescu, Preot Ioan S., Amărăști-Romanați; Metzulescu, Dr. Aurel, Craiova; Neda, Prof. Ioan M., București; Nicolăescu-Plopșor, Dr. C. S., Directorul Arhivelor Statului din Craiova; Paleologu, V. G., Corlate Dolj; Petrescu, Maria I., Arhivar la Arhivele Statului din Craiova; Popescu-Cilieni, Pr. I.; Stănică, Preot Constantin, Orodel Dolj; Șucu Ion, Arhivar Arhivele Statului, București; Vincenz, Arhitect A., Craiova.

Abonamentul la cartea VII-a este de lei 500.

Cântec haiducesc

Frunză verde bob năut
Maică-mea, cînd m'a făcut
Ei bine i-a fost pârut
Că și-a cîștigat di-un prunc.
Frunză verde matostat,
In frunză de tei m'a fășat
Cu lapte dulce m'a scăldat,
Lăturile le-a vârsat
Pe sub umbra nucilor,
Pe sub a gorunilor,
Să fiu drag haiducilor
Ca pîinea boierilor,
Ca vinul cocoanelor,
Ca florile fetelor,
Ca caii flăcăilor.
Frunză verde boabele,
Căpitane, Dragule,
Spune, spune gazdele,
Gazdele și armele.
Frunză verde trei alune
Măi băete, nu ie bine
Cînd gazdele ți le-oi spune
Și capu meu s'o răpune.
Gazdele-m sînt pe vîlcele,
Armele, la buturele;
La buturele de nuc,
Că la vară iar mă duc.
De unde iau nu măi duc;
F.... muma lui să-i f...
Cui mă face că sînt lup.
Nu sînt lup și sînt voinic.
Că la vară iar mă duc:
De unde iau nu măi duc.
Frunză verde flori mărunte

Și văzui că nu măi ninge,
Incepui la arme a unge
Și la voinicei a strînge:
— „Veniți, voinici, dupe mine
Dacă vreați să trăiți bine,
Că știu sama 'n codru bine
Vă dau pîine cu masline
Și rachiu de tescovine,
Că mi-e drag să trăiesc bine.
De cînd maica m'a făcut
Tot în codru mi-am trăit:
Soarele nu m'a văzut;
Nici luna, nici stelele;
Numai căprioarele.
Surioară căprioară
Te 'nălță în doo picioare,
Sus pe malu Oltului,
Paște 'n vadu codrului.
Să văz raza soarelui
Pe coifu pistolului,
Tot ca ochiu șarpelui.
Frunză verde trei alune,
Poteceaua dupe culme
Pardosită cu alune;
Cu alune și cu nuci
Să purta puica 'n papuci
Cu alune mărunțale,
De călca numai pe iele.
F....-te 'n bot de-aluniș
Aluniș și curpiniși
Umblam pin tine pitiș,
Cu săbioara tîrîș
Cu paloșu cumpăniș
Cu doisprece dupe mine

Imbrăcaț și armaț bine;
Unde merg, nu mi-e rușine.
Cîte cinci și cîte șasă
Intră la ciocoi în casă:
Ia ciocoi dila masă
Și mi-i bagă su pat.
Are bani nenumăraț,
Cu tipsia număraț.
Cîte doi și cîte trei

Cântecul haiducilor

In ăl colț de codru verde
Mititel focșor să vede.
Foaie verde mărgărit,
Nu știu, focu-i potolit,
Sau de haiduci ocolit?
Nu știu zece sau doisprece
Cum mi-și frige di-un berbec.
Nu mi-l frige, cum să frige,
Și mi-l frige din belciuge
Și mi-l întoarce 'n cărlige
Ca să-i fie carnea dulce.
Frunzuliță dedețai,
De mic sărac rămăsăi
Pe mîinile străinilor,
In coadele tăciunilor.
Verde foaie de mătasă,
Care ierea măi mare 'n casă
Ala 'm da cîte cinci șasă;
Care ierea măi mic în casă
Ala de păr nu mă lasă.
Dacă văzui ce văzui,
De-acolo că mi-și plecai
Sluguliță mă băgai.
Foaie verde leuștean,
Dară ieu pe ce slujeam?
Că slujeam pi-un cărlăior.
Cărlanu creștea, ieu creșteam

Cutează într'un bordei
Și judecă cu temei.
Că de-ai bani măi multicei
Fă-mi mie parte de iei
Că-ț las la mină răvaș
Să nu rămîi păgubaș
Și dacă oi muri ieu
Te-o măi plăti Dumnezău.
Culeasă dela Dumitru Dinu Ciuculete
de 68 ani, Ploșor 1921

Până mare ne făceam.
Șeaua pe cîrlan puneam
Și la vale-mi apucam.
Toată ziua că mergeam.
Să vezi, Doamne că 'nsăram
Și prea bine că 'noptam;
Alături de drum trăgeam,
Dupe cal descălecam,
Șaua dupe iel că loam,
Cîrlăioru 'l priponeam,
Iebănci albe așterneam,
Șaua căpătii puneam.
Să vez, frate, mă culcam
Puțintel somn îmi dormeam,
Mititel vis că-mi visam,
Drept în picioare săream;
Mîna pe pripon puneam:
Pripon trage, pripon vine.
Cîrlăioru nu măi vine
Verde foaie păr uscat,
De mi-o fi pripon tăiat,
Cîrlăioru mi-e furat.
De mi-o fi priponu rupt,
Cîrlăioru mi-e pierdut.
Iacă-tă, pripon tăiat,
Cîrlăioru mi-e furat.
Dacă văzui, ce văzui,
Iebănci albe că-mi strînsăi

Cu șaua că le legai
Și 'n spinare că le loai
Și la vale-mi apucați,
Pe-o potecă părăsîtă
Cu troscot verde 'nvălită,
Pin năgară; pin săcară,
Pin năgară descurcam
De cîrlăior întrebam.
Da mersăi ce mi-și mersăi,
Peste un stejar dedei.
Foaie verde dedețal
Cu trei cai legați de iel.
Da' între peagu și 'ntre șargu
Iacă-tă și cîrlanu.
La umbra stejarului
Durmea furu calului.
Dară ieu ce mi-și făceam?
Lîngă fur m'apropiam,
Mîna la brîu că-m puneam,
Mare paloș că-m scoteam,
Verde foaie mărgărit
Să dau în iel adurmit
Mi să ține 'nceluit
Nu știe de ce-a murit.
Dacă văzui, ce văzui,
Palma bici că mi-o făcui
Peste ochi că mi-l lovii.

Verde foaie și-o lalea
Vez, furu să deștepta.
Să vez ieu ce mi-și făceam!
Cu paloșu că mi-și dam,
Frumos cap că mi-l tăiam,
La cîrlăior că mergeam
Pe obraz il sărutam,
Șaua pe cîrlan puneam
Și pe iel că 'ncălecam,
Doi pogolnici că im loam
Și 'ndărăt mă 'napoiam,
La o baltă-mi ajungeam
Cu cîrlăior că 'm vorbeam:
— „Foaie verde păr uscat,
Tu să mi te pui pe lat
Păn' m'oiu scoate la uscat“.
Cîrlăioru m'a 'scultat:
Hai la bîlci la Ilóvâț
Să-m dau cîrlanii cu preț.
Dar la bîlci de-mi ajungeam
Cîrlăiorii mi-i vindeam
Bune parale că loam,
Și acas mă 'napoiam
Și de muncă m'apucam
Toată treaba mi-o firșam.

Culeasă dela Gheorghe P. Măndolu,
de 74 ani. Rîsipiți-Dolj 1923.

Haiducu

Foaie verde trei masline
M'ai făcut, muică, pe mine,
N'ai măi făcut nici un bine
Și să măi fi făcut doi
Ar teme lumea de noi.
M'ai făcut un pui de lup
De am luat țara în lung.
Am luat-o 'n lung și 'n lat
Și-am venit la noi în sat.

M'ai scaldat, m'ai legănat
Ai vărsat lăturile
Sub polata nucilor
Să fiu drag haiducilor;
Și m'ai făcut sub ăl fag
Să fiu haiducilor drag.
Foaie verde, foaie verde
Sub poală de codru verde
Mititel focșor să vede

Nu știu focu-i potolit
 Sau de voinici ocolit?
 Nu știu zece, sau doisprece
 Că-mi frigeau la un berbec
 Și nu-l frigea cum să trige
 Și mi-l frigea în cîrlige
 Și mi-l fitorcea 'n belciuge
 Ca să-i fie carnea dulce...
 Văzui frunza fagului
 Pe dunga ogașului;
 Văzui frunza că să 'ntinde
 Incepui armele a strînge
 A le strînge și a le unge.
 Le ungeam cu unt de lemn
 Să tragă bine la sămn;
 Și cu său de căprioară
 Pe cine-oi lovi să moară.
 Văzui frunza ca paraua,
 Lăstărelu ca undreaua,
 Bătui pușca cu vergeaua
 Și-mi apucați poteceaua,
 Trecui dincolo vilceaua
 Unde cîntă turtureaua.
 Văzui frunza ca pitacu
 Cătai unde-am pus baltacu,
 Plecai în codru, săracu!
 Văzui frunza 'n patru dungii

Agușiță a lu Topală

Foaie verde de-o săcară
 De-o săcară de-o năgară
 Din zi din Vinerea Mare
 Aguș nici-o treabă n'are,
 Pune trei hați la coșare
 Și-i țăsăla
 Și-i grebla
 Și-i ștergea cu peria
 Ca să facă sapa lată

Geme codru de haiduci;
 De tot fagu cîte cinci.
 Arză-te focu de codru
 Din tine n'oiu să măi ies
 Pin' n'oiu pune moț la fes...
 Și galbini constandinești.
 De cînd muma m'a făcut
 Eu în codru m'am născut;
 M'am născut și am crescut
 Raza soarelui n'am văzut.
 Nici luna, nici soarele,
 Numa căprioarele
 Sărind ududoaele.
 Căprioară, surioară,
 Înaltă-te 'n două picioare
 Roade poala codrului
 Să vad raza soarelui
 Pe coifu pistolului —
 D'alei frate, codrule, frate,
 Nu mă da, codrule, legat
 Că nimic nu ț-am stricat,
 Numai o creacă ț-am tăiat
 De-am atîrnat armele,
 Rugineau oțălele.

Auzită dela Const. D. Badea
 din Plența, 1924

Și coama toată rotată.
 Și-i ungea cu unt cu miere
 De-i făcea păru bugnele,
 Și coama numa în ele.
 Cînd ieșea la primăvară
 Galbin ca turta de ceară
 De-i făcea lu Aguș fală.
 Și mi-a sosit o scrisoare
 Să ia fata lu Carale

Cu cinci chile de parale.
 Iar Aguș ce mi-și zicea?
 — „Nedo, Nedo, sluga mea
 Ia țăsala și grebla
 Țasală pe vinăta
 Să ies la lume cu iea.
 De mirosul grajdului
 Mirosu sfunducului
 Țasală pe vîațu
 Că-l ia Țăligrădeanu.
 Foaie verde matostat
 Rău dracu l-a 'mboestrat.
 Că cînd merge 'mboestrînd
 Varsă clăbuc pe pămînt
 De aur și de argint.
 Și cînd merge 'n fuga mare
 Cu dangele pe spinare
 Și 'n boestru 'n fuga mare.
 Iar Neda ce mi-și făcea?
 Frumos scara că punea
 Și Aguș că 'ncăleca
 La Carale că pleca.
 Cînd ierea la pod domnesc
 Multe pistoale troznesc.
 Foaie verde matostat
 Să lua Carale de sfat:
 Nu știu, răzvală la țară
 Sau că Turcii ne 'nconjoară
 Nu mi-e răzvală la țară
 Nici că Turcii ne 'nconjoară,
 Nici că soli de 'mpărăție
 Să ne scoată din domnie.
 Și-i Aguș a lu Topală
 Care-au măi venit pe vară.
 Tae Turcii și-i omoară
 Și mi-i leagă cu țaruși
 Și mi-i trimete la Ruși,
 Să vadă cine-i Aguș.
 Foaie verde ș'o lălea
 La Carale ajungea.

Și Carale ce mi zicea?
 — „Aoleo, taică Aguș,
 Te-așteptam cu bucurie
 Și tu vii cu grea urgie”.
 Iar Aguș ce mi-și zicea?
 — „Taci, tăicuță, nu zice-așa,
 C'asa mi-e venitura
 De cînd m'a făcut muma.
 Cîte-un hat bine-am ținut,
 Cu Carale că-mi făcea
 Soroc de nuntă punea.
 Iar Aguș ce mi-și făcea?
 Pe vîațu 'ncăleca
 Și acasă că pornea,
 Tot răcnind și chiotînd,
 Din pistoale slobozînd.
 Cînd acasă ajungea,
 El din gură așa zicea:
 „Nedo, Nedo, sluga mea,
 Ia pe vîațu de slab
 Să iau pe negru de gras.
 Stau puțin să odinesc
 Și cu nuntă să pornesc.
 Foaie verde trei șglici
 Și-mi alegea la voinici
 O sută cinci zăci și cinci;
 Cu opinci de capră stearpă
 De nouo ani nefătată,
 Cu căciule 'ntoboșate
 Lăsate 'n vale pe spate
 De dor de străinătate.
 Frumos nuntă că-mi pornea.
 Cînd e la pod la calici
 Ia măi stați copii, aici,
 Să numărăm la voinici
 O sută cinci zăci și cinci.
 La Carale ajungea
 Și mireasa ridica
 Și 'napoi să fitorcea
 Frumos nunta că-mi făcea

Si pleca la Abdula,
 Călare pe vinăta.
 Foaie verde matostat
 Să lua domnia de sfat
 Aguşiță lumea mea
 Ce-ai venit la Abdula
 Să te bag în zaana
 Și să te fac pastrama.
 Iar Aguş ce-m răspundea?
 Taci, doamne, nu zice așa
 C'asa mi-e venitura
 De când m'a făcut muma;
 De când muma m'a făcut
 Cite-un hat bun am ținut.
 Foaie verde și-o lalea,
 Lu Aguş ti porunceă:
 — „Aguşiță, lumea mea,
 Dă-mi mie pe vinăta”.
 Iar Aguş im răspundea:
 „Fie-t, doamne dăruit
 Cu ce ieste 'mpodobit
 Și pe Parnea țiganu
 Care poartă răvalu.
 Foaie verde matostat,
 Să lua domnia de stat
 Și lui Aguş dăruia
 Și cu satu Romanat
 Că sint oameni măi bogat.
 Dila mic pin' la bătrîn
 Toț cu pecețile 'n sin
 F.... mumuleana 'n c.....
 Iar Aguş ce mi-ș făcea?
 La cadîșcă să 'ntorcea
 Iar cadîșca ce-m zicea?
 — „Aguşiță, lumea mea,
 Ce caț tu la Abdula,
 Că te bagă 'n zaana
 Și te face pastrama,
 Stai să mîncăm averea
 Care mi-a dat-o tata

Să mîncăm cu lingura.
 Iar Aguş ce mi-și striga:
 — „Nedo, Nedo sluga mea
 Unde-i Parnea țiganu
 Și pe Parnea că găsa
 Și răvalu că-i puneă,
 Și la Abdula pleca.
 Cînd e la podu domnesc
 Multe pistoale troznesc
 Foaie verde matostat,
 Să loa domnia de sfat.
 Ie Aguş a lu Topală,
 Care a măi venit pe vară;
 Taie Turcii și-i omoară
 Și mi-i leagă cu țaruși
 Și mi-i trimete la Ruși,
 Să vadă cine-i Aguş.
 Iar Aguş ce măi făcea?
 Din răval să cobora,
 Pin cafelele intra
 Și pe Turci că-i ucidea.
 Dar un Turc măi mititel,
 Fratele lu Ciupăngel
 Zîs Măciucă Mustafa
 Cine, naiba, l-a știut
 C'a fost acia pitit
 C'a dat și l-a omorît,
 Drept în cornu capului
 Sparsă cuibu dracului;
 La râtezu părului,
 Unde-i păs voinicului.
 La cadîșca că-l ducea.
 Iar cadîșca ce-m zicea:
 — Aguşiță, lumea mea,
 Ce cătași la Abdula,
 N'ascultași de vorba mea?
 Și-l sărută 'n tăietură
 Zicînd că-l sărută 'n gură.
 Cînd fu Vineri lingă sară
 Pe Aguş îl îngropară.

Pustiea de cafenea
 Care bea Aguş în ia
 Mi-a puiat ciorile 'n ia.
 Cafeneaua dila vale
 Stau brabețit la culcare

Unde-a fost lu Aguş sfatu,
 Frate, să să pomenească
 C'a fost cruce vitejească.

Cules dela N. N. Didu, de ani 50
 Plenița-Dolj, 1924

Badu

Când oi zice de-o lalea
 Umblă Turcii 'n aiurea
 Pin plaiuri hălăind
 Hălăind și bălăind
 Tot de Badu întrebînd.
 De Badu circiumaru
 Ziua vin cărciumărește
 Noaptea Turci măcelărește,
 La iel, frate, cînd venea
 Pe Băduleasa găsa.
 La Băduleasa striga:
 „Băduleasă, crîșmăreasă,
 Să ne scoț pe Badu încoa
 Dacă n'o fi aicea,
 Iar dacă o fi la vie
 Trimete-i vorbă să vie.
 De-o fi în sat
 Trimete-i sfat”.
 — „Nu-i la vie
 Ca să vie;
 Sau în sat
 Să-i trimet sfat.
 Ci Badu ieste culcat
 De trei zile mort de beat.
 Și iel cînd mi s'a culcat
 Singur, frate, s'a jurat
 Că cine l'o scula
 Singur capu i-o tăia”.
 Turcii atuncea de-auza
 Năvală pe iel că-mi da.
 Și-l lega

Și-l verega
 Cu trînghie de mătasă
 Impletită 'n cinci și 'n șasă;
 Cu șasă de sîrmă 'ntoarsă,
 Tăia carnea până 'n oasă.
 Și pe iel, frate mi-l lega
 De ostreții coșului
 La dogoarea focului
 Rău îi pasă Badului
 Și pe iel, frate, mi-l bătea
 Cu sîrcou gîrbaciului
 Pe fața obrazului
 Rău îi pasă Badului.
 Iel frate dacă vedea
 La Băduleasa striga
 Băduleasă, crîșmăreasă:
 — „Ce stai, frate, și privești
 Pe cînd Turcii mă căznesc.
 Pune fața la dospeală
 Obraji la rumeneală
 Și sprincene la negreală
 Și pi lingă Turci te-oi da
 De te miri că m'or lăsa”.
 Iea așa că mi-și făcea
 Pi lingă Turci că să da.
 Turcii 'n samă n'o băga.
 Tot mereu îl canonea.
 La Băduleasa striga:
 Băduleasă soața mea
 Ce stai frate și privești
 Pe cînd Turcii mă căznesc.

Du-te 'n târg la Girgineva
 La fratele Nicolcea
 Și zi ca să vie încoa".
 Iea acolo să ducea
 La Nicolcea de-ajungea
 Pe iel frate că-l găsa
 Cu două curve petrecea
 Și la iea că îmi striga:
 — „Ce o măi fi cumnată-mea
 De-ai venit la mine încoa;
 Or s'a întimplat ceva"?
 — „Au, cumnate, dumneata
 Tu pe aici te 'nveselești
 Și mîndrele le privești
 De niminea nu 'ngrijești.
 Dară Badu frate-tău
 De trei zile și trei nopți
 De când Turcii mi-l căznesc,
 Pe iel, frate, l-a legat
 Cu frînghie de mătasă
 Cu șasă de sîrmă întoarsă.
 Tae carnea pînă la oasă.
 Pe el, frate, l-a legat
 De ostreții coșului
 La dogoarea focului.
 Rău îi pasă Badului
 Pe iel, frate, mi-l bătea
 Cu sfircu gîrbaciului
 Pe fața obrazului,
 Rău îi pasă Badului".
 — „Du-te cumnata mea să știi
 Venirea mea ieste așa
 Calu tare nechezînd
 Și din gură răgnînd
 Și din pistoale troznînd.
 Turcii dacă te-o întreba
 Băduleasă, crijmăreasă
 Dragă neică, curvă aleasă
 Cine e ăl de răgnește
 Și din pistoale troznește

Și calu nechezăște.
 Nu cumva o fi Nicolcea
 Să ne cheardă viața"...
 Dar iea avea a răspunde
 Nu ie ala Nicolcea
 Da cine ieste?
 Ie un neguștor de boi
 De trage în gazdă la noi
 Și ne-a vîndut cirezile
 Și a cîștigat pungile.
 De aia-dă pistoalele"...
 El frate cînd ajungea
 Dupe cal descăleca
 Sabia 'n mină și-o loa
 Și în Turci că năpustea
 Și-i tăia cum nemerea,
 Pin' la Badu de-ajungea.
 Frînghiile le tăia
 Și pe Badu de-l scăpa.
 Gură că-i făcea:
 — „Aoleie, Badule,
 Bate tu mijloacele
 Că le știi soroacele:
 Să bat ieu mîrginile".
 Și-i tăia și-i venina
 În podu cășii i-aranca.
 Foc cășilor le punea.
 Care pe drum că trecea
 Tot pe Badu că-l căia.
 — „Aolele, Badule,
 Îți arsără casăle".
 — „Nu-mi este de căși că ard
 Mi-e de rîmătorii grași
 Că le ard unturile
 Și le-a săcat pungile".

Culeasă dela Alecu Fișcu
 Cornu-Dolj 1924

Badu

Foae verde și-o lalea
 Pi dincolo, pi dincoa
 Pila cia de Dunărea
 Mi-umblă Turcii 'n aiurea,
 N'aiurea, pin plaiurea
 Și umblînd din birt în birt
 De cite o para vin bînd
 Tot de Badu întrebînd.
 De Badu circiumarū,
 De Nicolcea copilu,
 Incingea barba cu brîu;
 Mustățile brațele,
 Chica-i bate călcîiele
 Cu mustăț în toate părț
 Ca vrejii de castraveț.
 Întreba dar, ce 'ntreba,
 Pe-o uliță-mi apuca
 Acolo la Badu intra.
 Găsa pe Băduleasa
 Măturînd bătătura,
 Pe rășchitor dăpăna.
 Dară Turcii ce zicea?
 — „Bună zîua, Băduleasă,
 Ochii în cap de curvă aleasă
 Da ț-ă Badu tău acasă?
 Băduleasa-i răspundea:
 — „Badu meu mi-e ostenit
 De nouă poteri gonit
 Și-mi ieste culcat în pat
 De paloșe înconjorat,
 Cu săbiuța la cap.
 Și așa mi-este jurat
 Că cine l-o deștepta
 Capu 'n două i-o tăia".
 Dară Turcii ce-mi făcea?
 Peste dînsu că-mi intra
 Adormit că mi-l găsa
 Mîna pe dînsu puneș,

Mi-l lega, mi-l spînzura
 Între ostreții coșului
 În dogoarea focului.
 Dupe ce mi-l chinuia
 Într'o odaie că-mi intra
 De beut că s'apuca
 Dar Badu ce-i zicea?
 — „D'aoleu, ascultă, Băduleasă
 Cum stai, frate, să privești
 Unde păgîinii mă căznesc?
 Du-te frate și nu sta
 La frate-meu Nicolcea
 Că e de trup tot așa.
 Spune-i să vie aicea".
 Băduleasa ce-mi făcea?
 Vadra pe cot că o lua
 Să n'o priceapă nima.
 La Nicolcea să ducea,
 Pe Nicolcea mi-l găsa
 La fundu unei buț goale
 Cu vre-o cinci-șasă marghioale
 — „Bună zîua, măi Nicolceo!"
 — „Mulțumescu-ți Băduleasă!"
 — Tu cum bei și chefuești
 De frate-tău nu 'ngrijești:
 Pe frate-tău ți l'a prins Turcii
 Și l'a spînzurat
 Între ostreții coșului
 În bătaia fumului
 Unde-i pasă Badului".
 Dar Nicolcea ce-mi zicea?
 „Daoleo, ascultă Băduleasă,
 Du-te frate și nu sta
 Să nu priceapă nima
 Că ieu acum oi veni
 Murgu meu imbueștrînd
 Și din pistoale trăgînd.
 Cu gardurile rupînd

Și dupe cîini azvirlind.
Turcii, frate de-o auza
Tu să le spui, frate, așa
Sînt nește geambași de boi
Ce trag în gazdă la noi"...
Și acasă că... pleca,
Acasă că-mi ajungea
Nici un ceas că nu ședea
Iacă Nicolcea venea.
Dară Turcii mi-auza
Și din gură așa zicea
— Cată f... mumă-sa,
Ăla mi-e vr-un nărod tare
Sau mi-este vr-un viteaz mare
Băduleasa-i răspundea:
— „Nu mi-este nici nărod tare,
Da nu mi-e nici viteaz mare;
Sînt nește geambași de boi
Ce trag în gazdă la noi“.
Dar Nicolcea i-ajungea
Calu de-un pom că lega
Și 'n cărciumă că intra.
Bună ziua Băduleasă,
Băduleasă, crîșmăreasă,
De ță vinu bun și rece
Să-ț beau numai cincisprezece
Iar de ț-o fi vinu cald
Zău, frate, de drum să-mi cat.
Să beau una, să beau doo,
Să beau patruzăci și noo.
Pune în ăst pahar dar, vin
Și dăm și ăstui creștin.
Să dăm și ăstui spînzurat,
Cred că nu ie vinovat“.
Vin în pahar că punea
Pi-un scăunel să suia
Măna în pozînar băga

Di-un bricegel că scotea
Și la sfoară că tăia
Pe Badu 'l despînzura.
Iară Badu ce-mi făcea?
Aci pe loc să 'narma.
Da Nicolcea ce-mi zicea?
— „Măi trăție nu-i așa.
Ieu să bat mijloacele
Că le știu soroacele;
Tu să baț marginile
Nu le știți soroacele“...
Dară Badu n'asculta
Și peste Turci că-mi intra
Și din gură așa zicea:
— „Bună ziua Turcilor,
Turcilor, păgînilor,
Măi mari ciocodarilor,
Voi cum beț și chefuiț
Și de mine nu 'ngrijit“...
Cînd fu soarele 'n chîndie
Tăia Badu șapte mie
Și Nicolcea nu să știe.
Cînd soarele-a scăpătat
Numai un Turc a rămas.
— „Badule nu mă tăia
Că am să-ț spun ceva.
Ț-a ars casa d'ingă drum!“
— „Las să ardă, f... 'n c...
Că ie cu spate la drum
S'a închedecat f'un nebun“.
Săbioara că scotea
Și pe-ăla că mi-l tăia.
Nici un Turc nu rămînea.

Dela Ion I. Sălceanu, de 76 ani
Orodel-Dolj 1923

Corbea

Frunză verde flori domnești
In oraș la București,
La ale căși mari domnești
De să văd din Stoienești,
In curte la Ștefan Vodă,
Mulț boieri s'au strîns de vorbă
Toț bea și să 'nveselea
Și toț de Corbea vorbea.
Ștefan Vodă așa zicea;
Pe Corbea cin 'mi l-o da
I-o da vii, i-oiu da moșii
Și stupina di la Jii.
Pe-ala nu l-oiu lăsa:
I-oiu da un colț de mahala
Care să află cu iea“.
Din cei oamini ciț ierea
Nici unu nu putea
Ca să prindă pe Corbea.
Și la temniță mergea
Și pe arestaț îi întreba:
— „Care mi-o da pe Corbea...“
Doi bușnegi bătrîni
Așa știa vorba cu Corbea:
— „Noi pe Corbea țî l-om da
Dacă ne-ai grațlia osînda“...
Ștefan Vodă ce zicea?
— „Voi grațlia osînda
Și pe ala nu-l oi lăsa.
Oi da vii, oi da moșii,
Oi da negre țigării
Și stupina di la Jii“.
Și-ăi doi bușnegi bătrîni pleca
De pe Corbea-l căuta
In pădurea Pinului
In mîntii Cadriului
La frunza aninului.
Pe Corbea mi-l găsa,
La arme mergea
Și cuțite ascuța.
Dar iel cînd mi-i vedea:
— „Alelei bușnegi bătrîni,
Pe voi, cine v'a minat,
Frumos capu vi l-a mîncat“,
Dar bușnegii răspundea:
Da tu, Corbeo, dumneata,
Noi cu toții am tot stat
Și cu toții am haiducit.
Ști acum la ce-am venit?
Ștefan Vodă mi-a murit
Și-a lăsat cu jurămînt
Să mergi, să-i calci pe mormînt
Cu ale minciuni mi-l loa,
Păn'la mormînt mi-l ducea.
Ștefan Vodă mi-l prindea
Și la temniță mi-l ascundea.
La temnicioara de sus
Cum șade Corbea de-ascuns l...
Șade în apă pănă 'n sapă
Și 'n albete pănă 'n spete.
Pe Corbea nimini nu-l vede l...
Șade Corbea la 'nchisoare
Nouă ani n'a văzut soare.
Nouă ani cînd îi făcea
Iacă mumă-sa venea,
Cu trei oao roșioare:
— „Duc lu Corbea de mîn-
care“
La fereastă mi să da
Și-odată că mi-l striga:
— „Alei, Corbeo, dumneata.
De ești mort să te jelesc,
Ori ești viu, ca să te știu?...“
— „Muică, muiculița mea,
Nu sînt mort să mă jelești
Și nici viu să mă cunoști,
Ieu te-adăst, muică, plîngînd,

Și tu-mi vi, maică, juctnd;
 Din rochiță filfind...
 Ghete verzi, nevăcsuite
 De mari maistori sînt făcute,
 Tot de Corbea poruncite.
 Maică, măiculița mea,
 Eu cînd am venit aicea,
 Erau broaștele ca nucile,
 Năpircile ca acele
 Și șerpil ca paiele...
 Și acuma 's cît grinzile,
 Năpircile cît butiile,
 Broaștele cît ploaștele.
 Și nici de aia nu-mi ierea...
 O drăcoaică de șerpoaică
 Cum mi-a puiat în bārboaică
 Cînd să'ntinde mă pătrunde;
 Cînd să sîrcește mă firșește
 Maică, măiculița mea,
 Du-te, maică, la domnie,
 De departe să te rogi
 Și de aproape să îngenunchi
 Ce-o fi, Corbea vinovat
 De stă 'n temniță băgat?...
 Căii v'a furat?
 Căruța v'a fărîmat?"
 — „Vezi, babo, cum l'am uitat!..
 Las, babă, să-l însurăm,
 I-am găsit logodnica
 Logodnica, carpena,
 Adusă din Slatina.
 Ie din bardă bārduită,
 Din săcure necioplită,
 Cu umăr la mijloc făcută,
 Pentru Corbea poruncită.
 Lăutarii i-am tocmit
 Satu Coșofenilor
 Și cu al Cioroienilor"...
 Mă-sa îndărăt să ducea
 La fereastră mi să ducea...

— „Dară Corbeo, dumneata,
 Să te 'nsoare domnia
 Ți-a găsit logodnica
 Pe frumoasa carpena.
 Ie din bardă bārduită,
 Din săcure necioplită,
 Cu umăr la mijloc făcută
 Pentru Corbea dăruiță.
 Lăutarii i-a tocmit
 Satu Coșofenilor
 Și cu al Cioroienilor".
 Dară Corbea răspundea:
 — „Vez, muiere, minte proastă
 Plete lungi și minte scurtă,
 Muiere nepricepută...
 Nu-mi este logodnica
 Ci-mi este țapșoreaua,
 Care să mă 'nfigă 'n ea.
 În țapă de m'o punea
 Coșofeni m'o cățani,
 Ciorile m'o gărâi.
 Maică, măiculița mea,
 Du-te maică, de acia,
 Ia cincizăci de săpători,
 Șaptezăci de lopătari,
 Dă-le zîua cincii parale,
 Să le dai și demîncare
 Să sape 'n ușa grajdului
 Bălegaru moșului,
 Dă de lanțu roșului
 Pe roșu cînd l-ai scoate
 Să nu-i fluieri muiereste,
 Și să-i fluieri haiducește
 Și să vii cu iel încoace
 C'oiu da pe ăla și-oiu scăpa..."
 Și mă-sa cînd auza
 Loa cincii zăci de săpători,
 Șaptezăci de lopătari
 La ușa grajdului săpa
 De lanțu roșului da.

Pe roșu cînd mi-l scotea,
 Roșu odată necheza
 Numai spume că-mi făcea.
 Cu mătasă mi-l ștergea
 Cu batistă de mătasă
 De-i făcea lu roșu față.
 Și cu iel de lanț pleca
 Și 'n București cînd intra
 Roșu odată necheza...
 Multe zîduri că-mi crăpa...
 Ștefan Vodă mi-l vedea
 Și din gură așa zicea:
 — „Babă slabă și de treabă
 De ț-ă roșu de vînzare
 Să-l cîntăresc în parale".
 — „Nu mi-e roșu de vînzare.
 Roșu e dăruiț Măriei Sale...
 Scot pe Corbea din 'chi-soare..."
 — „Pe Corbea ți l-oiu scotea
 Nici pe ala nu te-oiu lăsa.
 Ți-oi da vii, ți-oi da moșii,
 Ți-oi da negre țigării...
 Și stupina dila Jii,
 Nici pe aia nu te-oi lăsa
 Ți-oi da un colț de mahala,
 Care te afli pe ea.
 Și pe roșu că mi-l loa
 Și 'n curte că mi-l băga.
 Cincizăci de haiduci scotea
 Și pe roșu încăleca
 Da pe toț mi-i omora,
 Da, baba ce îmi zicea?
 — „Ștefan Vodă, dumneata;
 Nu ț prăpădi oștirea.
 Scoate frate pe Corbea
 Că ala îi știe sama.
 Ț-o fi frică c'o scăpa,
 Incue, frate, porțile,
 Pune santinelele"...
 Ștefan Vodă ce zicea?
 El la Gheorghită striga:
 — Gheorghită vataf de temniță
 Fecior de boier,
 Ia cheia dila cămară
 Și scoate pe Corbea afară
 Și mi-l rade voinicește
 Cerchezăște-l haiducește".
 Și pe Corbea mi-l scotea
 Voinicește mi-l rădea
 Haiducește-l cercheza.
 Și la roșu să ducea...
 Pe roșu cînd îl vedea
 Iel odată necheza.
 Alei, Corbeo dumneata,
 Am scăpat pe tată tău
 Și pe moșu moșu-tău
 Și-am să scap și capu tău"
 Corbea la roșu mergea
 Și pe roșu 'ncăleca;
 De-o plimbare că făcea
 Și la Ștefan Vodă venea.
 — „Ștefan Vodă, dumneata,
 „Să-mi dai tu țoalele tele
 Să să 'nvețe roșu cu iele".
 Ștefan Vodă ce-mi făcea?
 De țoale să desbrăca
 Și pe Corbea-l îmbrăca.
 Iel pe roșu încăleca
 Și-o plimbare că-m făcea
 Și la scară cînd venea:
 — „Ștefan Vodă, dumneata
 Ia să-mi dai sabia ta
 Să să învețe roșu cu iea".
 Ștefan Vodă ce-mi făcea?
 El sabia că i-o da
 Și o salbă că făcea
 La ciochină s'atirna.
 Și Corbea ce îmi făcea?

O plimbare măi făcea
 Și la mumă-sa venea.
 — „Ia dă mumă o nua
 Să bat pe roșu cu iea
 Că nu face slujba mea“...
 Iar mumă-sa când venea
 Mîna la brîu i-arunca
 La ciochină o atîrna.
 Roșu odată că sbura
 Cu norii să amesteca.
 Ștefan Vodă ce-m zicea ?
 — „Du-te, Corbeo, sănătos
 Că la bună mîină ai fost
 Și harnicu nu Ț-am fost“.
 Dară Corbea răspundea :
 — „Ștefan Vodă, dumneata,
 Ieu rămîn cu haiducia
 Și tu ai fost cu domnia“...
 Să ducea ce să ducea
 Și-odată mi să gîndea :
 — „Ce să-i fac ieu ăstuia ?“.
 Să-i fur telegarii ?
 Mîine face de alȚil.
 Să-i tărîm casăle ?
 Mîine face altele.

Dar să-i fur ieu coconașu
 Că nu măi face altu“...
 Indărăt mi să 'ntorcea
 Să băga pe su perdea
 La slujnice mi să ducea
 Unde copilu ținea.
 Iel pitulat îmi ședea
 Pîină iele cucăia...
 — „Ia dă copilu încoa
 Să-l măi țin și eu cîlva“.
 Iele sama nu băga
 Că-l dă 'n mână lu Corbea...
 Corbea afară im ieșea
 Și în Țapă mi-l punea.
 Buzăle că le tăia,
 Ochișorii îi scotea.
 Domnii cînd mi să scula
 Pe fereastă să uita ;
 Vedea Țapa lu Corbea
 Cu copilu pus în iea.
 Fuga la otravă da
 Și iel și coconița
 Și bea și să otrăvea...

Culeasă dela Barbu Bogdănel, de 60 ani
 Boca-Dolj

Corbea

In Vinerea oaolor
 Corbea din călugărie
 A intrat în tîlhărie
 Și-a ajuns la ra urgie.
 Dar mumă-sa ce-m făcea ?
 Oao roșii 'n cîrpă loa,
 La temniță că-m pleca.
 — „Gheorghită, Gheorghită,
 Deșchide portița
 Să văd pe Corbea“.
 — „Babă slabă și de treabă

Și cu mintea neîntreagă,
 Eu poarta Ț-oi deșchidea,
 Pe Corbea nu l-ai vedea
 Că nu te lasă nima“.
 Dar Corbea o auza
 Și la fereastă ieșea
 Și din gură așa zicea :
 — „Mumă, mumulița mea
 Ia nooă saraoli,
 Și du-te pin frunza vizdeului
 La umbruța teiului

Acolo ie grajdu roșului.
 Sapă cu iei acolo,
 Că roșu cînd te-o simți
 Roșu că mi-o necheza,
 Ușile mi s'o spârgea.
 Și să-mi vorbești fomeiește
 Dar să-i șueri haiducește
 Că atunci roșu să pricepe.
 Iea la roșu mi-și mergea,
 Il Țăsăla, mi-l tighilea
 Și rugina im doboră.
 Dar rugina încolăcită,
 De șapte ani ruginită.
 Și de căpăstru mi-l loa
 La temniță că-m pleca.
 Cînd în oraș că-m intra
 Și roșu cînd necheza
 Cooanele să stîrpea,
 Boerii să mărunchea,
 Pintre garduri să stîrcea.
 Cînd la temniță ajungea,
 Tot la Gheorghită mergea.
 — „Gheorghită, Gheorghită,
 Vătaf de temniță,
 Deșchide poarta
 Să bag pe roșu“.
 Ușa că i-o deșchidea
 Și pe roșu mi-l băga
 Toț boerii mi-i strîngea
 Pi lingă roșu să da,
 In gură mi-i mulsuca,
 Cu picioarele-i dărîma...
 Nimini nu s'apropia...
 Și boerii mi-o întreba :
 — „Babă slabă și de treabă
 Și cu mintea toată întreagă
 De Ț-ă roșu de vînzare,
 Să-l cîntărim în parale.
 Dacă-Ț este de schimbare,
 Să-Ț dau unu, să-Ț dau doi,

Să Ț dăm pîină la trei“.
 Nu mie roșu de vînzare,
 Nu mie, frate, de schimbare ;
 M-e roșu de dăruială
 Să scot om din temnicioară
 Și scoate pe Corbea încoa
 Că Corbea îi știe sama.
 Și pe Corbea mi-l scotea
 Până 'n prag că mi-și eșă
 Pe mumă-sa mi-o chema :
 — „Mumă, muiculita mea,
 Vin de vez patima mea.
 Cînd pe mine m'a adus
 Irea broaștele ca nucile,
 Și șerpil ca fusăle,
 Năpîrci ca undrelele.
 Și acu sînt broștile ca ploștile
 Și șerpil ca bușile
 Și năpîrci ca grinzile.
 Iel de bine ce trăia
 Ii bătea mustățile, brațele
 Și barba genunchele
 Și păru călciele.
 O parte mi-o așternea
 Barba căpăți punea.
 Cu una să coperea...
 Și măi ierea, ce ierea...
 O drăcoaică de șerpoaică
 In barba mea e puiată.
 Cînd să 'ntinde, mă coprînde ;
 Să sgrîcește, mă firșește
 Inimioara mi-o topește.
 Atunci Corbea că-m ieșea
 Bărbieri bucureșteni aducea
 Și mi-l rădea haiducește
 Și mi-l tunde cerchezăște
 Și îi pune un fes pe cap
 Și un cebuc de diamant,
 Parc' ar fi domn împărat...
 — „Să-i dai Țoalele mele

Că-l știe roșu cu iele"
 Și mîndru mi să 'mbrăca
 Și la roșu că mergea
 Cu picioru 'n pămînt da.
 — „Du-te, roșule, la scară
 Să nu mă faci de ocară.
 Sînt șapte ani și jumătate
 De zac pe bună dreptate"
 Cînd roșu că-mi auza
 Din'nainte 'ngenunchea
 Și din dărăt să stîrcea,
 Pînă Corbea încăleca
 Puținel îl infierbînta
 Pi lîngă mumă-sa să da
 — „Adă, mumă, o smincea
 Să ard pe roșu cu iea".
 Nu-i ierea lui de smincea,
 Ci să ia pe mumă-sa
 Să nu rămie fără iea.
 Și de minuță mi-o loa
 La ciochină o atîrna.
 Atunci din gură zicea:
 „Fire-ați voi să fiți de proști
 Că ieu la mînă v'am fost
 Și harnici nu mi-ați fost",
 — „Du-te vere sănătos
 Ca un trandafir frumos
 Că la mînă bună mi-ai fost
 Și harnici noi nu ț-am fost".
 Puțintel să 'nfierbînta
 Cu norii s'amesteca

Și acasă că să ducea,
 Și acasă cînd ajungea
 Toată noaptea să gîndea
 Ce să-i fac ieu astuia:
 — „Să-i dau foc?
 Are bani, face alte case...
 Să-i iau caii?
 Cumpără alții...
 Dar să-i iau ieu coconelu
 Să îi rup ieu suflețalu..
 Li așteaptă pînă în sară
 Și la fereastă iel mergea
 Fereastra mi-o deschidea
 Și la leagăn că mergea
 Coconașu mi-l loa
 Cu sabia mi-l tăia
 Patru cesvirți mi-l făcea.
 O cesvirte'n leagăn o'nvăluia
 Două 'n temniță băga.
 Și alta 'n poartă atîrna.
 Veni soarele la prînz
 Coconașu n'a mîi plîns...
 Cînd la leagăn că mergea
 Cesvircioara mi-o vedea.
 Corbea mi-a făcut asta.
 Dară Corbea, țilhar Corbea
 Cît oi fi eu în domnie,
 Atît să fii tu 'n haiducie.

Auzită dela Dinu Ciuculete
 Ploșor Dolj, 1926

Corbea

Corbea ici, Corbea colea,
 Corbea în temniță ședeă,
 Dar mumă-sa ce-m făcea?
 În Vinerea oaolor
 Nește oao că-m roșea

Și dupe Corbea pleca
 Și din gură că-m grăia:
 — „Corbeo, dacă ai fi mort,
 La morți să te pomenesc".
 Și către Vodă-mi pleca

Și la temniță mergea
 Și din gură că-m grăia
 Și la Corbea că-m striga.
 Și Corbea îi răspundea:
 — „Mumă, mumă, muma mea
 Ieu în temniță im șed
 Și o șerpoaică balaurică
 Cînd mă stringe, mă usucă.
 Mumă, mumă, muma mea,
 Du-te la Măria Sa...
 — „Să trăiț, Măria Ta
 Să-ț trăiască și Doamna
 Să daț drumu lu Corbea".
 Da Vodă ce-m răspundea:
 Mumă 'naltă și de treabă
 Și la față de ispravă,
 Ieu lu Corbea drum i-ași da
 Dar i-am pregătit mireasa.
 Din pădurea Carpina
 Și din tezlă, tezluită
 Și din broască, broscuită.
 Pentru Corbea ie gătită.
 Da mumă-sa ce-m făcea?
 Către Corbea că-m pleca
 Și la Corbea ajungea
 Și din gură că-m grăia:
 — „Corbea, Corbițule,
 Ieu la Vodă că mi-am fost
 Și pe Vodă l-am întreat
 Și pe Vodă l-am rugat
 Și că Vodă mi-a răspuns
 Că ț-a pregătit de-o mireasă
 Din pădurea Carpina
 Și din tezlă tezluită
 Și din broască broscuită
 Pentru tine ie gătită".
 Dară Corbea-i răspundea:
 — „Mumă, mumă muma mea
 Poale lungi și minte scurtă,
 Fomeie nepricepută,

Aia nu ie mireasa,
 Și aia ie țapa mea
 Care să mă puie 'n iea.
 Mumă, mumă, muma mea,
 Du-te la Măria Sa...
 — „Să trăiț, Măria Ta
 Să-ț trăiască și Doamna,
 Să daț drumu lu Corbea".
 Da Vodă ce-m răspundea?
 — „Mumă înaltă și de treabă
 Și la față de ispravă
 Ieu lu Corbea drum i-aș da
 Da i-am pregătit de mireasă
 Impletită 'n cinci și 'n șasă..."
 Dară iea ce mi-ș făcea?
 Indărăt că să ducea
 La Corbea că-mi ajungea
 Și din gură că-i spunea:
 — „Corbea, Corbițule,
 Că la Vodă că mi-am fost:
 Să trăești, Măria Ta
 Să-ț trăiască și Doamna
 Să daț drumu lu Corbea".
 — „Mumă 'naltă și de treabă
 Și la față de ispravă,
 Ieu drumu lu Corbea i-aș da
 Da i-am pregătit de-o mireasă
 Impletită 'n cinci și 'n șasă".
 Iar Corbea cum auza,
 Un friu în mînă că-i da
 Și din gură că spunea:
 Du-te cu ăst friu acasă
 Și în coșerița noastă
 Scutură ăst friuleț
 Și cîrlăioru mi-o învia
 Și de friu să mi-l iei
 Și către Vodă să-mi pleci
 Și de mi te-o întreba:
 — „Calu ți-este de vînzare
 Ori nu-ți este de schimbare".

Nu mi-e cîrlăioru de vînzare,
 Și nu mi-e nici de schimbare
 Ci-mi e de fîgăduială...
 Cîn o da pe Corbea afară"...
 Mumă-sa așa făcea,
 Și cu Vodă să'ntîlnea...
 Și din gură că-i zîcea:
 — „Să trăiești Măria Ta
 Să-ț trăiască și Doamna"l.
 Mumă 'naltă și de treabă
 Și la față de ispravă
 Cîrlăioru ț-ă de vînzare,
 Ori îț este de schimbare?"...
 — „Nu mi-e cîrlăioru de vînzare.

Și nici nu mi-e de schimbare
 Ci mi-e de fîgăduială
 Cîn o da pe Corbea afară".
 Dar Vodă ce mi-ș făcea?
 Cîrlăioru că mi-l loa
 Și în curte mi-l băga
 Și oștire că-m chema
 Care cum încăleca
 Il da jos și-l omora.
 Și oștirea-mi omora.
 Atunci muma că-m grăia.
 — „Să trăiești, Măria Ta
 Să-ț trăiască și Doamna,
 Nu-ț omori oastea ta.
 Intărește-ț porțile,
 Incuie-ț zăvoarele,
 Intărește-ț gîrzile
 Și dă drumu lu Corbea
 Să-l ostenească Corbea".
 Iar cînd Corbea im ieșea
 Pe cîrlăior il pupa,
 Și pe iel încăleca
 Și din gură că-m grăia:
 — „Să trăiești, Măria Ta
 Să-ț trăiască și Doamna,

Intărește-ț porțile,
 Incuie-ț zăvoarele,
 Intărește-ț gîrzile
 Că pe cal l-oi fierbînta".
 Pe lîngă mă-sa să da
 Măna 'n brîu mi-o arunca
 Și pe cal că mi-o punea
 Și înainte să ducea.
 Să ducea, dar nu prea, prea
 Pe mumă-sa o lasă
 Și îndărăt să întorcea
 Și din gură îmi grăia:
 — „Palatului toc să-i dau
 Vodă altu mi-și face...
 Să-i omor pe Doamna"...
 Să însoară și ia alta...
 Să-i omor pe Domnișoru
 Că-i ie drag ca sufletălu"...
 Și iel noaptea să trăgea
 Și 'n grădină că intra
 Unde doicile durmea.
 În cămară că-m intra
 Pruncu din leagăn mi-l lua
 Și în țapă mi-l punea
 Că nici doicile n'auza.
 Domnia cînd să scula
 Doicile otrăvite le gâsa
 Și pruncu 'n țapă 'l afla.
 Domnia ce mi-și grăia
 Și din gură că zîcea:
 — „Corbea, Corbițule.
 La mînuță tu mi-ai fost
 Și harnicu nu ț-am fost.
 Cîț oi sta ieu în domnie
 Vei sta tu în haiducie"l...

Auzită dela Mîlov
 din Plenița-Dolj. 19

Corbea

Foaie verde trestioară
 Zace Corbea la 'nchisoare
 De trei ani lipsit de soare.
 Cînd pe Corbea mi-l prindea
 La temniță de-l băga,
 Ierea broaștele ca nucile,
 Șerpîi ca undrelele,
 Năpîrcile ca acele.
 Iar acum broaștele 's ca țăstele
 Șerpîi ca ulucile,
 Năpîrci ca bastoanele.
 Iar mumă-sa ce-m făcea?
 Dupe Corbea că-m pleca
 Tot cu ouă roșioare
 În Simbăta Paștilor
 Și la Vodă că mergea
 Și pe Corbea că-l cerea
 Dar Vodă îi răspundea:
 Tu ești muma lu Corbea?
 Duminecă îi ie nunta
 Cu logodnica Carpina
 Adusă din Slatina.
 Mi-e din bardă bîrduiță,
 Din săcure ie cioplită
 Și din teslă tesluită,
 Pentru Corbea ie gătită".
 Muma lu Corbea de auza
 Drumu la Corbea îș loa
 Și la temniță mergea.
 Iar Corbea cînd o vedea
 Din gură așa-i zîcea:
 — „Ieu te-aștept, muică, plîngînd
 Și tu vii, muică, rîzînd".
 — „Muică, Corbeo, dumneata,
 Cum ieu de nu mi-ași rîdea
 Că Duminecă ț-ă nunta
 Cu logodnica Carpina

Adusă din Slatina
 Ie din bardă bîrduiță,
 Din săcure ie cioplită
 Și din teslă, tesluită,
 Pentru tine ie gătită".
 — „Mumă, muiculița mea,
 Aia ieste țapa mea,
 Care să mă puie 'n iea.
 Mumă, muiculița mea,
 Du-te la țîrgu de-afară
 Și tu mumă, să îmi iei
 Cînzăci de săpători,
 Patruzăci de lopătari
 Și tu muică să îmi sapi
 Înaintea grajdului
 Până muică, mi-ai da
 De lanțu lu negru,
 Să nu iei pe negru de gras
 Și să iei pe roșu de slab.
 Că roșu mi-e cal de dăruială
 Scoate vinovat din închisoare"
 Dar muică-sa că pleca
 Și la țîrg că mi-ș mergea.
 Loa cînzăci de săpători
 Patruzăci de lopătari
 Și cu iei că mi-ș pleca
 Și la grajd că mi-ș mergea.
 Săpătorii îi punea
 'Naintea grajdului de săpa.
 Peste lanțu lu negru că da
 Și pe negru nu-l loa,
 Și la roșu că mergea
 Și pe roșu că-l loa
 Și afară cînd mi-l scotea
 Incepea de necheza.
 Dar mă-sa ce mi-ș făcea?
 Punea șaua fomeiește
 Il închinga voinicește

Și la Vodă că mergea
 Cu iel în curte intra.
 Da Vodă cum o vedea
 Din gură așa-i zicea:
 Ei, bătrână, dumneata,
 Ieu galbini mi țoi da
 Ca să-m dai pe murgu încoa".
 Da bătrâna ce-m zicea
 Galbini or cât mi-ai da
 Ieu pe murgu nu țoi da.
 Că-m ieste de dăruială
 Să scot vinovat din închisoare"
 Da Vodă ce mi-ș făcea:
 Iel pe murgu încăleca
 Și murgu că mi-l trîntea
 Atunci Vodă că striga
 — „Gheorghită, Gheorghită,
 Vătășel de temniță
 Dă drumu lu Corbea,
 Calu a și-l implimba".
 Da Gheorghită ce făcea?
 Temnița că descuia
 Ca să scoată pe Corbea.
 Și pe Corbea că-l scotea
 Și la cal că mi-l ducea.
 Iar Corbea ce mi-ș făcea?
 Iel lu Vodă că-i zicea:
 — „Alei Vodă, dumneata,
 Ia să-mi dai hainele tele
 Să să învețe murgu cu iele".
 Vodă haine că mi-i da
 Și Corbea le îmbrăca
 Și pe cal încăleca,
 Pin curte că-l implimba.
 Spuma dupe cal o lua
 Și di-o piatră o trîntea,
 Sloi de gheață să făcea.
 Mîna pe mă-sa punea
 La spinare o arunca
 Pinteni lu murgu că-i da

Zîdurile că le sârea.
 Atunci din gură zicea:
 Rămii Vodă sănătos,
 La mină bună ț-am fost
 Și harnicu nu mi-ai fost".
 Corbea atuncea să ducea
 Tot cu mă-sa alătura
 Și în codru să oprea
 Și mă-sii că fi zicea:
 „Ieu, muică am să mă 'ntore
 Să-i fărîm ieu casăle?...
 Mîine strînge satele
 Și își face altele.
 Să-i fărîm grajdurile?...
 Mîine strînge satele
 Și își face altele.
 Ieu să-i tai copilașu
 Ca să-i săc sufletașu".
 Corbea îndărăt să întorcea,
 La odaie că mergea;
 La odaia doicilor...
 Copilu că mi-l loa,
 Atară că mi-l scotea
 Și îndată că-l tăia.
 Capu în țapă că-l punea.
 Doicile cînd să scula
 Copilu nu mi-l găsa
 Incepea de mi-ș țipa
 Tocmai ca șurligaia.
 Atunci Vodă c'auza
 Și din cămară ieșea.
 Și iel mare cînd vedea
 Tare mi să 'nspăimînta
 Și la doici că mi-și striga:
 „Stați mereu nu măi țipaț
 Și nu vă măi spăimîntaț!..
 Că această taptă ra
 Le făcută de Corbea.
 Are să să pomenească
 C'a fost cruce voinicească!"
 Auzită dela Ghiță I. Diță, 48 ani
 Plența-Dolj

Crețu

Frunză verde a bobului,
 Sus la malu Oltului,
 La moara Sopotului,
 La ograda Grecului,
 La cerdacu Crețului,
 Crețului, banditului,
 Lui, nenorocitului,
 S'a strîns hoții codrului,
 Marghiloni ai Crețului.
 Dacă nu mă crez pe mine,
 Ieu anume ții-oi spune:
 Crețu din Terpezîța,
 Și cu Taiche din Vela,
 Și cu Taiche al lu Ciurlin
 C'ala ierea hoț fudul,
 Cu lacăte la chimir.
 Frunză verde usturoi
 Și cu doi dila Pleșoi;
 Și-altă verde și-o lalea,
 Măi sint doi din Pietroaia:
 Unu-i Niță Pietroianu,
 Și-altu-i Dușlea Ungureanu,
 Care a sărăcit Ardealu.
 Și-altă verde și-o lalea
 Și cu doi dila Sîrca.
 Gazda lor cine ierea?
 Stanca Cîrciumăreasa
 Din față dela Sîrca.
 Cînd oi zice și-o lalea
 Și cu trei din Brabova
 Măi sint trei din Răchita
 Și cu doi dila Saca.
 Cînd oi zice trei grăunț,
 Și cu doi din Risipiț:
 Unu-i Tudor Balaliț
 Mănîncă porumbi pîrliț;
 Și unu-i Dinu lu Buță.
 Și măi verde de-o lalea

Și cu trei din Caraula;
 Și-altă verde fir mărar
 Și cu trei dila Rudari:
 Unu-i Piță Rudăreanu
 Și altu-i Dincă Vilcomeanu
 Care-a sărăcit Rudariu.
 Foae verde de ghizdei,
 Și cu Alecu din Tei;
 Alecu Constandinescu
 Le bun tovaroș cu Crețu.
 Cînd oi zice de-o sîpică
 Și cu frate-său Costică.
 Cînd oi zice foi de plop
 Și cu Pică din Virtop
 Fir-ar al dracului mort
 C'a sărăcit satu tot.
 Iel cît a trăit pe lume
 Iel n'a făcut nici un bine;
 Ț-a loat calu de sub tine
 Te-a lăsat plîngînd pe lume.
 Cînd oi zice d'afion,
 Și cu Cîrstache din Corn,
 Ce-a mîncat sînge de om.
 Boii dela Stoienești,
 Inchiși la Cîrstache 'n beci;
 Căi dila Viișoară
 Inchiși la Cîrstache 'n moară.
 Cîte sate ierea 'n plasă,
 Crețu mi le colindasă
 Număi satu Cornului
 Și cu al Virtopului,
 Să fi fost al dracului.
 Dar regele ce-mi făcea?
 Potera că mi-și strîngea,
 Dupe Crețu o pornea;
 Alerga cît alerga
 Și pe Crețu nu-l găsa.
 Potera-l căuta 'n casă

Și iel cu Pică la masă ;
 Potera 'l căuta 'n crîng
 Și iel ieșisă în cîmp.
 Da domnia ce-m făcea ?
 Potera că își oprea
 Pe gazda lu Crețu lega :
 Pe Stanca cîrciumăreasa.
 Din față dela Sîrca.
 Patru zile mi-o ținea ;
 Nici nu bea, nici nu mîncă
 Pînă ce să obliga
 Că pe Crețu 'l aducea
 Și drumu acasă-i da.
 Dară Stanca ce-m făcea ?
 Cu descîntece pornea,
 Șapte draci că în scotea,
 Dupe Crețu că-i pornea.
 Dară Crețu banditu,
 Ce să facă săracu,
 Tot iel nenorocitu ?
 Nici nu bea, nici nu mîncă,
 Numai la pămînt zăcea
 Și Pietroianu-l păza.
 Dar Pietroianu-mi grăia :
 — D'aolică, Crețule,
 Scoal că ia uite vulpea ;
 Scoal' de dă cu pușca 'n ia
 Cumpărăm iarbă pe ia".
 Dar la deal că să scula
 Și cu pușca 'n vulpe da ;
 Dar capsă i să spârgea
 Și pușca lui foc nu loa.
 Șapte vulpi ca în venea
 Șapte capse că-m spârgea
 Si nici una foc nu-m loa.
 Dar Pietroianu m grăia ;
 — „D'aolică Crețule,
 Ne mîncă fiarăle“.

Iară Crețu porunca,
 Șeile pe cai punea :
 — „Mă hai pe la Cristaiche,
 Te miri l-om găsi la tîrg
 Ca să ne cumpere plumb“.
 Banii ce i-a câștigat
 Cristaiche i-a pitulat
 Și Crețului s'a jurat
 Că sătenii i-a furat.
 Dară Crețu, banditu,
 Ce să facă săracu ?
 Tot iel, nenorocitu !
 Șeile pe cai punea
 Și la Craiova pornea
 Și 'n calea largă găsa
 Pe Sergentul Radu, dormea
 Și-un călăraș îl păza.
 Căii lor iarbă păștea.
 Da Crețu ce în făcea ?
 Par'că dracu nu-l lăsa.
 Bună zîua de le da
 Sărgentu să deștepta
 Și pe Crețu cunoștea ;
 La călăraș porunca
 Șeile pe cai punea
 Și așteamătu dupe iei să lua
 Crețu ici, Crețu colea,
 Până ajungea 'n Craiova.
 Poliția înștiința,
 Și pe Crețu îl prindea.
 Poterile 'n căutare,
 Iel prins în răscruciu al mare.

Culeasă dela Ion Tătulescu
 Com. Cornu-Dolj, 1925

Crețu

Frunzulița bobului
 La ograda Grecului
 La moara Sopotului
 La cerdacu Grecului
 S'a strîns hoții codrului.
 Și dacă nu m'aț credea
 Pe nume vi-i oi spunea.
 Cînd oi zice de-o lalea
 Șasă din Urdinița ;
 Cînd oi zice de mărari
 Doisprece din Dirvari.
 Cînd oi zice bob areu
 Șasă dila Tencănau.
 Cînd oi zice de mărari
 Șasă sint dila Rudari ;
 Și cu Dincă din Rudari
 De-i măi zice și Vărzari.

Frunză verde flori de măr
 Și cu Cîrstaiche din Corn.
 Frunză verde foi de plop
 Și cu Pică din Vîrtop
 Fir-ar al dracului mort
 C'a băgat pe Crețu 'n foc.
 Cu soru-sa Ilinca
 Gazda Crețului ierea.
 Poterile-l cuprindea
 Și frumos că mi-l lega
 Cu fringhie de mătasă
 Impletită varga 'n șasă.
 În arest că l-a băgat
 Și soldații l-a 'mpușcat.

Culeasă dela Maria S. Teianu, 62 ani
 Teiu, 1925

Doicin Bolnavu

Nu asară, alalteri sară,
 Nemerit-au, tăbărit-au,
 Trei delii, trei chisagii
 Și-un arap negru ciudat,
 Frate, cu solzi dupe cap
 Și iel, frate, că-m avea
 Ceșmeaua capului
 Cît rotilla plugului,
 Dinț în gură ca tesla,
 Mina ie ca uleiu,
 Picioru putineiu.
 Și iel, frate, că-m avea
 De răzor, butie de vin
 Și-un cuptor de jimblă arsă
 Și c'o vacă mare, grasă,
 De casă, tată frumoasă,
 Care cu iea să culca,

Pînă 'n zîuă nu ieșă,
 Dară Stanca ce-m făcea,
 Intra 'n casă suspinînd
 Și-afară ieșă plingînd.
 Dară Doicin ce-m zicea :
 — „Dară soru-mea, Stanca,
 Ce ieși afară plingînd,
 Intri 'n casă suspinînd,
 Păr galbin dărăpănînd,
 Frate, or ți s'a urit
 Căpățiile mutînd,
 Cînd la umbră, cînd la soare ?
 Ieu nu măi pot, surioară“.
 Noo ani că în zăcusă,
 Pi-o parte că-m putrezisă
 Și pe una mușchi făcusă,
 Blestemat de mumă-sa,

Pină-o omorî viteaz.
 Da Stăncuța ce-m zicea :
 — „Aoleo, neică Doicine,
 Mie nu mi s'a urît
 Căpățile mutînd,
 Da nu știi, neică, nu știi,
 Nemerit-au, tăbărît-au,
 Trei delii, trei chisagii
 Și-un arap negru ciudat,
 Cînd te uiț la dînsu,
 Nu pot ține rîsu.
 Că ceșmeaua capului
 Cît rotila plugului,
 Dinți în gură ca tesla,
 Mîna ie ca uleiu,
 Picioru ca putineiu.
 Și neicuță că măi are
 De rîzor butie de vin,
 Și-un cuptor de jimblă arsă
 Și o vacă mare grasă
 Ca să-i fie de gustare
 Pină-o veni prînzul mare.
 Și neicuță că măi are
 De casă fată frumoasă,
 Care cu iel să culca,
 Pină 'n ziuă nu ieșă.
 Veni rîndu și la mine,
 Ce să mă fac, vai de mine?
 Dară iel ce mi-ș făcea?
 — „Alei, soru-mea, Stanca,
 Du-te 'n mica cămioară,
 Să vez buzduganu meu”.
 Iea nu-l putea aducea
 De-a prăstăgala mi-l loa
 Și iel așa-mi grăia :
 — „Ia ado un șal mare 'ncoa”,
 Un șal mare că mi-i da,
 Oasele și le stringea,
 De putrede cum ierea
 Și-așa din gură grăia :

— „Adu și pe roibu 'ncoa,
 Pune șaua fomeește
 Și-l inchingă voinicește.
 Vino tu la mine 'ncoa,
 Aproape calu să-l dea.
 Pune mîna soru-mea,
 De ține de scara asta
 Pină oi încăleca”.
 Și-așa din gură-m grăia :
 — „Adu buzduganu 'ncoa”.
 Iea nu putea-l aducea,
 De-a prăstăgala îl loa.
 Dară iel ce mi-ș făcea?
 De călare s'apleca,
 Buzduganu deodată-l lua
 Și-așa din gură-mi grăia ;
 — „Cată fi-i-ar mumă-sa,
 Ce a ruginit așa?
 Gîndea c'am pierdut viața?
 În dreaptă că mi-l loa
 Și cu iel în sus că-m da,
 De rugină-l scutura,
 L-arunca la saccana.
 — „Ierea bun de mîna mea!”
 La Arap că să ducea
 Cu iel, frate, să 'ntîlnea.
 Să certa ce să certa,
 Cu iel, frate, să lupta.
 Da Arapu ce-m zicea?
 — „Cată, fi-i-ar mumă-sa,
 Am auzit, n'am crezut
 De Doicin bolnavu,
 Asta o să-m piardă capu”.
 Dar Doicin ce-m zicea?
 — „Păzăște, Arape 'ncoa,
 S'a deslegat chinga.
 Dar Arapu ce-m zicea?
 Iel, frate să apleca,
 Ca să-și lege chinga.
 Dar Doicin ce-m făcea?

Buzduganu că-l rotea
 La marginea fesului,
 La râtezu părului,
 Unde-i păs voinicului.
 Dupe cal că-l doboră,
 Paloșu din teacă scotea,
 Capu lu Arap tăia
 Și 'n toghie că-l loa
 Și pin oraș că pleca.
 Tot orașu-i mulțumea.
 Să trăiască, să trăiască,
 Trăiască Doicin bolnavu
 Că a omorît Arapu.
 Da acasă că-m mergea
 Și-așa din gură-m grăia
 — „Alei soru-mea, Stanca,
 Făcui bine pentru tine,
 Să faci și tu pentru mine.

Tu frate că să-mi aduci
 Patru zăci de popi bătrîni,
 Patruzăci de erepici,
 Patruzăci de grămățici,
 Ca, frate să-m citească
 Suflețalu ca să-m iasă,
 Că ieu sint, frate, blestemat
 De muma cînd m'a făcut,
 Pin'-oiu prăpădi viteaz
 Suflețalu să nu-m iasă”.
 Iea, frate că-m aducea
 Și toț popii că-i citea
 Și suflețalu-i ieșă
 Și pe iel îl îngropa
 La minăstirea Domnească,
 Doamnă, să să pomenească.

Culeasă dela Ion Roiban Gitan
 de ani 76, Plenița

Doicin Bolnavu

Foaie verde a macului
 În poarta Țarigradului,
 La ușa împăratului,
 Tăbărît-au, poposit-au
 Trei belii ghisagii
 Și-un Arap mare buzat,
 Mult mi-e negru și ciudat!
 De ie silă pămîntului
 Și teamă împăratului.
 Ieste în trup cât butia,
 Picioru ca butoiu,
 Mîinile ca putineiu,
 Ochii 'n cap ca satele,
 Dinții 'n gură ca tezele
 Și celmeaua capului
 Parcă-i roata plugului.
 Neică, puțulica lui,
 Matca putineiului.

Vez Arapu ce-m făcea
 La 'mpărat că să ducea
 Și din gură că-i zicea :
 — „De'mpărat, 'mpărat să fii
 Dar de trică vrei să-mi știi?
 Biruri pe țară să pui
 Ca pe mine să mă ții.
 O să-m dai la o mîncare
 Să-m gătești o gonitoare ;
 Noo cuptoare de pîine,
 Un butoi mare de vin,
 Unu vin, unu rachiu
 Ca să fac pofta deplin,
 Fată mare la culcare.
 Cine n'are fată mare
 Cînd oi zice de-o lălea
 Să-m dea și nevestica,
 Fetele le rînduia

Cu iel care să culca,
 Dimineața o 'mormînta.
 Venea rîndu la Stanca.
 Cînd oi zice foi de crin
 Aia-i sora lu Doicin.
 Să vez Doicin ce-a făcut:
 Noo ani că mi-a zăcut:
 Pe șele mi-a putrezit
 Partea stingă a mucezit
 Și a dreaptă a sfoiegit,
 Vez dar Doicin ce-m făcea?
 La soru-sa să uita
 Și-o vedea că tot plîngea
 Și din gură că-i zicea:
 — „Daoleo, măi Stanco nene,
 Ce intri în casă plîngînd
 Și ieși afară oftînd?
 Or neică ți s'a urît
 Tot la plapume spălînd
 Și căpătîe mutînd?
 Or îț ie de măritat?
 Mărită-te, Stanco neică,
 Să viu și ieu la nunta ta
 Să-ț dau bani cu batista“.
 — „Dă-l la naiba măritat!
 Că nu mi-e de măritat.
 Oare tu n'ai auzit
 Că 'n poarta împăratului
 Tăbărit-au, poposit-au
 Trei belii ghisagii
 Și-un Arap mare buzat
 Mult mi-e negru și ciudat.
 De i-e silă pămîntului
 Și teamă împăratului.
 Împăratu de ie'mpărat
 Și-a luat căciula din cap
 Înaintea unui Arap.
 Vez Arapu că-i zicea
 De 'mpărat, 'mpărat să fi
 Dar de frică vez să-m ști.

Biruri pe țară să pui
 Și pe mine să mă ții.
 Ai să-m dai la o mîncare
 Să-m gătești o gonitoare.
 Un butoi mare de vin
 Unu vîn, altu rachiu,
 Ca să fac pofta deplin.
 Și fată mare la culcare.
 Fetele le-a rînduit.
 La mine rîndu-a venit“...
 — „Nu te teme Stanco neică,
 Dumnezău că m'a ținut
 La boală m'a chinuit
 Și pe pămînt m'a ținut
 Să-l iau ieu dupe pămînt.
 Du-te tu la mine 'n grajd
 Să lași pe murgu de gras,
 Să iei pe roibu de slab.
 Vezî-l neică, dupe ușe
 De ie tot plin de cenușe
 Cu noo căpestre în cap“.
 Stanca la cal să ducea
 Ușa la grajd deșchides.
 Iar calu cînd auza
 Odată cînd necheza
 Pămîntu cutremura.
 Il loa Stanca și pleca
 Și la Doicin să ducea.
 Iar Doicin de il vedea
 Lăcrămile că-l pornea
 Și din gură că-i zicea:
 — „Roibule, căluțu meu
 Măi poț tu la bătrînețe
 Cum puteai la tinerețe!
 Da, n'auzi tu Stanco, neică,
 Du-te de mi-l potcovește“.
 Iea calu de frîu mi-l loa
 Și la țigan să ducea
 Țiganu cînd mi-o vedea
 Cît il loa gura striga:

— „Vin Stanco să te iubesc
 Calu să ți-l potcovesc“.
 Iară Stanca de auza
 Îndărăt că să întorcea
 Și lu Doicin îi spunea.
 Atunci Doicin ce zicea?
 Pune șeaua someiește
 Și închinghează-l voinicește“.
 Șeaua pe cal mi-o punea.
 Frumos, bine il închinga.
 Da Doicin ce îmi zicea:
 Adu frîu de mătasă
 Și măi strînge-m ale oasă“.
 Brîu de mătasă il loa
 Oasăle i le aduna.
 Atunci Doicin să 'nvirtea,
 Mîna pe cal o punea
 Și de coamă mi să loa,
 Și pe cal încăleca.
 Și din gură iar zicea:
 — „Adu-m buzduganu încoa“
 Buzduganu nu-l putea,
 Nu-l putea a-l ridica.
 Scoate-l de a păstrăgala.
 Iel cu calu să trăgea
 Lîngă Buzdugan să da,
 Intr'o scară să răzma,
 Ușurel că s'apleca,
 Cu deștu ăl mic il apuca
 În sus că mi-l arunca,
 Cu noori il amesteca
 Și ca laptele-l făcea,
 La ciochină il atîrna
 Și peste cîmp apuca.
 Cînd oi zice foi de crin
 Par'că mi-erea un nebun!
 Vez Arapu mi-l vedea
 Și sîngur iel să gîndea:
 — „Maichia f... mumă-sa,
 Asta ieste un nărod tare,
 Sau ieste un viteaz mare.

Cînd oi zice mărgărit
 Știu că Doicin a murit!“
 Vez, Doicin să apropia
 Și Arapu il cunoștea.
 Buzăle în patru-i plesnea!
 Iacă Doicin ajungea
 De-o bună zîua că-i da.
 Vez Arapu tremura,
 Tremura și mulțumea.
 Dară Doicin ce-i zicea?
 — „Mă, Arape, dumneata
 Hai să-ț dau pe soru-mea“.
 Da Arapu nu prea vrea.
 Paloșu că și-l trăgea
 Și 'n Arap cu iel cînd da
 Capu cu trei coaste-i lua,
 Brazde din pămînt rupea,
 Buzduganu cînd cădea.
 Capu în sulîță-l punea
 Și pi la domnie da,
 Iar din gură așa zicea:
 — „Cine te-a pus pe tine Domn
 N'a mai fost iel nici un om“.
 Și pi la țigani îmi da,
 Țiganii cînd il vedea
 Toț în bordei că-m intra.
 Dară Doicin ce-m făcea?
 Calu pe bordeiu suia,
 Bordeiu mi-l surupa
 Toț țiganii îi omora.
 Acu acas să ducea
 Și din gură că zicea:
 — „Da n'auz mă, Stanco
 'ncoa?
 Adună patruzăci de popi,
 P'îngă mine să-m citească
 Până sufletu să-m iasă“.
 Patruzăci de popi găsa
 P'îngă Doicin că-m citea
 Până sufletu și-l da.
 Și Stanca mi'l 'mormînta.

Ghiță Cătăniță

Pe cel deal, pe cea culmiță,
Plimbă-mi-să Cătăniță
Cu cei șasă călușei
Cu mîndruța pintre iei.
Mîndra rupea cite-o floare,
S'o dea lu Ghiță călare.
Dară Ghiță ce-m grăia?
— „Cîntă mîndră-un cîntecel
Fie cit de scurticel
Să suim dealu cu iel”
Dară mîndra ce-m grăia?
— „Ce stai Ghiță de vorbești
Că mi-e viersu fomeiesc.
Cînd oi 'ncepe de-oi cînta,
Ape mari s'o tulbura,
Livez verz s'o încurca,
Braz mărunț s'o scutura
Și mi-o ieși trei voinici,
Trei voinici din văi adînci
Și toț cu chicile lungi
Și pe tine te-o tăia
Și pe mine că m'o loa”.
Dară Ghiță ce-m grăia?
— „Cîntă-ț mîndră cîntecu
Că mi-e drag ca sufletu”
Și-ale coate 'ntășurate
Număi de arme 'ncărcate
Dila chept și pîn la spate
Și n'are cu cine să bate”.
Dară mîndra ce-m grăia?
Frumos glas că mi-ș lăsa.
Iacă trei voinici ieșea
Drept la Ghiță mi-ș venea,
Să-i f... pe mumă-sa
— Noi aicea am crescut,
Noi aicea ne-am născut.
Pe-aicea, pe cel colnic,
Nici pasăre n'a trecut.

Să ne dai pe mîndruța
Să-t, măi lungim viața”.
— „Odată cu viața,
Nu vói da pe mîndra mea
Că mi-a dat-o soacră-mea
Să ți u ieu casă cu iea”.
Iar voinicii ce-m grăia?
Ca să ne dai calu tău
Să-ț măi lungim capu tău”.
— „Odată cu capu meu,
Nu voi da ieu calu meu.
Că mi l-a dat socru-mieu
Să-mi poarte trupșoru meu,
Pe-al meu și-al mîndruții
mele”.
— „Iar voinicii ce-m grăia?
— „Să ne dai paloșu tău”.
— „Odată cu Dumnezeu,
Nu voi da paloșu meu,
Mi l-a dat cumnatu-mieu
Să-m păstreze capu meu,
Pe-al meu și pe-al mîndrii
mele”.
Iar voinicii ce-m grăia?
— „Sau la săbii să ne lom”
Dară Ghiță ce-m grăia?
— „Luptă dreaptă și 'ntăleaptă
Că sabia ie mîncinoasă
Tot ca o curvă de aleasă”.
Și la luptă că să loa
Să luptară pîn' la prînz
Să vez, luptă tot cu ris.
Să vez, Ghiță ce-m făcea?
Brînișoru sloboza
Ca să încerce pe mîndra.
Și din gură așa grăia:
— „Alearg' mîndră, mîndra
mea,

Alearg de-mi leagă brînaru
Că mă taie Lotreanu”.
Dară mîndra ce-m grăia?
Care, pe care o tăia,
Orcare mi-o rămînea,
Tot un bărbat oi avea”.
Dară Ghiță ce-m făcea?
Brînișoru 'n dinț că-m loa
Și cu stînga îi cuprindea
Cu dreapta, cruce-și făcea,
La Dumnezeu să ruga
Mare putere de-i da.
Și cu dreapta-i cuprindea
Drept în slavă îi arunca
Și de pămînt îi trîntea
Pîn 'n brîu mi-i îngropa.
Paloș din teacă trăgea
Capetile că le loa.
Dară Ghiță ce-m făcea?
Cu mîndruța că-m pleca
La umbră de păr trăgea
Frumoasă masă 'ntindea:
Azmă de pîine frîngea,
Pui de găină rupea,
Năstrapă de vin scotea.
Așa din gură-i grăia:
— „Ia mîndra mea de mă-
nîncă.

Ăi mînce, n'ăi măi mînce
De astăzi, din mîna mea.
Dară mîndra ce-m grăia?

— „Dece zîci, Ghiță, așa,
Că ieu de-aia am zîs așa
Că ț-am știut vitejia.
Mîncarea să termena
Și din gură mi-ș grăia:
— „Mîndro, mîndruțița mea,
Astă vară mi-am cosit,
Șapte plaste mi-am făcut
La virf nu le-am pus nimic.
Aide, mîndro să cosim
La virf să le isprăvim.
Pe toate le isprăvea;
Numai una mi-o oprea,
Cu carnea ei virf de făcea.
Și mi-ș loa țîțale,
Țîțele, cosițale,
Și la disagi le băga
La mumă-sa că mergea;
— „Bună ziua, soacră-mea!
Nu ai niscai varză acră
Să băgăm cu carne de vacă?”
Dar soacră-sa ce-m zîcea?
— „Ia să ți văz, Ghiță, carnea”
Și la disagi să ducea,
Dar soacră-sa că-m grăia:
— „De ce făcuși Ghiță așa?
Uite-te la răsărit.
Și pe tine te-am topit”.
Cu paloșu cînd trăgea
Sărea capu cît colea.

Culeasă dela Ion Dinu Tărtie
Plenița-Dolj, 1924

Ghiță Cătăniță

Foaie verde peliniță
Pe cel deal, pe cea culmiță
Trece o mîndră cătăniță
Cu trei flori la chivăruță
Și pe nume-l chema Ghiță.

Foaie verde ca iarba
Da de unde iel venea
Pi la soacră-sa a fost
De și-a loat zestre
Cu doisprece călușei

Însărcinaț de gălbinei
 Cu mîndruța pintre iei.
 Dară Ghiță îi poruncea :
 — „Mîndro, mîndruțița mea,
 Ieu mîndro, de cînd te-am loat
 Nici un cîntec n'ai cîntat
 Ia să-m faci un cîntecel
 Fie cit de scurticel
 Să suim ăl deal cu iel”,
 Dară mîndra-i răspundea
 — „Mă Ghiță, soția mea.
 Mă, frate, cînd oi cînta
 Mare rău că ț-oi făcea
 Tot pămîntu s'o mișca,
 Ape mari s'o turbura,
 Văile or răsuna,
 Livez mari că s'o încurca
 Braz în munț s'o scutura
 Trei voinici or asculta,
 Trei voinici din văi adînci
 Cei cu chicile lungi,
 Cu căciuli mari stogașate
 Pușin lăsate pe spate;
 Tot voinici din strînatate”...
 — „Lasă-ț mîndră cuvîntu
 Și iar cîntă-m cîntecu
 Că mi-e drag ca sufletu”...
 De-a naibilor ce ierea
 Incepe mîndra de cîntare.
 Voiniciți că auza
 Și spre Ghiță că pleca
 Da la Ghiță de venea
 De departe îl întreba
 Și de-aproape că-i vorbea
 Dacă nu mă crez pe mine
 Tot anume țî i-oi spune.
 Unu mi-ieste Lotreanu,
 Care a bătut Ardealu
 Și unu mi-ieste Bălșeanu
 Care a răzbit Ardealu

Și un Barbu dintre nuci
 Arîmbase de haiduci.
 Foaie verde ca iarba
 Da Lotreanu ce zicea ?
 — „Măre, Ghiță, dumneata,
 Să ne dai pe mîndruța
 Să nu-ț pierdem viața”...
 — „Eu pe mîndra nu voi da
 Odată cu viața
 Că mi-a dat-o soacră-mea
 Ca să fac casă cu iea”.
 Iar Lotreanu îi zicea :
 — „Dacă este frate, așa
 Să ne dai tu paloșu
 Ca să nu-ț tăiem capu”.
 — „Ieu paloșu nu l-oi da
 Până capu l-oi pierdea.
 Că mi l-a dat socru-meu
 Să îmi păzesc capu meu.
 Iar Lotreanu îl întreba :
 Dacă ieste Ghiță, așa
 Să ne dai tu pe murgu
 Să nu-ț pierdem sufletu”.
 — „Ieu pe murgu nu l-oi da
 Odată cu viața,
 Că mi l-a dat tată meu
 Să-m poarte trupșoru meu
 Iar Lotreanu îl întreba
 Dacă ieste frate, așa
 La luptă să ne luptăm
 Or la săbii să ne lom.
 Da Ghiță îi răspundea :
 La luptă că ie măi dreaptă
 Și măi înțeleaptă,
 Dila Dumnezău lăsată”.
 Frunză verde și-o năgară
 Iei la luptă că să loară.
 Să luptară zi de vară
 Zi de vară până 'n sară.
 Cînd fu soarele pin prînz

Le fu lupta cam cu ris.
 Cînd ajunsă la namiaz
 Incepu lupta cu năcaz.
 Veni soarele în chindie
 Incepu lupta cu mînie.
 Frunză verde ca iarba
 Să vez Ghiță, ce-m făcea ?
 Brîu că și-l deslega
 Ca să-m cerce pe mîndra,
 Pe mîndra nevestica.
 Dară Ghiță ce-m zicea ?
 — „Leagă-m mîndră brînaci
 Că mă taie Lotreanu”
 Dară mîndra îi răspundea :
 — „Care pe care v'at tăia
 Tot un bărbat mi-oi avea.
 Care pe care veț birui
 Tot un bărbățul m'iaț fi”.
 Dar Lotreanu de auza
 Odată să opintea
 Și pe Ghiță îl trîntea
 Până în glesnă îl îngropa.
 Cînd oi zice și-o lalea
 Ghiță cînd să opintea
 Pe Lotreanu mi-l trîntea
 Până în brîu că-l îngropa
 Paloș din teacă trăgea
 Capu lu Lotrean tăia
 Și stîrv ciorilor făcea.
 Da Ghiță ce făcea ?
 Iși loa mîndra și pleca
 Pi-o cîmpie că mergea
 Frumoasă umbră găsa ;
 La umbră de păr ședea
 Punea masa și mîncea
 Vin în pahară punea

Din plosca de zece oca
 Și mîndruțîi îi întindea :
 — „Poftim, mîndră, vin de
 bea
 Dacă ț-a fost mintea așa.
 Foaie verde lemn pălit
 Toată vara mi-am cosit
 Șapte clăi că mi-am făcut.
 Una virtu n'am făcut.
 Foaie verde de-un areu
 Și-am pus gînd la Dumnezău
 Să-i fac virf cu capu tău”...
 Frunză verde ca iarba.
 Dară mîndra îi răspundea :
 Tacî, Ghiță, nu zice așa
 Că îț știam vitejia”.
 Nici vorba n'o isprăvia
 Paloș din teacă trăgea
 Capu mîndrii îl tăia
 Și stîrv ciorilor făcea,
 Doamne să să pomenească
 Asta luptă voinicească.
 Doamne și s'o pomeni
 Cît soarele pe cer va fi
 Foaie verde ca salca
 Bucățile aduna
 La disagi că le punea
 Și pe murgu încăleca.
 La soacră-sa să ducea
 De departe că-i striga
 Și de-aproape că-i vorbea
 — „Muică, muică, soacră-mea
 N'aveț niscai varză acră
 Să gătim cu carne macră,
 Carne macră de junincă
 Poftim muică de mîncă”.

Culeasă dela Maria S. Teianu, 62 ani
 Teiu, 1925

Ghiță Cătăniță

Pe culmița dealului,
Dealului Ardealului
Plimbă-mi-să
Pe poteci coboară-mi-să
Voinic Ghiță Cătăniță
Cu a lui dalbă mîndruliță
Pe doi cai încălecaț
Ca doi șoimi înaripaț;
Cu brîu plin de inele
De galbini, de mahmudele.
Iar dupe iei pe deal coboară
Vreo cinci măgari cu disagii
încărcaț
Plini cu galbini și cu sfaņ.
Și în urmă trepădari
Vin doispre'ce lăutari.
In vale cum ajungea
Intr'o dumbravă intra,
In iarbă să îngropa,
In iarba mirositoare
Numai floare, lîngă floare,
In iarba mare și deasă
Ca mătasa cea aleasă ;
Iarbă 'naltă pîn 'la brîu
Ca o holdă de grîu.
Iar în iarbă ce făcea ?
Căta, tot căta, căta
Pînă-mi găsa un copac
Mare, stufos, bun de umbră.
Sub copaci cum să vedea
Un măgar descărca
Și pe iarbă așternea.
Numai chilimuri turcești
Covoare persienești.
Și pe urmă ce făcea ?
Frumoasă masă 'ntindea
Frumoasă masă domnească
Nene, să să pomenească.

Și la iea să așeza
Ghiță și cu mîndra lui.
Și frumos să ospăta
Baa mereu și chiuia ;
Ploștile cam golea
Ploștile pline cu vin
Tot cu vin și cu pelin.
Ghiță ceva auza
Indată chipu-și schimba,
Fața că i să roșă
Ochii 'n sînge că-i rotea,
Buzăle că-i tremura,
Pe cușit mîna punea
Dar iute să domolea
Și cu viers dulce zicea ;
Cu viers dulce mîngăios
Ca ș'un cîntec de duios :
— „Fie, dragă ori ce-o fi,
Și-ori ce Domnu o voi,
Că ie mare doru meu
Ca s'aud cîntecu tău.
Cîntă-ț mîndro cîntecu
Că mi-e drag ca sufletu.
Si-apoi cu cîntarea ta
Ducă-să viața mea”.
Mîndra dacă-l auza
Gurița o deschidea.
Glăscioru că și-l dregea
Și pe urmă începea,
Începea a cînta.
Da mîndruța cum cînta,
Munții să cutremura
Văi adînci că răsuna
Livez verz că să usca
Malurile să surupa
Apele să turbura
Rîurile în loc sta
Și bălțile să săca.

Glasu iei purtat de vînt
Răsbi pînă în pămînt
Și ajunsă la peștera
Unde sta și s'ascundea
Haiduc Pană Roșianu
Și cu Gruia Căpitanu.
Pană cum îl auza
Urechea 'n pîndă punea.
Asculta ce asculta
Și-apoi lui Gruia-i grăia :
— „Auzi, Gruia un viers frum-
mos
Și un cîntec drăgăstos ?
Auzi Gruia, ori n'auzi,
Ori n'ai gură să răspunzi.
Este Ghiță Cătăniță
Cu a lui dalbă de mîndruță ;
Aide iute să grăbim
Și la drum să ne pornim
Și în cale să ieșim,
Drumu să-i curmezășim”.
Gruia cum îl auza
Nici o clipă 'n loc nu sta.
Din peșteră că ieșă
Iute calu 'ncăleca
Amîndoi pe drum pornea,
Pe Ghiță îl ajungea
Înainte că-i ieșă,
Drumu li curmezășea
Pe Ghiță cum îl zărea
Pană, rău se încrunta,
Mustața că-și răsucea
Și din gură că grăia :
— Ghiță Cătăniță,
Cu a ta dalbă mîndruliță
Ce caț vere pi la noi
Ori nu-s drumuri pi la voi ?
De ce-mi calci pîrloagele
Să-mi încurci livezile ;
De ce-mi turburi apele

Să imi săci fîntînile ?
Ori ți s'a urît
Să faci umbră pe pămînt”.
Ghiță dacă-l auza
Deloc nu să spăria
Ci cu glas domol vorbea
Și din gură că grăia :
— „Alei Pană Roșiane,
Și tu Gruia căpitane,
Mie nu mi s'a urît
Să fac umbră pe pămînt
Nici n'am vrut în gîndu meu
Să-ț fac țle vr'un rău.
Să îț bat pîrloagele
Să-ț încurc livezile
Să îț turbur apele
Și să-ț săc fîntînile.
Ieu sunt călător mă duc
Și poposăsc unde apuc ;
Unde-o umbră găsăsc, stau
In loc să mă odihnesc
Și pui masa să mănînc
Și im aștern să mă culc
S'apoi încalec să mă duc”.
Gruia dacă auza,
Sprînceana că-și încrunta,
Mustața își răsucea
Și din gură că grăia :
— „Să taci, Ghiță din grăit
Că nu-i vreme de glumit.
Tu pe mîndra ai îndemnat
Să să apuce de cîntat
Și mîndra te-a ascultat.
Și cum a cîntat
Munții s'au cutremurat,
Văi adînci au răsultat,
Livez verz că s'au uscat,
Maluri că s'au surupat,
Apele s'au turburat,
Rîurile 'n loc au stat,

Bălțile au săcat,
 Și noi din somn ne-am sculat
 Și în fugă-am alergat.
 Alei, Ghiță Cătăniță
 Și cu dalba de mîndruță!
 De vrei să scăpaț de mine
 De vrei să scăpaț cu bine
 Și să nu vă fac de samă
 Ia să-m dai pe murgu vamă"
 Ghiță dacă auza
 Deloc nu să spăria
 Și pe loc îi răspundea:
 — „De-aș ști că în faci de
 samă
 Tot nu dau pe murgu vamă.
 Că mi l-a dat socru-meu
 Ca să poarte trupu meu".
 — „De vrei să nu-ț fac de
 samă
 Să-m dai paloșu drept vamă"
 — „Măcar de mi-aș pierde
 capu
 Ieu nu dau paloșu, dragu,
 Că mi l-a dat cumnatu-meu
 Să păzască capu meu.
 Capu meu și-al mîndrii mele
 Ca să scape de belele",
 Dacă vedea și vedea
 Că nimic nu folosa
 Și măi mult vreme pierdea
 Gruia rău să mînia.
 Din măsăle că scrișnea
 Și din gură că grăia:
 — „Alei Ghiță Cătăniță,
 Dă-m vamă pe-a ta mîndruță;
 Ia să-m dai pe mîndra vamă
 Ca să scapi cu capu 'n țară".
 Ghiță dacă auza
 Deloc nu să spăria
 Și potolit răspundea

Și din gură că grăia:
 — „Măcar că te-i mînia
 Ieu nu-ț dau pe mîndra mea
 Căci mi-a dat o soacră-meu
 Ca să țin casă cu iea".
 Da Gruia cînd auza
 Rău de cap să năcăja
 Sabie în mîna loa
 Spre Ghiță să repeza
 Zor să-l spintece cu iea.
 Da Ghiță ce făcea?
 Iute paloșu scotea
 Sabia că îi izbea,
 Cît colo i-o asvirlea.
 Și din gură că grăia:
 — „Stai Gruia nu te iuți
 Că nu-i bine a te grăbi
 Stai să vorbim omenește
 Să ne purtăm voinicește
 Spune măi întîiu cu bine
 Ce voiești tu dila mine?
 Pană iute că sărea
 Și din grabă răspundea:
 Alei Ghiță Cătăniță,
 Noi vrem pe a ta mîndruță
 Căci pe dinsa, Domnu știe,
 Din mica copilărie
 Amîndoi o am îndrăgit,
 Amîndoi o am iubit.
 Și am voit ca să fie
 La unu din noi soție,
 Iar tu cîine blestemat
 Cu șoșeli o ai înșelat
 Și drăguța ne-ai luat.
 Dă ne-o dar acum cu bine,
 Că de nu e vai de tine!
 Aide, spune-ne îndată
 Ca să știe lumea toată
 Ce voești și ce dorești,
 Ce-ai de gînd să hotărăști.

În luptă să ne luptăm
 Ori în săbii să ne tăiem".
 Indată ce auza
 Grăii Ghiță di colea:
 — „Alei Pane Roșiane,
 Și tu Gruia Căpitane
 Ieu drăguța nu voi da
 Că iese nevasta mea
 Vreau să țin casă cu iea
 Dară cui din voi îi vine
 Să să măsoare cu mine
 Ieu sint foarte bucuros
 Să mă dau dupe cal jos.
 Lasă-ț sabia drăcească
 Și ai la luptă creștinească
 Că ie dreaptă și 'nțeleaptă
 Și de Dumnezeu lăsată.
 Da cu unu, nu cu doi
 Nu deodată cu amîndoi.
 Ieu nu voi luptă hoțască.
 Și voi luptă voinicească.
 Trageț sorții dacă vrei,
 Unu din doi alegeț
 Și oricare partea-i vine.
 Vie să lupte cu mine.
 Iar al'lalt să să grăbească
 Și 'ndată să-și pornească
 Dacă nu-m iese voinic
 Dar un lotru de nimic.
 Pînă ăla că auza
 Cu Gruia încet vorbea
 Între iei să sfătuia
 Și-apoi bucuros prindea
 Sorț 'ntre-amîndoi trăgea
 Și Gruia că în ieșă
 Cu Ghiță de să lupta.
 Pană dacă așa vedea
 Friu calului sucea,
 Înapoi că să 'ntorcea
 Drumu calului dădea

Și spre peșteră pornea.
 Gruia singur rămînea,
 Iute că descăleca,
 Mîncile-ș sumeța
 Și de luptă să gătea.
 La luptă că să loară,
 Să luptă și să luptară
 Zi de vară, pînă în sară.
 Cînd fu soarele la prînz
 Fusă lupta pînă sus;
 Cînd fu soarele 'n chindie
 Fusă lupta cu mînie;
 Cînd fu pila scăpătare
 Fusă lupta cu turbare.
 Să lupta și să lupta,
 Dar nici unu nu cădea
 Și nici unu biruia.
 Însă Gruia di colea
 De Ghiță să desprindea
 Trei pași înapoi făcea
 Și spre iel să repeza.
 De mijloc că-l coprindea
 În sus că mi-l ridica.
 La pămînt că-l arunca.
 Ghiță jos cînd în cădea
 Pin' la glesne că-m intra.
 Văzînd Ghiță și văzînd
 Ce are Gruia de gînd,
 Pe Gruia în brață loa
 Și în sus mi-l ridica
 La pămînt că-l arunca
 Până la briu că intra
 Atunci Gruia mînios
 Să repede furios.
 Pe Ghiță 'ncepe să-l strîngă
 Oasăle să i le frîngă.
 Dară iute cît colea
 Ghiță că mi să sbătea
 Și din mîna că-i scăpa.
 Dar cînd colo ce vedea?

Brînceoru să deslega
 Șalvarii 'n jos îi cădea
 De iei să închidedea
 Dacă vedea și vedea
 Că 'n primejdie ierea
 Ghiță 'ncepea a striga
 Și pe mîndra a ruga :
 — „Aolică, aolea
 Sai mîndră, mîndruța mea,
 De-m sumete brăcinaru
 Că mă ucide tilharu.
 Sai de-m strînge brînețu
 Că mă răpune drumetu”.
 Dară mîndra ce-m grăia
 Dacă vedea și vedea
 Că ie Gruia mînios
 Și-m pune pe Ghiță jos?
 Iea nici nu să sînchisa
 Și lu Ghiță răspundea ;
 Ba io, Ghiță, nici gîndesc,
 Nici din loc nu mă clintesc.
 Vezî-ț măi bine de tine
 Pecum și ieu văd de mine.
 Căci ori care m'oi iubi
 Tot un bărbățul mi-o fi!”
 Dacă Ghiță auza
 Rău la cap să mînia,
 Brîu în dinț că îl lua
 Mîna 'n poztuar băga
 Un cuștaș că scotea,
 Șalvarii de spinteca,
 Galbenii că mii curgea,
 Ușurel că rămînea.
 Și țipa, și țipa,
 Im țipa copilărește,
 Im șuera haiducește
 Și pe Gruia mi-l apuca
 În loc că mi-l răsuca
 Ca pe-o pană 'l ridica ;
 Il răsuca muntenește

Mi-l trîntea moldovenește
 Și unde mi-l trîntea
 În pămînt că mi-l vîra
 De trei ceasuri mi-l căta
 Pînă peste iel că da
 La pămînt cum mi-l vedea
 Frumos capu că-i tăia
 Și la cîini că-l arunca.
 Dar mîndruța ce-m făcea?
 Iea în fugă și fugă
 După-o tufă să răzma,
 Și în ședea rușinată
 Ca o mare vinovată.
 Da Ghiță mi-o căuta
 Lingă tufă mi-o găsa
 Și din gură că-i zicea :
 — „Aleii mîndră, mîndra mea
 Ști tu, mîndră, ori nu ști,
 Că pintre sfînte Mării,
 Astă vară am cosit
 Pînă ce am obosit
 Trei livezi și o livezioară
 Și-un petec de luncișoară.
 Și cosirăm și grăblirăm
 Vro șapte clăi, grămădirăm
 La toate vîrf le făcurăm
 Da la una nu puturăm.
 Dacă o vrea Dumnezeu
 Să fie pe gîndu meu,
 O să-i fac cu capu tău.
 Mîndra dacă auza,
 Cu foc mare că plîngea,
 Cu jale să văita,
 Din rărunchi că în ofta
 Și de Ghiță să ruga.
 Dară Ghiță n'oi ierta.
 Să făcea că n'auza
 Și de mîna c'oi loa
 Și pe drum că în pornea.
 Să ducea și să ducea

Și de-o circiumă vedea.
 În loc că mi să oprea
 Cerca vinu și-l gusta.
 Da vinu nu îi plăcea
 Și 'nainte să ducea.
 Merse o zi, merse doo
 Merse, nene, pînă 'n noo
 Și tocmai a zecea zi
 Tocmai la amiază-zi
 Apuse o circiumă 'n drum
 Și-i păru că-i vinu bun.
 Și îndată pe loc sta,
 Ploschița că și-o umplea
 C'oi vadră și cincii oca.
 Sub un copac s'ășeza
 Frumoasă masă întindea
 Și mîncă nene, mîncă,
 Și bea și să veselea
 Și frumos să chefuia.
 Un pahar de vin lua,
 Vin în pahar că punea
 Și-l da mîndri că să-l bea
 Și din gură că-i grăia:
 — „Ține, mîndrușica mea,
 Ține, mîndro, vin de bea
 Dila minușica mea
 Că ori ai bea, ori n'ai mai bea.
 De az, de mîine 'n colea
 După ce să sătura
 Ghiță 'n sus mi să scula
 Mîndrei astfel îi grăia :
 — „Aide, mîndro, să plecăm,
 Pin livez să ne plimbăm
 Să-m vez și tu malu meu
 Să vez și tu ce am ieu”
 Mîndra că îl asculta.
 În livezi că în intra,
 Pintre clăi mi se plimba.
 Mergea ici, mergea colea,
 Pi la clăi mi se uita.

Toată clăia, vîrf avea ;
 Numai una nu avea.
 Mîndra se cutremura
 Lacrămile-o podidea.
 Și iar cu foc să jelea
 De Ghiță să ruga.
 Dar Ghiță pas nu-i dădea.
 Paloșu că mi-ș scotea,
 Capu că i-l reteza
 Vîrf la clăie că punea.
 Țițele că le tăia,
 În sîn că mi le băga.
 Trupșoru ce rămînea
 Bucăț, bucăț i-l făcea,
 În disagi că mi-l băga
 Pe șa că mi le punea
 Pe murgu încăleca
 Și pe cale că-m pornea
 În pornea, pornea spre munt,
 Spre munt și spre-ai lui pă-
 rinț.
 Spre ai lui codrii, spre ai lui
 socrii.

Și mergea ce mai mergea
 La miaz de noapte-ajungea
 Și la soacră-sa ajungea
 Și la fereastă că-m bătea
 Și din gură că-m grăia :
 — „Aleii maică, soacră-mea,
 Ia deschide porțile
 Și întinde toalele,
 Să le baț cu maele ;
 Că-ț vine 'n cale primară
 A ta mîndră fetișoară
 Și cu bărbățul ei
 Dărui de Dumnezeu”.
 Soacră-sa dacă auza
 Indată mi să scula,
 Porțile că deschidea
 Înainte că ieșea

Ieșia din casă voioasă
 Ca o mumă bucuroasă.
 Dar de vedea și vedea
 Că pe fie-sa n'o vedea,
 Iea din gură că grăia :
 — „Iea spune tu, fătu meu.
 Ține-mi-te-ar Dumnezeu,
 Unde ieste fata mea,
 Unde-i nevestica ta ?
 Disagii că mi-i scotea.
 Disagii însingeraț
 Și cu carne încărcat
 Soacră-sa că îi da
 Și din gură li zicea :
 — „Alei mumă, soacră-mea,
 Ține, ține, muică carne grasă,
 Dila fieta cea frumoasă.
 Să-m faci tu carne cu varză”
 Soacră-sa cum auza
 Peste ochi mi să plezne,
 Cu foc mare să jelea
 Și din gură că grăia :
 — „Alei, mândră lata mea,
 Să umplem varza cu iea !
 Lasă așa să îți fie
 Că n'ai crezut vorba mie.
 Las' să-ț fie rău nu bine,
 Că nu m'ascultaș pe mine.
 Că tot satu te-a cerut
 Și pe nici unu n'ai vrut.

Te cerea-pintre vecini
 Și la toț gășai pricini.
 Te cerea din negustori
 Și i-ai lăsat răbdători.
 Te cerea chiar din boieri
 Și n'ai vrut să ai averi.
 Veni hoțu călător
 Și mă lasă cu mult dor.
 De mine n'ai ascultat
 Dupe Ghiță te-ai loat,
 Și iel capu Ț-a mîncat”.
 Aste vorbe cum zicea
 Mîna pi-un cuțit pune
 Pe subt inimă-l vîra
 Tocmai în chiept că-l băga,
 Moartă pe loc că cădea.
 Dacă vedea și vedea
 Ghiță păru și-l smulgea
 Foarte rău să cătrănea
 Pe murgu iute 'ncăleca
 Virfuri de munț că trecea,
 În Ardeal că îm intra,
 Haiduci iute că-m strîngea
 Domn codrilor să făcea,
 Toț dușmanii prăpădea.
 Și ieu cuvîntai dumneavoastă
 Boieri, să să pomenească
 De alde Ghiță Cătăniță
 Și de a lui dragă mîndruță.

Culeasă de la Proicea Caldăraru
 Plența-Dolj 1925

Golea

Din joia joimarilor,
 Din vinerea oaolor
 Din simbăta Paștilor,
 Stan al Bratii s'a sculat,
 Bărăian au ridicat,
 Strîns-au patru, strîns-au cinci

Strîns-au patruzeci și cinci,
 Făcu ceată de haiduci,
 Arîmbeșe că n'avea,
 Gînd la Golea că pune
 Și-acolo cînd mi-ajungea,
 Pe Goguleasa găsa :

— „Bună zîua muma Golii
 Să ne fii mumă și noo,
 Să ne spui pe Golea noo,
 Să-ț croim rochiță noo,
 Să-ț croiesc rochiță 'n foi,
 Să meargă Golea cu noi,
 Nu-l cătăm cu răutate,
 Și-l cătăm cu bunătate,
 Ca să-l punem arîmbeșă,
 Peste patruzeci și șasă,
 Fie Golea arîmbeșă.
 — „Noo copii am făcut,
 Tot în codru mi-a pierit,
 Unii din pușcă 'mpușcaț,
 Alții din cuțit tăiaț,
 Alții muică spînzuraț.
 Numai cu Gole-am rămas,
 La vreme de bătrîneață.
 Să-m aducă o noră 'n casă,
 Să-m dea cu pahar la masă,
 La vreme de slăbiciune,
 Să 'mpingă 'n vatră-un tăciune
 Să-m facă turtă de pîine,
 La vreme de neputere,
 Să-m aducă-un braț de lemne,
 Să mă 'ncălzească la șele,
 Golea ici, Golea colea,
 Golea 'n margine de sat,

Intr'un cătun afumat.
 Abătea vîntu din vale,
 Cura pulbere 'n spîinare,
 Abătea vîntu din deal,
 Pica cîte-un bolovan,
 Cînd bătea vîntu din jos
 Venea pulberea pe coș.
 Dară Golea de-auza,
 Im loa cheițele,
 Descuia lădițele,
 Loa poturi de postav,
 Șapte galbini cotu lat,
 De intra 'n codru cu drag,
 Și loa mîndru ișlicel,
 Ca frunza de păducel,
 De intr'an codru cu iel
 Mumă-sa că mi-i zicea,
 Și din gură blăstema :
 — „Goleo, Goleo, muică Goleo
 Pe tin muică să te prindă,
 Tot potera banului,
 Și cu-a căpitanului,
 Hoța ce mi-ș hoța,
 Și potera că-l prindea,
 Blăstem dila mumă-sa.

Culeasă de la Ion Roiban de 73 ani
 din Plența Dolj

Gruia

Cată f... mumă-sa
 Pe Gruită mi-l prindea.
 Ia vez Turcii ce-m făcea ?
 Pe Corbiță înțapa,
 Pe Gruită îl lega.
 Pica sînge din Corbiță
 Pe obrazu lu Gruită.
 Da Gruită ce-m făcea ?

Un corb, frate că-m prindea
 Și inelu că i-l da,
 La Novac îl trimetea.
 Da Novac ce îm zicea ?
 — „Cată f... mumă-sa.
 Al corb de mă cloncănește
 Nici un bine nu-m gîndește.
 Pușculița că ș-o loa

Și spre corb că mi-o 'ndrepta.
 Corbu inelu i-l da,
 Da Novac ce îm făcea,
 Drept la Turci că îm pleca.
 Când în oraș că intra
 Găsa fete la spălat
 Și neveste la 'nălbit.
 — „Fetelor, nevestelor,
 Da ie bine la oraș?”
 Da o fată 'naltă, smadă,
 Da ibovnica lu Gruită
 O iubisă și-o lăsasă
 Năcaz pe dînsu prinsasă.
 Dară moș călugăraș,
 Nu ie bine la oraș.
 Pe Gruită l-a legat
 Pe Corbiță la 'nțăpat.
 Pică sînge din Corbiță
 Strică fața lu Gruită.”
 Novac atuncia zîcea:]

— „Leliță circiumăreasă,
 Dacă-ț ieste vinu rece
 Să bem pînă 'n doosprece.
 Dacă-ț ieste vinu cald,
 Spune, frate, să m'abat.
 Dacă-ț ieste vinu bun,
 O să beau ca un nebun.
 Și bea una, și bea doo,
 Și bea, frate, pîn' la noo.
 La Gruită că-m mergea
 Ștreangurile le tăia.
 Săbioară 'n mină loa
 Dale nepoate Ioviță
 Bate tu marginile
 Să bat ieu mijloacele
 Că le știu soroacele.”
 Când fu soarele 'n chindie
 Tăia Gruită o mie
 Da Novac nu să măi știe.

Gruia

Frunză verde foi de viță
 Pe margine de Dunăriță,
 Tare-mi vine o șiculită.
 Da 'n șaică cine-mi era?
 Când oi zice matostat
 Tot ficioru lu Novac,
 De mergea la Calafat
 Unde ședea Turcii gard,
 Turcii așa cînd mi-l vedea
 Tot năpastă că îm da
 Și pe Gruia că-l lega,
 Didjosu lu Corbiță.
 Pică sînge din Corbiță,
 Strică fața lu Gruită.
 Și un corb pe sus că-m trecea
 Și corbu că-m croncănea.

Da Gruită ce-m făcea?
 Cu gura că-l întreba:
 — „Corbule de ce croncănești
 Or la carnea mea rîmnești,
 Sau binele mi-l gîndești?”
 Da corbu ce mi-ș zîcea?
 — „Ieu la carne nu-ț rîmnesc
 Da binele ți-l gîndesc”.
 Gru' așa cînd auza
 Inel din dești că-m scotea
 Pe poiană-l lăpăda,
 Și corbu să perpelea
 Pînă inel în cioc loa,
 La Novac că mi-ș pleca,
 Tot la tata lu Gruia.
 Da pe Novac îl găsa,

Cînd oi zîce matostat
 La un păr mare rotat.
 Și corbu să perpelea
 Pînă inel din cioc lăsa
 Tot pe masa lu Novac,
 Lu Novac, baba Novac.
 Și iel dacă mi-ș vedea,
 Mîna pe inel punea
 Tot la iel că să uita
 Și din gură așa-m zîcea:
 — „Sau șaica l-a răstornat,
 Sau Turcii mi l-a legat.
 Dacă vedea și vedea,
 Drept la ladă mi-ș mergea,
 Gălbinași de mi-ș scotea
 Și la chimir așeza.
 Drept la Calafat pleca
 Unde ședea Turcii gard.
 Găsa pe Gruia legat.
 Dar Novac ce mi-ș făcea?
 Vez, Turcii cînd mi-ș vedea
 Mîna 'n chimiraș băga

Gălbinași de mi-ș scotea,
 Pe poiană lăpăda.
 Turcii mi să sloboza
 Gălbinași de aduna.
 Și Novac ce mi-ș făcea?
 Binișor mi să trăgea,
 Binișor ca pistica
 Și cu sabia cînd da
 Funia mi-o răteza,
 Drumu lu Gruia că-i da.
 Sabia 'n gînunchi punea
 Peste mijloc mi-o frîngea;
 Jumătate lui o da.
 Venea soarele la prînz
 Tăia Gruia măi în ris;
 Venea soarele 'n amiaz,
 Tăia Gruia cu năcaz.
 Venea soarele 'n chindie,
 Făcea Gruia zece mie.

Auzită dela Dinu Ciuciulete
 Plopșor-Dolj

Gruită

Foaie verde peliniță
 Pe al mijloc de Dunăriță
 Tristă vine o șiculită.
 Vine tristă și smolită
 De toate maluri trîntită.
 Foaie verde și-o lalea
 Cu șaizeci de Turci în ea.
 Căuna loc unde căta?
 Foaie verde păr uscat
 La o ceșmea în Calafat.
 Acolo că Turcii trag
 Foaie verde matostat
 Vin cu Gruită legat.
 Și legat și 'nverigat

Cu trei frînghii de mătasă
 Impletită 'n cinci și 'n șasă
 De mi-l tae pîn la oasă.
 Și vin Turcii chiotînd
 Din pistoale bubuînd
 Și Gruită greu oftînd
 Iei pe Dunăre venînd.
 Foaie verde di-un măr creț
 Iacă vine un corbuleț
 Pe Gruită năvîlînd
 Și din gură chirăînd.
 Da Gruită ce-m zîcea
 — „Oleo lea, muicuța mea,
 De cînd, muică, m'ai făcut

Corbii nu m'a chirăit.
 Ori mă chirăie să mor,
 Ori mi-e mîna de-ajutor"...
 Foaie verde peliniță
 Pică sînge din Corbiță
 Strică fața lu Gruită,
 Da Gruită ce zicea:
 — „Corbuleț, pasărea mea,
 Să măi zăbovești ceva
 Să îmi scriu o cărticea
 Și să mi te duci cu iea
 În lunca Afumașilor
 Unde-i toiu hoșilor,
 La Novac, baba Novac
 Să poartă ca un durlac
 Cu căciula hop în cap
 Sare Dunărea 'n ciumag"...
 Acolo cînd ajungea
 Intr'un tufan să puna
 Și începea corbu de-a cînta.
 Novac la masă era.
 Foaie verde leuștean
 Cu frate-său Balaban.
 Și iei beau să 'nveseleau
 Și de nimini nu 'ngrijau.
 Bea Novac cu papucu
 Balaban cu carîmbu
 Și cînd corbu auza
 Dila masă să scula
 Și drept la corb iel mergea
 Și corbu cînd îl vedea
 Iodată, frate, sbura,
 Rotocoale să făcea,
 Cartea jos o lăpăda.
 Și Novac în mîna o loa.
 Cînd vedea cărticeaua
 Foaie verde peliniță
 Trimeasă dila Gruită,
 Cărticeaua mi-o citea
 Și 'ncepea Novac a plîngea.

La Balaban că mergea:
 — „Am avut un nepoțâl
 Și l'am trimis singurel
 Ce s'o fi ales de iel?"...
 Iel ce spune aicea
 În cea mică cărticea
 Că Gruită ie legat
 La o cișmea în Calafat
 Unde acolo Turcii trag".
 Dară iel ce mi-ș făcea?
 Iel în odaie intra
 Și gălbiori că mi-ș loa
 Și poznaarele umplea.
 La Calafat că răsuna.
 Cînd acolo ajungea
 Turcii rău că să uita.
 Da Novac ce mi-ș făcea?
 Să făcea a închedeca
 Gălbiorii mi-i vărsa.
 Turcii pe iei năvălea.
 Da Novac ce mi-ș făcea?
 Pînă Turcii aduna.
 Drumu lu Gruită-i da.
 Săbioara 'n mîna-i da
 — „Na, Gruită, dumneata,
 Tu să baț marginile
 Ieu să tai mijloacele
 Că ieu știu soroacele.
 Nici trei ceasuri nu făcea
 N'avea Novac ce tăia!
 Și pe urmă-i buldușea
 Gălbiorii că și-i loa.
 Foaie verde de doi sfanț
 Rămînea Turcii tăiaș.
 Și Novac ce mi-ș făcea?
 Pe Gruită că mi-l loa
 Și frate mi să ducea
 În lunca Afumașilor
 Unde-i toiu hoșilor,

Culeasă de la Maria S. Teianu
 Teiu 1922

Iancu Jianu

Foaie verde di-un mojdrean
 Aș auzit di-un Jian?
 Di-un Jian, di-un căpitan,
 Care umblă pin păduri,
 Cu patru sute de panduri?
 Toț cu ghebe și poturi,
 Găitan în cusături,
 Arme, flinte încărcate
 De pistoale înconjurat
 Umblă ca nește turbaș.
 Foaie verde trei lipani
 Și iea miei dila ciobani,
 Armăsari, dila mocani
 Fără plată, fără bani,
 Vai, muica mea, ce dușmani!
 Foaie verde trei bujori,
 Și păzesc pi la strîmtori,
 Țin calea la negustori
 Să le iea la gălbiori
 Că sînt l-a purtat ușori,
 Foaie verde trei scumpii
 Jianu dila Sibii
 S'a scaldat cu tetele 'n Jii
 Și le-a lăsat cu copii,
 Foaie verde foi de fag
 Jianu ie mic la stat
 Multe sate mi-a călcat,
 Și orașe a înspăimîntat,
 Foaie verde ca corba
 Pe cine îl întilnea
 Smulgea sîngele, îl suga.
 Lumea de dînsu fugea.
 Da domniea ce făcea?
 Toată lumea îmi strîngea,
 De-o poteră că-m făcea
 În spre Jianu că pleca.
 Te miri, că l-am căpăta
 Ca să-i pierdem vieța,

Dar Jianu de auza
 Tot cu murgu lui vorbea;
 — „Murgule, soția mea,
 Acu vine potera
 Ca să-m piardă vieța
 Dară murgu-i răspundea
 Frate, nu te 'nspăimînta
 Și să mă strîngi bine în șa
 Să te ții bine pe iea
 Dară murgu cînd sărea
 Șapte moșii că călca,
 În podu-al mare s'oprea,
 Unde Dunărea trecea.
 Sta murgu și odinea
 Și cu Jianu vorbea:
 Da Jianu ce făcea
 La podar că îmi striga:
 — „Mă podare, dumneata,
 Ia să tragi luntrea
 Să mă sui cu murgu 'n iea
 Că mă calcă potera,
 Ca să îmi piardă vieța.
 Dar podaru de-auza,
 Poate că nu prea voia
 Ca să-l calce potera.
 Verde foaie ca iarba,
 Dar Jianu că striga:
 — Mă podare, dumneata,
 Trage podu mai la dreapta
 Că-ț trîntesc un glonț în piept
 Ori adormi, ori te deștept
 Foaie verde spic de orz
 De cît să mă rog di-un prost
 Până să dea podu 'n rost
 Murgu meu ie de folos.
 Ieu de coada lui mă înod
 Și trec Oltu ca năvodu
 Foaie verde matostat

Pun-te, murgule, pe lat
Și mă scoate pe uscat

Că de poteră-am scăpat.
Culeasă dela Prolcea-Căldăraru
(60 ani) Plența-Dolj

Iancu Jianu

Frunză verde dedețal
Colea 'n vale 'n făgețal
S'a ivit d-un băețel
Cu căciulița de miel
Cu cojocelu de jder
— Mă duc muică dupe iel.
— Ba, muicuță nu te duce
C'ala ie oțu Jianu
Care a roaiț Tiliormanu
Și-și încălecă bălanu.
Și-m apucă zău maidanu
Frunză verde foi de bob
Și mi-ș iea drumu la Olt.
Cînd la Olt? Oltul vărsat.
Iel îndărăt s'a uitat
I'oitte potera la scurtat.
Și-odată că mi-a strigat;
— „Măi podiță, măi podar
Trage podu
Să trec Oltu,
Că m'ajunge potropopu
Și mă prăpădesc cu totu

Iar îndărăt să uita
I'ote potera 'l scurta
Și-odată iar mai striga:
— „Trage podu, măi, la mine
Că răcesc un glonț în tine,
Trage podu mai aproape,
Că-ț răcesc un glonț în spate
Trage podu mai de-adrept.
Că-ț răcesc un glonț în chept.
Și din gură iar zicea:
— „Măi calule, roibule,
Ia udă copitele
Că m'ajung poterile.
Și-m scurtează zilele.
Și-un bici, frate că-i trăgea
Cu el în Olt că-m sărea,
La mijlocu Oltului
I'oitte moțul fesului.
Foaie verde foi ca bobu
Ioi-te Iancu trece Oltu.

Culeasă dela Dinu Mitrică Ciuciulete
(58 ani), Plopșor-Dolj 1924

Iencea Sahiencea

— „Ienceo, Ienceo,
Sahienceo,
Iară, muică, de trei zile
Te 'nvirtești pi lingă mine
Cu soiana 'nfiptă 'n briu,
Cu murgu trăgînd de friu,
Cu-o bandă de lăutari,

Cu doi bani la pozînari.
Din iei beai, din iei mîncai,
Din iei la lăutari dai
Și de chelciug nu fîrșeai.
Muică, muichilița mea,
Am dat acu de-o belea.
Cite fete 'n Țarigrad,

Pe toate le-am sărutat
Și pe papuc le-am călcat.
Numa una mi-a scăpat,
Stăncuța din Țarigrad,
Fată de boier bogat".
Și mumă-sa că-i spunea,
Nu-ț fie inima ra.
Lapadă manta domnească
Și ia-ț zăvelcuță-aleasă
Lapadă chipiu din cap
Și ia cîrpă de bumbac
Și să te duci la fereastă
Din gură să zici așa:
Stanco, cumnățica mea,
Deșchide, soro, ușa
Că mi-a venit bărbatu beat
Și m'a zgornit pi'ngă gard.
Stanca-i răspundea-așa:
— „Nu ți-i glasu fomeiesc
Și ță glasu voinicesc,
De-aia nu pot să cutez",
Și Iencea că răspundea:
— „Dacă nu mă crez pe glas,
Bagă mina pe fereastă,
Să vez zăvelcuță-aleasă

Și iar să-m pui mîna 'n cap
Să vez cîrpă de bumbac".
Mina pe fereastă da
Și-m puneă mîna în cap,
Găsa cîrpă de bumbac.
Atunci ușa-i deșchidea
Și drumu 'n casă că-i da.
Dară Stanca ce făcea?
Pi'ngă foc că-i așternea
Și iel din gură zicea:
— „Stanco, cumnățaua mea,
Nu-m așterne pi'ngă foc,
Că sînt lemnele de plop,
Nu fac lumină de loc.
Or vine bărbatu beat
Și pe coș mi s'o uita
Și pe mine m'o vedea.
Foaie verde matostat,
Fă-m loc lîngă tine 'n pat
Și ieu mă culc la părete,
Bărbatu că nu mă vede".
La părete mi-l culca
Și pe Stanca mi-o iubea,
Cînd zările că pornea,
Stanca lacrimi că-m vărsa,

Ion al Mare

Pleacă Călin din Plenită
Cu patru cai la căruță.
Nu s'a pomenit domniță
Ce moșii Călin avea
Poiana și Plenita;
Plenita cu vinurile
Poiana cu fiturile.
Și 'n Plenita cînd venea
Vinurile le cerca,
Care vin că nu-i plăcea
Drumu la buț că le da.

În Poiană cînd mergea
Iel la cine că trăgea?
La logofătul Neța
Iel în gazdă că trăgea
Că cu iel știe vorba
Și toată tălmăcia.
Da Călin ce mi-ș zicea?
— „Logofete, dumneata,
Socotit-ai Poiana?"
— „Poiana mi-am socotit
Trei calici nu mi-au venit.

Unu ieste Băldăran
 N'a plătit claca di-un an.
 Și unu mi-e Ghiță Chiriș
 Di-un an n'a măi dat pe-aici.
 Și altu ieste Ion al Mare
 Face potera cărare".
 Și Călin că măi zicea:
 — „Logofete, dumneata,
 Să-m aduci pe Băldăran".
 Logofătu că pleca,
 Pe Băldăran l'aducea
 L'aducea
 Și-l socotea.
 Scotea punga și plătea
 Și drumu acasă loa.
 Da Călin că măi zicea:
 — „Logofete, dumneata,
 Să faci bine să te duci
 Pe Chiriș să mi-l aduci
 Logofătu să ducea
 Pe Ghiță Chiriș l'aducea.
 L'aducea
 Și-l socotea
 Și drumu acasă îi da.
 Și Călin că măi zicea:
 — „Să-m aduci pe Ion al
 Mare".
 Logofătu răspundea:
 — „La Dunăre merg, mă'nec
 La Ion al Mare nu merg".
 Călin că mi-l injura...
 La Ion al Mare mergea
 Și bună ziua îi da.
 Haideț că te cheamă Călin
 Să-ț dea un pahar de vin".
 Ion al Mare de-auza
 Punga la briu o lega
 Și din gură așa zicea:
 Dacă oi da de vr'o belea
 Are punga a mă scăpa".

La Călin cînd mi-ș venea
 Bună ziua că mi-i da
 Și Călin că îi zicea:
 — „Bună ziua, porc de cline,
 Ziceai că nu vii la mine".
 Ion al Mare răspundea:
 — „De ce mă faci porc de
 cline
 Că cu claca am mers bine".
 Și mi-l loa, mi-l socotea,
 Pentru trei oca de mei
 Li loa treizăci de lei.
 Ion al Mare răspundea
 Trăgea punga și plătea
 Și din gură așa zicea:
 — „Daolică, mă Căline,
 Na banii și-i pune bine
 Că mă făcuși porc de cline,
 Banii sînt desară la mine".
 Ion al Mare drumu-și loa,
 Nici bună ziua nu-i da.
 Și cînd însăra
 Ion al Mare că-m pleca
 Și la Călin să ducea.
 — „Bună ziua, mă Căline"
 — „Mulțumescu-ț, frate Ioane,
 Astăz cînd venii la tine
 Dece mă făcuși porc de cline.
 Pentru trei oca de mei
 Știi că-m loași treizăci de lei.
 Pentru o oală de urzici
 Im loaș vaca din girlici".
 Pe toate i le spunea
 Și pe Călin îl plesnea.
 Li da o palmă și-un pumn...

Auzită dela Pătru Budică
 Risipiți-Dolj

Ion al Mare

Foaie verde de-o lalea
 Ascultaț boieri încoa
 La mine ce-oi cuvînta.
 Foaie verde di-un pelin
 Di-un pelin, di-un rosmalin
 N'aș auzit de Călin
 De Călin, sărdar Călin.
 Cîte moșii mi-a ținut
 Cu claca le-a sărăcit!
 Da ce moșii că ținea!
 Poiana și Plenița,
 Poiana cu finurile,
 Plenița cu vinurile.
 Foaie verde trei migdale,
 Pleacă Călin din Poiană,
 Cînd oi zice peliniță
 Și să trage la Pleniță
 Cu patru cai la căruță.
 Cînd la Plenița venea,
 Pin pimniț că-m intra.
 Vinurile le 'ncerca,
 Care vin că mi-i plăcea
 Pe tot, frate, 'l încărcă
 La Poiana îl trimetea,
 La logofătu Neța
 Că cu iel știa vorba,
 Și toată învățătura
 Care vin că nu-i plăcea
 Cercuri la buț că tăia
 Mare jaț că mi-ș făcea
 Și giștele să scâlda!
 Foaie verde peliniță
 Pleacă Călin din Pleniță
 Cu șasă cai la căruță.
 Cînd oi zice buruiănă
 Și să trage la Poiană.
 Cînd oi zice de-o lalea

La logofătu Neța,
 Că cu iel știa vorba.
 — „Logofete dumneata,
 Socotita-i Poiana,
 Poiana și Plenița?
 Poiana cu finurile,
 Plenița cu vinurile?..
 — Logofătu că-i zicea,
 — „Nea Căline, dumneata,
 Am socotit Poiana,
 Poiana și Plenița.
 Cînd oi zice di-un aclaz
 Numai trei că mi-a rămas.
 Cînd oi zice de-o mălură
 Ieu pe nume ți i-oi spune.
 Unu este Bărăban
 N'a plătit claca d-un an.
 Și unu ieste, vez Chiriș
 Ține bănișorii închiș.
 Și unu ieste Ion al Mare
 Ion al Mare din Poiană,
 Mult mi-e mic și spătășel
 Cu cojocu scurticel
 Par'că-a tunat naiba 'n iel".
 Atunci Călin că zicea
 Cu logofătu vorbea:
 — „Logofete dumneata,
 Să trimiț la Bărăban,
 N'a plătit claca di-un an.
 Vie să-și plătească claca
 Și toată iobăgia".
 La Bărăban trimetea,
 — „Bărăbane dumneata,
 Haide să-ți plătești claca".
 Bărăban că mi-ș zicea:
 — „Ce-o măi fi frate asta?
 Cu nevasta să vorbea
 Punga la iea că cerea

Și la brîu că mi-o pune
 Și din gură așa zicea:
 — „Oi încăpea în vre-o belea
 Vezi că punga m'o scăpa“...
 La Călin că mi-și mergea
 Cu bună ziua că-i da,
 Iar Călin îi mulțumea.
 Catastifu îl scotea
 Cu cinci galbini l-ajungea.
 Trăgea punga și plătea
 Și acasă că pleca
 Și din gură așa zicea,
 Vez ăst ciine de ciocoi
 De-o mai sta el mult pe noi
 Nu mai vezi om cu doi boi,
 Nici obor cu două oi.
 La Chiriș că trimetea
 Și din gură așa zicea:
 — „Nea Chirișe dumneata,
 Aide de-ț plătește claca,
 Claca și iobăgia“.
 Atunci Chiriș că zicea:
 — Eu de clacă mă știu plătit.
 F... în suflet, să-l f...
 Punga la brîu că și-o loa
 Și la Călin că mergea
 Cu bună ziua că-i da.
 Iar Călin nu-i mulțumea.
 Catastivu că scotea
 Zece galbini l-ajungea...
 Trăgea punga și plătea.
 Ion al Mare rămînea...
 Da Călin ce mi-ș făcea:
 — „Logofete, dumneata,
 Să-mi aduci pe Ion al Mare,
 Ion al Mare din Poiană“.
 Logofătul îi răspundea
 Nea Căline, dumneata,
 Odată cu viața,
 La Ionică n'oi mergea.

Mă dusăi să iau tutun,
 Mă 'ntîlnii cu iel în drum
 Să uita ca un nebun.
 Să-m dai doo-trei catane
 Ca să merg la Ion al Mare“.
 Doo-trei catane fi da
 La Ionică să ducea
 Și din gură așa zicea:
 — „Nea Ionică dumneata
 Ai, că te cheamă Călin
 Să-ț dea un pahar cu vin“.
 Ion al Mare ce făcea?
 Cu nevastă-sa vorbea:
 — „N'auz tu, nevastă fa,
 Ia adu tu, punga 'ncoa,
 De-oi închepea în vr'o belea
 Vez că punga m'o scăpa“.
 Cînd la Călin că mergea
 Catastivu că scotea
 Zece galbini l-ajungea
 Trăgea punga și plătea
 Și din gură așa zicea:
 — „Poftim banii dila mine
 Că n'o să stea mult la tine
 Și o să vie tot la mine“.
 Că vez ăst ciine de ciocoi
 Di-o măi sta mult pela noi
 Nu măi vez om cu doi boi
 Nici obor cu doo oi.
 Plîng copii pe bordei
 Că n'au lapte 'n putinei.
 Prinsă fata lu Ghidici
 Pentru o oală de urzici
 Lo salba de firtirici.
 Ion al Mare ce-m făcea?
 La Băsăban să ducea
 Și din gură așa zicea:
 — „Băsăbane, dumneata,
 Ai de dă-m un ajutor
 Că vez ăst ciine ciocoi

De-o măi sta mult pila noi
 Nu măi vez plug cu doi boi“.
 Bărăban că răspundea:
 — „Frate am îmbătrînit
 Vinele mi s'a slăbit,
 Nu măi sunt bun de slujit.
 Da-ț dau copii amîndoi
 De intri 'n vâpăi cu iei.
 Iț dau pe Dobric ăl mic
 Face potera colnic“.
 Ion al Mare ce făcea?
 Pi la Chiriș că mi-ș da,
 Și din gură așa-i zicea:
 — „Nea Chirișe, dumneata
 Ai, de dă-m un ajutor
 Că vez ăst ciine de ciocoi
 De-o măi sta mult pila noi
 Nu măi vez om cu doi boi,
 Nici obor cu doo oi,
 Plîng copii pe bordei
 Că n'au lapte 'n putinei“.
 — „Neică Ioane, dumneata,
 Ieu, frate, am îmbătrînit
 Nu măi sunt bun de slujit.
 Da-ț dau frate pe Chiriș,
 Fuge pin dudăi pitiș“.
 Ion al Mare ce făcea?
 Cu iel, frate, că îi loa.
 Da Călin că mi-ș afla,
 Caii la căruță iș punea,
 Iar la Ghidici că pleca
 La Ilinca văduva,
 Că cu iea știa vorba
 Și toată învățătura,
 Ion al Mare ce-m făcea?
 Calea la năsîp ținea.
 Ținea calea la năsîp
 Că trecea Călin la Pisc
 Iată Călin că trecea,
 Ion al Mare-l urmărea.

Cînd Călin că im trecea
 După iel că să loa
 Vez copii lu Chiriș
 Fugea pin dudăi pitiș.
 Și fugea dupe căruță
 Tot ca nește pui de miță;
 Și sărea din spiță 'n spiță
 Ca să sue 'n căruță,
 Da Călin ce im făcea?
 La Ilinca-m ajungea.
 Frumos masa că punea
 Și bea și să cinstea.
 Ion al Mare că venea
 Să 'mplimba pe bătătură...
 I-a căzut Călin la mină.
 Pe girligi că im intra
 Cu picioru 'n ușe da
 Sărea ușa din țîțînă,
 Par'că fu ușa de spumă.
 Cînd cu picioru 'n ușe da
 Ușa în patru că plesnea
 Și 'n bordei că mi-ș intra.
 Călin la masă ședea.
 Da Călin de mi-l vedea:
 — „Neică Ioane, dumneata,
 Șez la masă să mîncăm
 Și frate ne ospătăm“.
 Ion al Mare răspundea:
 — „Cele bucate gătite
 Ca la domnie făcute
 O să le vez pîngărite“.
 Ion al Mare că-i zicea:
 — „Nu-ț spuneam eu, mă
 Căline,
 Că vez banii dila mine
 N'o să stea iei mult la tine
 Și-o să vie tot la mine“.
 Atunci Călin că-i zicea:
 — „Neică Ioane, dumneata,
 Ia na tu cheia coala,

Ci ia tu bani cît ai vrea".
 — „Cînd oi zice di-un vizdei
 Nu-m trebuie banii tăi,
 Cînd oi zice di-un dudău
 Și-m trebuie capu tău".
 Paloșu din teacă trăgea
 Și odată că fliuștorea
 Cap dila trup că-i tăia.
 Și cădea capu pe masă
 Intr'o tipslie cu varză
 Și trupu-i cădea sub masă.
 Foaie verde di-o lalea

Iar lu Călin ce fi făcea?...
 Iar din cai, din telegari
 Cum îl duce pe doi paril...
 Și pe iel că mi-l ducea
 La bisărica domnească,
 Frate să să pomenească.
 Și mare s'o pomeni
 Cît soare pe cer o fi.
 De cînd Călin a murit
 Poiana mi-a îmbobocit.
 Să ziceți boeri „amin"
 Că fu cîntecu deplin.

Culeasă dela Ion I. Solceanu
 de 76 ani Orodel 1923

Ion al Mare

Frunză verde de pelin
 N'aș auzit de Călin?
 Cînd oi zice ș'o lalea
 De-a sărăcit Poiana,
 Poiana și Plenița;
 Poiana cu tinurile,
 Plenița cu vinurile.
 Frunză verde ș'o lalea
 Da Călin ce mi-ș făcea?
 Cai la căruță punea
 In plaiu Plenișii mergea
 Și pin pimniț că pleca,
 Toate vinurile că cerca;
 Care vinuri îi plăcea
 Punea bivoli și-l trăgea;
 Care vinuri nu-i plăcea
 Ii trăgea cepu
 Și îi da drumu.
 Cepurile,
 Cercurile.
 Im plîngea nevestele,
 Să scâlda păsările.
 Caii la căruță punea
 Și la Poiană că-m venea.

In cîntălarie că-m intra,
 Picioru mesîl trăgea,
 Catastivu 'n mîină 'l loa
 Și pe iel că să uita
 Și la logofātu-m striga;
 La logofātu Neța
 Și din gură-așa-i zîcea:
 — „Socotit-ai Poiana?"
 Poiana mi-am socotit.
 Frunză verde de vizdei
 Da mi-a rămas numa trei:
 Unu ieste Ion al Mare.
 Frunză verde flori domnești
 Ion al Mare din Popești;
 Unu ie Ghiță Chiriș.
 Cînd oi zice de lipan,
 Unu e Stan Măldăran".
 Da Călin ce mi-ș zîcea
 — „Du de-l ado 'n mîina mea
 Și să vez ce i-oi lucra".
 Logofātu ce-m zîcea?
 — „Să-m dai doo-trei catan
 Ca s'aduc pe Ion al Mare".
 La Ion al Mare pleca

Și la poartă că striga:
 — „Bună sara, neică Ioane,
 Hai că te chiamă Călin.
 Să-ț dea un pahar de vin".
 — „Nu ieste pahar de vin
 Și ieste plin de venin".
 Ion al Mare ce făcea?
 Vez așa cînd auza
 Indărăt, frate să 'ntorcea,
 Și 'n casă că mi-ș intra:
 Ipingeaoa 'nchiatora,
 Lancea 'n mîină că mi-o loa;
 Ad' nevestă punga 'ncoa
 Că de-oi da de vr'o belea
 Te miri, m'o scăpa punga.
 Și punga la gît mi-o loa
 Și la Călin că pleca.
 Catastivu 'n mîină loa
 Și pe iel că să uita
 Și din gură că-i zîcea:
 — „Mă, Ioane, dumneata
 Or plătît-ai tu claca,
 Claca și obăcia?
 — „De dijmă mă știu plătît
 Și de clacă socotit".
 Il judeca, ce-l judeca,
 Ion al Mare ce-i zîcea?
 Punga dila gît scotea
 Și la bani că număra.
 Pentru cinci oca de mei
 Ii loa cinci sute de lei.
 — „Nu știi, frate, anu trecut
 Mi-ai prins fata la urzici;
 Pentru-o oală de urzici
 Mi-ai loat vaca din girlici.
 Stau copii pe bordei
 Că n'au lapte 'n putinei
 N'o fi păcat și de iei!"
 Și-l judeca ce-l judeca
 Și pe ușe afar' că-l da.

Ion al Mare ce zîcea?
 — „Aoleo, sărdar Căline,
 Banii de-i loași dila mine
 De i-ai ține până mîine!"
 Ion al Mare cînd pleca
 La Ghiță Chiriș mergea
 Și pleca la Măldăran
 Și cu iei mi să vorbea:
 — Cît o sta Călin pe noi
 Nu măi nojim car cu boi,
 Nici în obor zece oi;
 Haida să-l curățim noi".
 Ghiță Chiriș ce-m zîcea:
 — „Frate, Ioane, dumneata
 Ieu nu poci, nene, mergea
 Da-ț dau doi ficiori ai miei;
 Și-ț dau pe Dolnic ăl mic
 Face potera colnic.
 Țineț calea la năsîp
 Că trece Călin la Pisc".
 Iei măi sta ce iar măi sta
 Iacă 'l clinele-m venea.
 Și copii lu Chiriș
 Mi să făcea pui de miță,
 Să suia din spiță 'n spiță
 Păo' la Călin în căruță.
 Și de tras unde trăgea?
 La Măria văduva
 Iei masa că mi-o punea.
 Ion al Mare ce făcea?
 Liogă pătul să trăgea.
 Da copii lu Chiriș
 Mi să făcea cocoloș
 Intra la Călin pe coș.
 Da Călin ce mi-ș făcea?
 Pe fereastă să uita:
 — „Cată, f... muma 'n c....,
 Cîce e lingă pătul
 De sloboade la tutun".
 Ion al Mare ce-m făcea?

Lancea 'n mînă că mi-o loa
 Și 'n gîrlăci că mi-ș intra
 Cu picioru 'n ușe da;
 Cînd da cu picioru stîng,
 Sărea ușa și c'un stîlp
 Ce n'am văzut de cînd sînt.
 Peste Călin că intra:
 — „Bună sara, mă Căline”.
 Da Călin ce mi-ș făcea?
 Frumos frate-i mulțamea.
 — „Șez la masă să mîncăm”.
 Nu mînînc, mîncare-aș foc
 Că m'apucă zău, zîua
 Și n'am cînd te judeca*.

— „Șez la masă să mîncăm,
 Vez bucate șofrănite
 Pentru dumneata gătite”.
 — „O să le vez pîngărite.
 Odată să năcăjea
 Lancea 'n gură-i arunca
 Pe Călin-că-l curăța.
 Din butcă, din telegari
 Cum mi-l duce pe doi pari
 De Cînd Călin a murit
 Poiana s'a 'nveselit
 Și Plenița a 'nobocit.

Culeasă dela D. M. Clucule
 Plopșor 1926

Ion al Mare

Foaie verde di-un pelin,
 N'aț auzît de Călin
 De Călin, sărdar Călin:
 Cîte moșii a ținut
 Pe toate le-a sărăcit.
 Foaie verde micșunea
 Da ce moșii îm ținea?
 Poiana și Plenița;
 Plenița cu vinurile,
 Poiana cu ținurile.
 Cînd oi zîce foi de viță
 Pleacă Călin la Pleniță
 Cu șasă cai la căruță.
 La Plenița de-ajungea,
 Nici în sat că nu intra
 De-al năibilor ce ierea
 Pin pimniț că s'abătea
 Vinurile le cerca;
 Care vin că nu-i plăcea
 Paloș din teacă scotea
 Cercurile că tăia,
 Vinurile le vărșa,

Mare păcate făcea
 Toată lumea 'l blestema.
 Care vin că mi-i plăcea
 Punea oamini-l' încărca,
 Punea bioli și trăgea
 La Poiana-l trimetea,
 La logofātu Neța
 Că cu iel știa vorba
 Și toată socoteala.
 Foaie verde foi de viță
 Pleacă Călin din Pleniță,
 Cînd oi zîce buruiănă
 Și să duce la Poiană.
 Acolo cînd ajungea
 La logofăt Neța trăgea
 Că cu iel știa vorba
 Și toată socoteala.
 Iar Călin ce mi-i zîcea?
 Cu logofātu vorbea:
 — „Logofete dumneata,
 Socotit-ai Poiana?
 Logofātu ce-i spunea?

— „Poiana mi-am socotit
 Toată lumea mi-a plătit
 Trei calici nu mi-a plătit.
 Dacă nu mă crez pe mine
 Toată lumea țîi-o spune:
 Unu ieste Ion al Mare;
 Ion al Mare din Popești
 Cînd il vez înebunești.
 Cînd îi zic cite ceva
 Iel sare asupra mea;
 Frică mi-e că m'o tăia!
 Frunză verde trei aglici
 Unu e Ghiță Chiriș
 Di-un an n'a măi dat pe-aici
 Cînd oi zîce di-un lipan
 Unu ie Stan Băldăran
 N'a plătit claca di-un an”.
 Iar Călin ce mi-ș zîcea?
 Cu logofātu vorbea
 Că cu iel știa vorba
 Și toată socoteala.
 — „Logofete, dumneata,
 Ia să chemi pe Ion încoa.
 Cînd oi zîce tămlioare
 Să-m aduci pe Ion al Mare”.
 Logofātu ce-i spunea?
 — „Măi, Căline, dumneata,
 Dau pin gîrlă și mă'nneț
 La Ion al Mare nu merg!”
 Iar Călin dacă auza,
 Cu arnăutu vorbea:
 Arnăut pe cine-avea?
 Cînd oi zîce ca lipanu
 Tot pe Stoica Călușaru,
 Care stăpînea Tunaru.
 Arnăutu ce-m făcea:
 Mina pe gîrbaci punea
 La Ion al Mare mergea
 Din bătătură-l striga:
 — „Nene Ioane, dumneata,

Cînd oi zîce di-un pelin,
 Hai că te chiamă Călin
 Să-ț dea un pahar cu vin!”
 Arză-l focu de păgîn!
 Ion al Mare de-auza
 Așa din gură zîcea:
 — „Da la ce tot m'o chema?
 Da nu știț anu trecut
 De trei ori, clăci am plătit
 Nici fitanță n'am primit.
 Plătii șira de rogoz
 Dupe catastiv nescos!
 Și cînd fu primăvara
 Im loarăț și văcșoara!
 Plîng copii în bordei
 Că n'au lapte 'n putineil”...
 Ion al Mare de vedea
 Cu nevasta că vorbea:
 — „Ia să-m dai, soro, punga,
 Că de-oi da de vr'o belea
 Te miri, punga m'o scăpa!”
 Punga la brîu iel punea
 Și la Călin că mergea.
 Cînd la Călin ajungea
 Sta, bună zîua și da.
 — „Bună zîua, mă Căline!”
 — „Nu-ț mulțumesc, porc de
 ciine!”
 Scoate banii, porc de ciine
 Că pui Arnăuț pe tine
 Te omoară ca pi-un cîine!
 Apoi Călin ce-m făcea?
 Catastivu 'n mină loa
 De trei ori foaia 'ntorcea,
 Trei galbini îl măi găsa.
 Ion al Mare ce făcea?
 Punga dila brîu trăgea
 Și trei galbini i-arunca...
 Sictir pe ușe că-i da.
 Ion al Mare ce zîcea?

— „D'aoleo, Sărdar Căline,
Bănișorii dila mine
Pune-i sus, păstrează-i bine:
Pân desară vin la mine.
Az țî-i dau, miine țî-i iau”...
Ion al Mare ce făcea?
Pi la tovarăși pleca.
Cînd oi zîce trei aglici
Mergea la Ghiță Chiriș.
Cînd acolo de-ajungea
Din bătătură-l striga:
— „Nene Ghiță, dumneata,
Hai să lom ciinele,
Ne-a topit cu clăcile;
Plătim și urzîcile.
Cît o sta ăsta pe noi
Nu măi vez plug cu opt boi,
Nici cioban cu zece oi”.
Ghiță Chiriș ce zîcea?
— „D'alei, Ioane, dumneata,
Nu vez c'am îmbătrînit
Nu măi sînt bun de nimic!
Cînd oi zîce de trei foi
Da-ț dau copii-amîndoi
Că țîn bine la răsboi.
Iț dau pe Tănase al mic
Face potera colnic!”
Cînd oi zîce micșonea
Ion al Mare ce făcea
La Stan Băldăran mergea.
Cînd acolo ajungea
Din bătătură-l striga:
— „Nene Stane, dumneata,
Hai să lom ciinele;
Ne-a topit cu clăcile
Și ne-a mîncat zilele,
Plătim și urzîcile.
Cît o sta ăsta pe noi,
Nu măi vez plug cu opt boi,
Nici cioban cu zece oi!”

Stan Băldăran l'asculta.
Ion al Mare ce zîcea:
— „Ascultaț copii incoa
Țineț calea la Năsîp
Că trece Călin la Pisc!”
Iară cînd Călin trecea
Dupe căruță să loa.
Și copii lu Chiriș
Căta la Călin furiș.
Cin ie Tănasiie al mic
Să ținea dupe căruță
Tocmai ca o boldeicuță.
Să suia din spiță 'n spiță
Până să suia 'n căruță.
Și îm trăgea cîte-un pumn,
De mi-l îndrepta pe drum.
Jos din căruță să da
Dupe ce că-l îndrepta.
Cînd fu soarele a scăpăta
Și iei la Pisc ajungea,
Cînd acolo de-ajungea
Ion al Mare ce făcea?
Să plimba pe bătătură
Cu lăncioara pe mînă
Să-și facă inima bună
Că-l apucasă la mînă...
Măi pe urmă ce făcea?
Cu Stan Băldăran vorbea:
— „Nene Stane, dumneata,
Cutează, frate 'n bordei
Și lucrează cu temei!”
Stan Băldăran ce zîcea:
— „D'alei Ioane, dumneata,
La fereastă oi șede
De i-oi vedea patima
Că m'ai loat cu de-asîla!”
Ion al Mare de auza
Iel măi rău să năcăjea,
Fuga pe girlici că da.
Dete cu picioru stîng

Sări ușa și cu 'n stîlp.
Cînd înăuntru intra,
Iel la Călin că mergea
— „Bună sara mă Căline!”
— „Mulțumescu-ț frate Ioane!”
— „Acuma-m zîci frate Ioane
Că t-ă frică d'ale coarne!”
Călin la masă ierea
Cu Ion al Mare vorbea:
— „Frate Ioane, dumneata,
Șez la masă să cinăm;
Să vez bucate gătite
De mine sînt porîncite
Pintru dumneata gătite!”
Ion al Mare ce-i zîcea:
— „Mă Căline, dumneata,
Arză-ț focu haina ta,
În mine crapă fierea
Că n'am cînd te judeca
M'apucă zîua aicea!”
Ion al Mare ce făcea?
În lance să răzăma
Și 'ncepea a-l judeca:
— „Mă Căline, dumneata,
Ț-ai uitat anu trecut
De trei ori clac' am plătit
Și nu m'ai măi socotit,
Nici fitanță n'am primit.
Plătii șira de rogoz
Dupe catastiv nescos
Și cînd fu primăvara
Îm loarăț și văcșoara!
Plîng copii în bordei
Că n'au lapte 'n putinei
Da nu știi anu trecut
Trimeteam pe soru-mea
Tot pe moșioara ta.
Cînd oi zîce trei aglici
Ca să culeagă urzîci.
Cînd oi zîce de doi sbanț

Ii loăș dila gît doi sfaņ.
Pentru o oală de urzîci
Îm loăș vaca din girlici!”
Il judeca ce-l judeca
Lancea 'n gură îi punea
Și pe burtă-l spinteca,
Frunzuliță di-un măcriș
Știi, copii lu Chiriș
Venea pe coș tăvăliș
Și s'apuca de-l tăia
Toț păreșii singera
Multe bucate strica...
Doo muieri că-l plîngea:
— „D'aoleo sărdar Căline
Din aur și din argint
Cum te tăvăli pe pămînt!
Din butcă, din telegari
Te săltară pe doi pari”.
Poenarii de-auza
Cîte trei zile 'n șir bea
Din cîrciumă nu ieșea
Lui Ion al Mare să 'nchina:
— „Să fii, Ioane, odrăslit,
De păcate isbăvit!
Loăș un lup dupe pămînt!!!
Plenicienii de-auza
Lu Ion al Mare să 'nchina
Cruce la drum că-i punea:
Îi punea cruce la drum
Pe unde-i căzneă Călin.
Crecuță de mărăgărit,
De cînd Călin a murit
Plenița mi-a 'nbobocit
Poiana mi-a odrăslit.

Cules dela lăutarul Ilie Băloi
Cetate-Dolj
de învățătorul Fl. I. Marincă

Ion al Mare

Frunză verde peliniță,
Pleacă Călin la Pleniță
Cu șapte cai la căruță,
Ce n'am pomenit, domniță.
In gazdă unde trăgea
La logofătu Neța
Și cu iel să învăța:
— „Logofete, dumneata,
Socotit-ai Poiana,
Poiana și Plenița?”
— „Poiana am socotit,
Plenița n'am isprăvit,
Măi am v'o cinci-șasă inși
De nu au măi dat pe aici.
Unu ieste Măldăran
N'a plătit claca di-un an;
Și ficiorii lu Chiriș
Să uită la om choriș
De an n'a măi dat pe aici.
Măi ieste unu Ion al Mare
Nu mi-a dat nici cinci parale
C'ăluia nu-i stă nima 'n cale.
— „Frunză verde ș'o lălea
Trimete și adă-i încoa”,
Trimetea și-i aducea,
Socoteala că le da,
Datoria și-o plătea.
Măi rămasă Ion al Mare.
— „Logofete, dumneata,
Du-te și-adu pe Ion încoa”.
— „Dau în apă și mă 'nec
La Ion al mare nu merg.
Ion al Mare din Popești
Ît dă palma cît clipești.
Da dă-m doo-trei catane
Atunci merg la Ion al Mare”.
Dila poartă că striga:
— „Neică Ioane, dumneata,

Hai că te cheamă Călin
Să-ț dea un pahar cu vin”.
Ion al Mare ce făcea?
Bătu în mină că loa.
— „Ado, nevastă punga
De s'o întimpla ceva,
Să mă scap cu punga”.
Și la Călin că mergea.
— „Bună ziua boier Căline,
— „Mulțumescu-ț porc de
— „De ce mă faci porc de
Că n'ai nimica cu mine.
Că de clacă sînt plătit
Aba cică, curățit”.
Da Călin ce în făcea?
Catastivu îl scotea
Socoteala că-i trăgea
Trei sute de lei pungea.
Ion al Mare ce făcea?
Punga dila brîu scotea
Datoria și-o plătea.
— „Da să știi, boier Căline
Banii de iei dila mine
N'o să șeadă mult la tine,
O să vină iar la mine”.
Da Călin ce răspundea?
— „Haide, pleacă porc de
Pun catanele pe tine
Te omoară ca pe ciine”.
Ion al Mare că pleca
Acasă nu să ducea;
Și mergea drept la Chiriș
Și cu iel că să vorbea:
— „Mă, moș Chiriș, dumneata
De cînd stă Călin pe noi

Nu măi avem la plug doi boi,
Nici că 'n tîrlă doo oi;
Nici că lapte 'n putinei
Nici găină pe bordei.
Ia hai să-l omorîm noi.
Da Chiriși răspundea:
— „Mă nepoate am îmbătrînit
Nu măi sînt bun de sărit;
Da îț dau doi ficiori
De sparg potera cu iei.
Și ia și pe Măldăran”.
Foaie verde ș'o smicea,
Și de vorbit să vorbea
Și de gătit să gătea,
Dupe Călin că pleca.
Țineț calea la Măceș.
Foaie verde de-o lălea,
Dară Călin ce făcea?
El, frate, să temeă,
Vez, de-al dracu ce erea,
Tot moșii multe avea:
Poiana cu finurile,
Plenița cu vinurile.
Iel la Pisc că în pleca
Și pe iel îl ocolea
Și pe Maglavit că da.
Că or ce s'ar întimpla
Iel stă 'n răspunderea mea.
Atunci, frate, ce făcea?
La masă să așeza.
Ion al Mare sărea
Și la fereastă să da.
Pe fereastă să uita
Și din gură ce zicea:
— „Ale, cumnate Matei,
Intră frate 'n ăl bordei
Și lucrează cu temei”.
Da Matei îi răspundea:
— „Odată cu viața mea,
În bordei ieu n'oi intra
Da la fereastă m'oi da
De i-oi vedea patima”.
Ion al Mare ce făcea?
Fuga pe girlici că da
Cu picioarele-m ședea
Și la Pisc că apuca.
In gazdă unde trăgea
La Voica Văduva
Că cu iea știa vorba
Și din toată 'nvățătura
Ion al Mare-l urmărea.
Da Călin, mă, ce făcea?
Circiumăreasa îi zicea:
— „Boier Călin, dumneata,
Aicea să nu 'nsărez”.
Da Călin ce îi zicea:
— „Logofete, dumneata,
Scoal' de pune șeile
S'apucăm cărările
Să ne lungim zilele”.
Logofătu răspundea
Și peste iei că intra:
— „Mihalache, dumneata,
Drept în picioare sărea.
Mihalache harnăutu,
Minca i-ar trupu, pămîntu.
In picioare cînd sărea
Cu paloșu aducea.
— Dumnezău mi-o ajuta —
Și în grindă că lovea,
Trei caraveie făcea.
Ion al Mare ce făcea?
Cu lancea în zid lovea
Peste masă îl trîntea
De trei ori o răsucea
Cu mașale că ieșea
Multe bucate spurca
Cu Călin că rămînea:
— „Aoleo, boier Căline,
F....-te 'n lege de cîine,

Nu-ț spuneam eu ție
Că banii de-i iei dila mine
N'o să șadă mult la tine.
Să mă rog cu iei de tine.
Da nu știi cind pisai pe soru-

Trecind pe moșia ta
Pentru-o poală de urzici
Li loai vaca din gîrlci;

Pentru-o baniță de mei
Li loai o sută de lei".
Din a gură cuvînta
Și din cușit ciocîrtea.
— „Aoleo, boier Căline,
Din căruță cu telegari
Acum te duce pe doi pari".

Auzit dela Florea Pirvu
Carpen 1924

Ion al Mare

Foaie verde di-un pelin
N'aț auzit de Călin,
De Călin omu cuminte
Care a știut moșii multe,
Moșii multe și numite:
Risipițu, Cetatea
Poiana și Plenița.
Poiana cu finurile,
Plenița cu vinurile.
Frunză verde buruiană
Pleacă Călin la Poiană.
Da 'n gazdă unde trăgea?
La logofătu Neța
Că cu iel știa vorba
Și din gură îl întreba:
— „Logofete, dumneata,
Ai socotit Poiana:
Poiana cu finurile,
Plenița cu vinurile?”
Logofătu răspundea:
— „Am socotit Poiana,
Poiana și Plenița.
Din toț ciț i-am socotit
Trei calici nu mi-a plătit.
Și de nu mă crez pe mine
Ieu țî-i-oi spune pe nume:
Unul este Vasilan,

N'a plătit claca di-un an;
Și unu este Chiriș
Nu-m dă banii nicidecuș
Să uită la mine ghioldiș
Și altu este Ion al Mare
Nu mi-a dat nici trei parale"
Călin Curcă așa zicea:
Logofete, dumneata,
Să te duci la Ion cel Mare
Și să mi-l trimeț încoa
Vie să plătească claca
Și toată iobăgia".
Logofătu răspundea:
— „Dau prin apă să mă 'nec.
Și pin mărăcini de-adrept
Și la Ion al Mare nu merg;
De nu-m dai cinci-șasă catane
Nu mă duc la Ion al Mare.
Pe Andrei isprăvnicelu
De bea vin ca melușelu,
Și mănincă ca purcelu;
Și să-m dea și pe Andrei
Că știe sama 'n bordei"
Cinci-șasă catane-i da
La Ion al Mare mergea.
Ion al Mare mi-i vedea
Mina pe lance punea,

Și din gură întreba:
— „Ce căutaț pi la mine,
Ce măi sint dator la tine?
De clacă mă știu plătit
Și de dijmă curățit".
Iar nevasta așa-i zicea:
— „Stai, loane, nu face așa
La ține tu punga colea,
Du-te de-ț plătește claca
Și toată iobăgia".
Ion al Mare ce făcea?
Punga la gît iș loa
La Călin Curcă mergea.
— „Bună zîua, măi Căline",
— „Nu-ț mulțumesc, porc de
ciine.

Ciț pîndari trimet la tine
Ca să te plătești de mine?"
— „Aoleo sârdar Căline,
De ce mă faci porc de ciine?
Ce măi sint dator la tine?"
Catastivu 'n mîna-l loa,
Nici bine nu-l socotea
Cu cinci lei mi-l ajungea.
Scotea banii și plătea
Nici chitanță nu-ș măi loa.
Iel din gură așa zicea:
— „Aoleo, Sârdar Căline.
Banii care sint la tine
Az țî-i dau,
Mîine țî-i iau;
Mîine o să te rogi de mine
C'am să te tai ca pi-un ciine".
Călin gură auza,
Ispravnicii îi chema
Și din gură așa zicea:
— „Puneț mina de-l legaț
Și-l legaț de-l terecaț".
Ion al Mare răspundea:

— „Aoleo, sârdar Căline,
Ce măi sint dator la tine?"
Iel pe ușe că ieșea
Și acasă să ducea
La Chiriș mi să ducea
Și din gură așa zicea:
— „Măi, Chirișe dumneata,
Scoală și nu măi ședea.
Vez ăl ciine de ciocoi,
Ciț o sta ăsta la noi,
Nu măi facem car și boi
Nici în obor zece oi.
Aide să-l prăpădim noi.
Aide să tăiem ciinele
Că ne-a mîncat cu clăcile
Și ne ia și zilele.
Da Chiriș așa-i zicea:
Neică Ioane, dumneata,
Nu vez c'am îmbătrînit
Nu-ț mai sint bun de nimic.
Iț dau copii amîndoi
Că țin bine la război;
Iț dau pe Dobrin ăl mic
Face potera colnic.
Iț dau pe Dobrin ăl mare
Face potera răscoale
La brîu cu șapte pistoale,
Patru pline și trei goale"
Ion al Mare ce zicea:
— „Mulțumesc lu Dumnezău
Făcui doi, cu mine trei.
Foaie verde ca spanacu
Nu găsăc pe ăl de patru".
Să ducea la Vasilan.
Și din gură așa zicea:
— „Vasilane dumneata,
Scoală frate, nu ședea;
Vez ăl ciine de ciocoi
C'a supt sîngele din noi,
Aid să tăiem ciinele

Ne-a mâncat cu clăcile
 Și ne iea și zilele".
 Vasilan așa zicea :
 — „Neică Ioane, dumneata,
 Nu vez c'am îmbătrînit
 Nu-ț mîi sînt bun de slujit.
 Iț dau copilu ăl mare
 Face potera răscoale ;
 Cînd prinde omu bătrîn
 Ți-l face de roade fin,
 Și-i trîntește citi-un pumn
 Și-l îndreptează pe drum".
 Ion cel Mare ce zicea :
 — „Mulțumesc lu Dumnezău
 Făcui trei cu mine patru.
 Cînd oi zice di-un sporîș
 Unde să-l găsăsc pe cinci
 Să păzască la girlici ?"
 La văru-său să ducea :
 — „Scoală vere, nu ședea
 Hai să tăiem ciinele,
 Ne-a mâncat cu clăcile
 Și ne iea și zilele"...
 Călin Curcă ce făcea ?
 Punea caii la căruță.
 Iar copii lu Chiriș
 Țineau calea la Năsîp
 Că trecea Călin la Pisc.
 Iar în Pisc unde trăgea ?
 La Măria văduva
 Căci cu ea știa vorba.
 Și toată învățătura.
 Ficioru lu Vasilan
 Păza la crucea lu Dan.
 Și copii lu Chiriș
 Să făcură pui de mîță
 Să suia din spiță 'n spiță
 Pân' să suia și 'n căruță.
 Iar în Pisc cînd ajungea
 Mi să făcea cocoloș

Se pitulau dupe coș.
 Cînd soarele scăpăta
 Ion al Mare ce făcea ?
 Să plimba pe bătătură
 Să-și facă inimă bună
 Că îi pîcuse la mîină
 De pătul să răzema.
 Călin Curcă mi-l vedea
 — „Cine-i răzemat de pătul
 Ala nu este om bun !
 Ia închideț ușile,
 Intăriț zăvoarele,
 Sloboziț perdelele"...
 Punea masa și mîncă
 Ion al Mare ce făcea ?
 La ușe cînd să ducea
 Cu pumnul în ușe da
 De sărea ușa cit colea.
 La Călin apoi mergea
 Și la masă așa-i zicea :
 — „Bună sara mă Căline,
 Mulțumescu-ț, frate Ioane,
 Vino frate de mînîncă
 Ale bucate frăsănite
 Pentru dumneata gătițe".
 — „Acum sînt frate cu tine,
 Ieri mă făceai porc de cîine.
 Ale bucate frăsănite
 Ai să le vez pîngărite.
 Pentru o oală de urzici
 Prinsăș fata la Ghidici
 Și-i luaș salba dila gît
 Toată vara a jelnicit.
 Pentru șira din obor
 Im luaș dijma de trei ori
 Pentru cinci zile de clacă
 Imi luaș un mînzat și-o vacă.
 Am copii mărunțai
 Numa cit bobu de mei,
 Cu ce-o să-i cresc ieu pe ei ?

Plîng copii pe bordei
 Că n'au lapte 'n putinei".
 Odată să opintea
 Lancea în buric îi înfigea :

Din guriță-l judeca
 Cu paloșu capu-i tăia
 Iar copii lu Chiriș
 Veneau pe pod tăvăliș.
 Cules dela Gheorghe P. Măndolu
 de 74 ani, Rîsipiți 1923

Ion al Mare

Cînd oi zice peliniță
 Pleacă Călin la Pleniță
 Cu șasă cai la căruță.
 În Plenița de-ajungea
 Plenița o scotocea,
 Datorii ce le gâsa
 Călin pin pimniț pleca
 Vinurile le loa
 Vinurile ce-i plăcea
 Frumos le pecetluia
 La Poiană-l trimetea.
 Iar vinurilor ce nu-i plăcea
 Cepurile le trăgea
 Și cura vinurile
 De umplea văile
 Să scâldea păsările
 Și plîngea tomeile
 Pe toate potecile.
 Iar Călin ce mi-ș făcea ?
 La Poiană iel pleca,
 La Poiană de-ajungea
 Logofătu 'l întreba
 Pe logofătu Neța
 — „Dom'le Nețo, dumneata,
 Socotit-ai Poiana".
 Iară Neța-i răspundea :
 — „D'aoleo, sârdar Căline,
 Poiana mi-am socotit :
 Trei calici nu mi-au venit".
 Cînd oi zice mălăciune
 Și vreau să țî-i spui anume.
 Cînd oi zice di-un sporîș

Unu ie Ghiță Chiriș,
 Și unu ieste Băldăran
 N'a făcut clacă di-un an,
 Cînd oi zice buruiană
 Și Ion al Mare din Poiană
 Pe nima nu bagă 'n samă".
 Iar Călin de auza
 Incepea de-l înjura
 Și lu Neța-i porîncea.
 — „Dom'le Neța dumneata
 Ia să faci cum ai putea
 Ca să mi-l aduci încoa
 Să-i fac ieu socoteala".
 Iară Neța de-auza
 Iel din gură așa grăia :
 — „Daoleo sârdar Căline
 În Dunăre mă duc mîi bine
 Că mi-ș are pandara
 De mă taie cu lancea,
 De-m răpune viața".
 Iar Călin ce mi-ș făcea
 Logofătului îi zicea :
 — „Logofete, dumneata,
 Fă, frate, cum ai putea
 De-l ado pîn' aicea".
 Iar Neța de auza
 Bastonu în mîină și-l loa
 La Ion al Mare pleca :
 În dreptu lui de-ajungea
 Pe bătătură-l vedea
 Și din linie striga :
 — „D'aoleo, neică Ioane,

Haid că te cheamă Călin
Să-ț dea un pahar de vin".
Fuga la lance că da
Iar nevasta de-l vedea
Iute 'n brață că mi-l loa
Și din gură așa-i zicea:
— „D'aoleo, Ioane, casa mea
Or vrei să mi-o laș sârăcea
Cu doi copilaș în iea?"
Ion al Mare de-auza
Inima i să 'ntorcea
Lancea în cui c'o punea
Și nevestii că-i zicea:
— „Ad nevastă punga 'ncoa,
Mă cheamă socoteala
Și de-oi da de vr'o belea
Aibă punga a mă scăpa".
La iel punga că loa
Cu logofātu pleca.
Și la Călin de-ajungea
Bună zîua că mi-i da.
— „Bună zîua, sârdar Căline"
— „Mulțumescu-ț porc de
cîine".
Iar Călin ce măi zicea.
— „Capului, te-ai lenevit,
Or pungii te-ai semeșt
De pe-aici n'ai măi venit?"
Iar Călin ce măi făcea?
Catastivu desfăcea
Și pe Ion îl socotea.
Ion al Mare ce făcea?
Trăgea punga și plătea.
Dupe ce bine plătea
Călin cu sitir pe ușe-l da.
Ion al Mare de vedea
Afară că mi-ș ieșea
Și 'ndărăt iar să 'ntorcea,
Supărat că mi-ș vorbea:
— „D'aoleo, sârdar Căline,

Banii ce-i loaș dila mine,
N'o să stea iei mult la tine
Peste-un ceas viniar la mine".
La cumnatu-său mergea,
Și din gură-așa-i grăia:
— „Mă cumnate, haid cu
mine
S'omorim acest ciocoi,
De cînd a venit la noi
Nu vez om cu patru boi
Nici în obor zece oi.
Cumnatu-său ce-i grăia:
— „Cumnate eu nu măi poci
Nu măi poci că sînt bătrîn
Da îț dau copii amîndoi,
Luptează ca nește lei.
Că sînt fii de-ai lu Chiriș
Intră pe coș tăvăliș".
Ion al Mare că-i loa
Și la Băldăran pleca
— „Mă cumnate Băldărane,
Ia scoal, frate, nu ședea,
Aida cu mine încoa
Să lom acest ciocoi;
De cînd a venit la noi
Nu vez om cu patru boi
Nici obor cu zece oi".
Iar Băldăran de-auza
Frumos frate să 'narma
Și cu iei că mi-ș pleca
In ceată patru să făcea
La nășipuri că-m ieșea
Pe unde Călin trecea,
Ion să ținea dupe căruță
Tocmai ca o boldeicuță
Și frumos îl urmărea
Pân acasă-l ajungea.
Călin acasă de-ajungea
Frumoasă masă 'ntindea.
Ion al Mare de vedea

Pe bătătură ședea
Tot cu lăncioara 'n mîină
Să-ș facă inimă bună.
Să 'mplimba, ce să 'mplimba
Cu tovarășii ce-i avea.
Deodată să năcăjea
Tovarășii strajă lăsa.
Ion al Mare ce făcea?
Turbat la ușe mergea,
Cu picioru 'n ușe da.
Ușa 'n patru să făcea
Și la Călin drept mergea
Unde Călin ospăta.
Bună sara că mi-i da.
— „Bună sara, măi Căline".
Iar Călin îi răspundea:
— „Mulțumescu-ț, frate Ioane
Treci la masă să mîncăm".
Ion al Mare ce grăia?
— „Ardă-ț focul mîncarea
Că n'am cînd te judeca
Și 'ncepea a-l judeca:
— Daoleo sârdar, Căline,
Astăz cînd venii la tine
Ori nu-ț fu milă de mine,
Pentru o oală de urzici
Im loaș vaca din gîrlici
De-m plîng copii pe bordei
Că n'au lapte 'n putinei;
Pentru cinci băniș de mei
Imi loaș cincisprece lei
Ion al Mare îi zicea;

— „Dom, Căline, dumneata,
Descarcă-mă de aicea".
Iar Călin ce mi-ș făcea?
Mîna pe condei punea
Mîna pe condici punea.
Ion al Mare de vedea
Cu iataganu trăgea
Drept în gît îl junghia
Multe bucate spurca
Frumos că mi-l omora,
Pe iel și pe nevastă-sa.
Doar o doică că scăpa
Căci pe aia n'o găsa.
Ion al Mare ce făcea?
Dulapuri în descuia
Catastiturile loa
Unde lumea datora
Afar cu brațu scotea
In bătătură le scotea
Și foc că le punea
Și lumea mi-o curăța
De toată angaraua.
De cînd Călin a murit
Plenița mi-a odrăslit,
Poiana mi-a 'mbobocit:
Plenița cu vinurile,
Poiana cu finurile.
Poenarii ce făceau?
Multe cruci că cumpărau
La tronuri le puneau
Și pe Ion îl pomeneau.
Cules dela Alecu Fișcu, Cornu 1925

Marcu

Foaie verde-a macului,
'N drumu Țarigradului,
La casele Marcului,
Marcului, viteazului!

Frumoasă masă mi-e 'ntinsă,
Cu făclie dalbă-aprinsă.
Da la masă cine-m șede?
Șede Marcu viteazu

Și cu turcu Bolunu.
 Iei bea vin pe rămășală,
 De-acum până mîine sară,
 Care din iei s'o 'mbăta
 'N pripă capu i-o tăia,
 Călușelu i-o loa
 L-o face de mascara
 De s'o minuna lumea.
 Muică, și-ai disagi de piele,
 Muică, plini de mahmudele!
 Muică și alții de păr,
 Muică, plini de gălbiori
 Și vin pintru călători!
 Să vez muma Marcului,
 Cătălușa dracului
 Ibovnica turcului!
 Dară Marcu ce-m făcea?
 Pi lingă mă-sa să da
 Și din gură-așa-i grăia:
 — „Muică, muiculița mea!
 Știi tu muică ce să faci?
 Păhărelu turcului
 Cu vin să 'njumătățești,
 Cu rachiu să-l împlinești,
 Cu zahar să-l îndulcești,
 Să-i dai turcului să bea!
 Muică, turcu s'o 'mbăta
 Muică, capu i-oi tăia,
 Călușelu i-oi loa,
 L-oi face de mascara,
 De s'o minuna lumea!
 Muică, păhărelu meu,
 Cu vin să-l jumătățești,
 Cu apă să-l împlinești,
 Să beau să mă veselesc
 Și pe turc să-l prăpădesc“.
 Să vez muma Marcului,
 Cătălușa dracului!
 Iea la Marcu n'asculta
 Ce Marcu că mi-i spunea.

Păhărelu Marcului
 Cu vin că-l jumătăța,
 Cu rachiu că-l îplinea,
 Cu zahar că-l îndulcea
 Și-i da Marcului să bea!
 Păhărelu turcului
 Cu vin că-l jumătăța,
 Cu apă că-l îplinea,
 Și-i da turcului să bea!
 Bea turcu, să veselea,
 Marcu bea să potopea!
 Iară turcu ce-m făcea?
 Dacă beat că mi-l vedea
 Pe muică-sa o loa
 Și 'ncepea de-o săruta!
 Iară muică-sa grăia:
 — „Turcule, Bolunule!
 Nu grăbi la sărutat,
 Grăbește la cap tăiat,
 Marcu de s'o deștepta
 'N pripă capu ne-o tăia
 Ne-o face de mascara
 De s'o minuna lumea!“
 Dară turcu ce-m făcea?
 Paloșu 'n mîină loa,
 Lingă Marcu că să da,
 Iera gata ca să dea
 Să-i răpună viața.
 Foaie verde trei migdale,
 Și măi are Marcu are,
 Și măi are o sluguliță,
 Pe nume-l cheamă Ioniță.
 Iel la ușe că-m venea,
 Din guriță așa-m striga:
 — „Turcule, Bolunule,
 Ține paloșu, nu da,
 Că l-ai tăia cînd ai vrea,
 Ț-a căzut la mîna ta.
 Drumu 'n casă ca să-m dai
 Și să-l iert și să mă ierte,

MONOGRAFIA JUDEȚULUI DOLJ

TIPĂRITĂ SUB ÎNGRIJIREA

D-LUI DR. C. S. NICOLĂESCU-PLOPȘOR

Directorul Arhivelor Statului, al Institutului de Istorie Națională
și al Muzeului Regional al Olteniei din Craiova ■

SECRETAR DE REDACȚIE

PREOT D. BĂLAȘA

8 SEPTEMBRIE

1944

MONOGRAFIA

JUDEȚULUI DOLJ

CU O PREFAȚĂ DE D-L
GENERAL IOAN N. PETRESCU
PREFECTUL JUDEȚULUI DOLJ

TIPĂRITĂ SUB ÎNGRIJIREA D-LUI
Dr. C. S. NICOLĂESCU-PLOPȘOR

IZVOARE FOLKLORICE

VOLUMUL I

PARTEA II-a

BALADE

APARE ÎN

OLTENIA

DOCUMENTE • CERCETĂRI • CULEGERI

ORGAN AL INSTITUTULUI DE ISTORIE NAȚIONALĂ,
REGIONALA CRAIOVA

CRAIOVA

"OLTENIA"

DOCUMENTE ~ CERCEȚĂRI ~ CULEGERI

CARTEA VII-a

PARTEA II-a

ORGAN AL INSTITUTULUI DE ISTORIE NAȚIONALĂ,
REGIONALA CRAIOVA

Revistă înscrisă în registrul publicațiilor periodice al Trib. Dolj la Nr. 1/940 și autorizată de CENZURA MILITARĂ, Serviciul Central, cu Nr. 370 din 24 Iunie 1940.

Trei fascicule a 64 pagini alcătuiesc o carte, care va avea copertă, tablă de materii și indice.

Redacția și Administrația: ARHIVELE STATULUI
Direcțiunea Regională Craiova.

Director, Dr. C. S. NICOLĂESCU-PLOȘOR
Secretar de Redacție, Pr. D. BĂLAȘA
Casier, Maria Petrescu

Colaboratori:

Bălașa, Preot D., Craiova; Bălașa, Pr. Ion, Craiova; Bărcăclă, Prof. Al., Turnu-Severin; Căncea, Ioan V., Arhivar ajutor la Arhivele Statului din Craiova; Claușanu, Preot G. F., Craiova; Costescu, Prof. C. I., Craiova; Dinculescu, Prof. N. G., fost Director al Arhivelor Statului din Craiova; Firulescu, Preot I., Cornu Dolj; Iliescu, Octavian O., Craiova; Mândroceanu, Arhivar principal la Arhivele Statului din Craiova; Mazilescu, Preot Ioan S., Amărăști-Romanași; Metzulescu, Dr. Aurel, Craiova; Neda, Prof. Ioan M., București; Nicolăescu-Ploșor, Dr. C. S., Directorul Arhivelor Statului din Craiova; Paleologu, V. G., Corlate Dolj; Petrescu, Maria I., Arhivar la Arhivele Statului din Craiova; Popescu-Cițeni, Pr. I.; Stănică, Preot Constantin, Orodel Dolj; Șuca Ion, Arhivar Arhivele Statului, București; Vincenz, Arhitect A., Craiova.

Abonamentul la cartea VII-a este de lei 500.

Căci o fi, frate păcat,
 Și frică de blestemat,
 Plinea, sarea i-am mâncat,
 Simbrioara nu mi-a dat".
 Iară turcu ca turcu,
 Fu miluit de sfintu,
 Că i-ascultă cuvîntu!
 Drumu'n casă că mi i da
 Iară sluga ce-m făcea?
 Pi lingă Marcu să da
 Să făcea că-l săruta,
 Palma biciu că mi-o făcea
 Și peste oichi că-l izbea,
 Dară Marcu ce făcea,
 Drept în picioare sărea,
 În toate părțile căta,
 Credea că e muică-sa!
 — „Marcule, viteazule,
 Nu te ține la bănat
 Pentru-o palmă ce ți-am dat;
 Căci de nu ierea palma
 — Ți punea turcu vieața.
 Învățat de muică-ta!"
 Iară Marcu ce-m făcea?
 Cînd așa că auza,
 Paloș din teacă trăgea,
 Lîngă turc s'alătura,
 Din picioare-l ciocîrtea,
 Bucată de cinci oca
 La dulăi o arunca
 Fiindcă i-a fost mintea-așa!
 Cu muică-sa 'm rămînea,
 La judecată-o loa:
 — „Muică, muiculița mea,
 Și ieu muică că ți am spus,
 Muică, păhărelu meu,
 Cu vin să 'njumătățești.
 Cu apă să-l împlinești,
 Să-m dai să mă 'nveselesc.
 Păhărelu turcului

Cu vin să 'njumătățești,
 Cu rachiu să-l împlinești.
 Și tu muică n'ai făcut
 Ce ieu, muică, că ți-am spus!
 Ce fel de moarte poștești?
 Poștești moarte luminată,
 Să te vadă lumea toată?
 Dar muică-sa răspundea:
 — „Poftesc moarte luminată,
 Să mă vază lumea toată".
 Gîndea să mai scape-odată.
 Să mai facă și-altă boață,
 Să fie cu asta soață.
 Dară Marcu ce-m făcea?
 Pe muică-sa o loa
 Și 'n hîrtii o 'nfășura.
 Cu catran c'o cătrănea,
 Și cu gaz o găzuia,
 Foc dila picioare îi da,
 Pe trei părț cu lemne verz.
 Și de o parte cu uscate
 Ca s'aprindă pe-alelalte
 Arde mă-sa să topește.
 Marcu bea, să 'nveselește,
 De-a 'mpreună cu sluga
 Că i-a lungit viața.
 Dară mă-sa ce-m grăia:
 Dacă focu-o cuprîndea,
 Iea la Marcu că-m striga:
 — „Marcule, viteazule,
 Arde țîțîșoara ta
 Care-ai supt lapte din iea.
 — „Las să arză, facă scrum
 Că n'a fost laptele bun,
 Ce-a fost lapte de căța
 De-a supt păgînu din iea
 Și ne-ai pîngărit legea!"
 Arde mă-sa să topește,
 Marcu bea, să 'nveselește.
 Dupe ce că să ardea,

Marcu 'n foc că-m căuta
 Și ce oasă măi găsa,
 Intr'o mîină le stringea
 Și cu fieru le pisa
 Și 'n lopată le loa
 Și la vînt că le-arunca,

Și-așa din gură-m grăia:
 — „Fugiț oasă păcătoase,
 Ce-o măi alege vîntu
 Mănince și pămîntu
 Nu și-a ținut cuvîntu“.

Cules de inv. Haralambie-Călugăra
 Daneți, dela Marin Măceșeanu-Daneți

Marcu

Foaie verde a bobului
 Colo 'n slava cerului
 Stau casăle Marcului,
 Marcului viteazului.
 Foaie verde ș'o lalea
 Intr'o sfîntă Dumineca
 N'avea Marcu ce lucra
 La rămășag s'apuca.
 La rămășag cu turcu,
 Cu turcu, cu balaunu.
 Care pe care s'o îmbăta
 Frumos capu i-o tăia.
 Foaie verde ș-o lalea
 Să vez Marcu ce făcea?
 Pe mă-sa că mi-o chema
 Paharnică mi-o punea,
 Și din gură așa-i zicea:
 — „Muică, muiculița mea,
 Paharu de vin al meu
 Cu vin să-l jumătățști
 Cu miere să-l îndulcești;
 Iar paharu turcului
 Cu vin să-l jumătățști
 Cu muștar să-l întărești.
 Foaie verde ș-o lalea
 Să vez curva de mă-sa
 Paharele le schimba.
 Păhărelu Marcului
 Mi-l dăruia turcului;
 Păhărelu turcului

Mi-l dăruia Marcului.
 Bea turcu și să treza.
 Bea Marcu și să 'mbăta
 Coate pe masă punea.
 Să vez curva de mă-sa
 Iea din gură așa zicea:
 — „Nu sta, turcule, nu sta
 Și ia tu paloșu tău
 Și ia capu lu Marcu
 C'asa v'a fost rămășagu,
 Foaie verde a bobului
 Să vez sluga Marcului
 Iel, nene, că mi-auza
 Și la ușe că mergea.
 Cu picioru 'n ușe da
 Din țîțnă mi-o scotea
 Și la Marcu că intra
 Și din gură așa zicea:
 Stai, turcule, nu-l tăia
 Să-mi dea simbria mea
 C'am slujit cinci ani pe iea.
 Să vez curva de mă-sa
 Iea din gură așa zicea:
 — „Slugă, slugă, sluga mea,
 Așterne ipîngeaua
 Să-ț dau simbrioara ta
 Pe Marcu nu-l deștepta“.
 Să vez sluga ce făcea?
 Să făcea că n'auza
 Palma biciu că mi-o făcea

Și din gură așa zicea:
 — „Iartă-m Doamne, păcatu
 Că dau palmă lu Marcu“.
 Palma bici că mi-o făcea
 Și în Marcu cu iea da.
 Drept în picioare sărea.
 Mîna pe slugă punea
 Și 'ncepea a-l cerceta
 Pentru ce i-a dat palma.
 — „De cînd muica m'a făcut
 Palmă c' a ta n'am văzut.
 La școală am învățat
 Palmă c' a ta n'am loat“.
 Atunci sluga îi răspundea:
 — „Ia, ia tu paloșu tău
 Și ia capu turcului,
 Turcului bolunului“,
 Atunci Marcu ce făcea?
 Mîna pe paloș punea
 Capu turcului tăia.
 Și sărea capu pe masă,

Intra 'n strachina cu varză.
 Să vez curva de mă-sa
 De drag turcu ce-i ierea
 Loa din varză și mînca.
 Să vez Marcu ce făcea
 Pe mă-sa că mi-o lega
 Și cu gaz o găzuia
 Foc dila picioare îi da
 Și ardea de să scrădea
 Și cenușe să făcea.
 Foaie verde murele
 — „Muică, muică Marcule,
 Ajunsă focu la țîță“.
 „Nu e țîțșoara mea
 C'a supt ciinele din iea“.
 Cenușa mi-o vîntura
 Și pe cîmp că o arunca,
 Numai rugi de să făcea
 De să 'nchiedecă lumea.

Auzit dela Ilie Firă
 Orodel-Dolj 1926.

Marcu

Marcu cu turcu să loa
 La rămășag iei s'a loat,
 Care pe care s'o îmbăta
 Ala capu l'o tăia.
 Atunci Marcu ce făcea?
 La mumă-sa să ducea
 Două pahare umplea
 Intr'al lui vin că punea
 Cu miere 'l îmbălsăma
 Și în iel apă punea.
 Da pe-al turcului vin că
 punea
 Cu oțet că-l bălsăma
 Turcului îl dăruia.
 Insă muma Marcului,

Ibomnica turcului,
 Paharele le loa:
 Paharu Marcului
 Il dăruia turcului;
 Iar paharu turcului
 Il dăruia Marcului,
 La băutură iei să șa
 Insă Marcu să 'mbăta
 Iar mumă-sa că-i zicea:
 — „Frunză foaie bob areu
 Turcule, amantu meu,
 Nu vez că Marcu s'a îmbătat
 Capu și l-a aplecat
 Cum este bun de tăiat.
 Turcu cum auza

Sabia că și-o loa
 La Marcu că mergea.
 Marcu o slugușoară avea,
 La Marcu că iel mergea
 Din gură că-i zicea :
 — „Stai turcule, nu-l tăia
 Lasă-l să-m dea plata
 Atuncia îl vei tăia.
 Sluga la Marcu mergea
 Și din gură că zicea :
 — „Iartă-m, Doamne, palma”
 Și o palmă că-i trăgea
 Și din gură că zicea :
 — „Iartă-m, Doamne, pumnu”
 La Marcu că mergea
 Cu pumnu că-l lovea
 La sgirciu nasului,
 Unde este păsu lui
 Atunci Marcu să treza
 Sabia că și-o loa.
 La slugușoară mergea.
 Slugușoara că zicea :
 — „Stai Marcule, dumneata,
 Că te omoară mumă-ta”
 La turc însă că mergea
 Și capu că i-l tăia.
 Patru ciosvîrț îl făcea
 Pin cuie îl atirna,

Atunci Marcu ce făcea ?
 La mumă-sa să ducea
 Cu rogojini o 'ncingea,
 Foc dila poale-i punea,
 Focu că să aprindea
 Fac la țite ajungea
 Mumă-sa-că-i zicea :
 Imi arde țita,
 Ieste țitișoara ta
 Care-ai supt lapte din iea”
 — „Las să ardă țita ta,
 Că n'a fost țitișoara mea,
 Că n'a fost țita mea
 Și-a fost țită de căța”,
 Și așa să prăbușa
 Dupe ce toată ardea
 Marcu un vătrai loa
 Cu iel pin cenușe sgîta,
 Oasăle le aduna,
 Intr'o piuă le punea
 Și acolo le pisa,
 In vînt că le spulbera
 Numai una rămînea.
 Rugi din iea că să făcea,
 Inchiedecă și acum lumea.

Culeasă dela Const. Gădici
 Cornu 1925.

Miu

Foaie verde flori domnești
 In oraș la București
 Și 'n curte la Ștefan Vodă
 Frumoasă masă mi-e 'ntinsă
 De mult boieri mi e coprinsă,
 De boierii turcului
 Cinstiți Divanului
 Ședea la masă și bea

De nima grije n'avea.
 Dar la masă ce mîncă ?
 Numai cegă și păstrugă
 Și galbină caracudă.
 Nisetru pește mărunt
 Că de-ăla ieste măi mult.
 Da cînd fu despre beție,
 Despre dalba-i veselie

Să sculă di-un iortoman
 Și la inimă dușman.
 Pusă minile la chiept
 Dete cuvîntălu drept,
 Cu Ștefan Vodă vorbea :
 — Să trăiești Măria Ta !
 Geaba iești in țară Domn
 Că nu iești vrednic di-un om
 Tot de Miu haiducu
 Mîncă-i-ar cîinii trupu
 Și oasăle pămîntu ;
 Căci măi bine nu i-oi zice,
 Cîinii carnea să-i mînince,
 Sugă-i șerpîi singele.
 Carnea coțofanele ;
 Ne-a călcat hoțu pămîntu
 Și ni-a mîncat și venitu ;
 Cîte-asnale c'au venit
 Hoțu că le-a sprijinit
 Vistieria s'a golit”
 Ștefan Vodă de-auza
 Cu toț la boieri vorbea :
 — „Beț boieri, da nu prea beț

Nimini să nu vă 'mbătaț.
 Mîine 'n zîuă să v'aflaț
 Care cu tocure cu pistoale
 Pila brîne iatagane
 Să facem di-o vînătoare
 Dupe păsări gălbioare.
 Pe valea Cobinii
 Și pe-a Cobinuțai,
 Mîna pe Miu să-m pui
 Să mi-l țin de păr turcește
 Să-i trag palme ciocoiește
 C'asa inima-m poțtește”
 Foaie verde de cicoare,
 Dară Calea-i fată mare,
 Surioara Miului
 Miului haiducului ;

Iea la masă că-i servește
 Inima le 'nveselește.
 Cu mîneca vînt trăgînd
 Cu papucii lipăind.
 Cînd de Miu mi-auza
 Inima i se 'ntrista.
 Băutura le-o strica
 Și pe toț că-i îmbăta.
 Le dă vin cu anason,
 De răsai noaptea din somn ;
 Le dă vin de Sișolești,
 Peste cîmpuri te trezvești
 Dupe ce să îmbăta
 Pe sub pat că să culca,
 Ștefan Vodă rămînea
 Și de beat nu măi știa ;
 Pus-au coatele pe masă
 Și mîini dalbe la obraz
 Și s'a adormit pe masă.
 Dară Calea fată mare,
 Il lo pe brățișoare
 Și mi-l culcă 'n patu-ăl mare.
 Pi-o tipsie de argint
 Să-l țte beția mult.
 Foaie verde di-o lălea
 Iea la codru să ducea
 C'o frunză de păr țipa
 Și Miu că mi-auza
 Și la iea că mi-ș venea.
 — „Să vez, Caleo, soru-mea,
 Ce-i fi cîtînd pe-aicea ?
 Ori domnia te-a bătut
 Ori țoalele-ai ponosit
 Ori țte ț-o fi trecut
 Vremea de căsătorit”
 Da Calea ce-i grăia :
 — „Taci neică, nu zice-ășă !
 Cînd fusă-asară 'nsărat,
 Toț boierii-au fost la sfat
 Să facă de-o vînătoare

Pentru păsări gălbioare.
 Mîna pe tine să pună
 Te ție de păr turcește
 Să-ț dea palme ciocoiește;
 Că le-ai călcat pămîntu
 Și le-ai mîncat venitu".
 Dară Miu ce-m zicea:
 — „Taci din gură soru-mea
 Nu purta inimă ra;
 Cînd fusă-asară la sfat
 Toate ce s'a cuvîntat
 La fereastă c'am picat,
 Ca un om tocat la cap,
 Pe ureche le-am băgat".
 Iară Calea că-m pleca,
 Miu 'napoi să 'ntorcea
 La un cioban să ducea
 Și din gură-i cuvînta:
 — „Măi ciobănaș, dumneata
 Dă-m și mie zece oi
 Iț dau o sută de lei
 Pin' de Calea c'oi scăpa
 Tot țtie ț-o rămînea.
 Să-m dai și ăl cojocel
 Să scap de Calea cu iel.
 Și să-m dai și-ăi nădrăgei
 Să-ț dea neica sălbărei,
 Și să-m dai ș'a căciuliță
 Verde ca frunza de viță.
 Căciulă de tap bălțat
 Ca să vie hap în cap".
 Lasă țoale haiducești
 Imbracă țoale ciobănești.
 Oițale le loa
 Pe colnice le păștea.
 Iată potera-m venea,
 Ștefan Vodă mi-l vedea
 Și din gură-așa-i grăia:
 — „Bună zîua, ciobănaș!".
 — „Mulțumescu-ț Ștefan
 Vodă".

— „De unde mă știi pe mine
 De mă strigi așa pe nume?"
 Ciobănașu ce-i zicea?
 — „Să trăiești, Măria Ta!
 Foai, verde flori domnești,
 Sînt neam dila București
 Și ieu, Doămne c'am avut
 O muiculiță bătrînă
 Și-un tăiculiță bătrîn,
 Bătînd calea bisericii
 La Sfînta Mitropolie
 Popa mereu mi te spune;
 Dupe-aia că te știu
 Că te chiamă Ștefan Vodă!"
 — „Mă ciobănaș, dumneata,
 Pe colnice tot mergînd
 Oițale păscînd
 Pe Miu nu l-ai văzut?"
 — „Pe Miu nu l-am văzut
 Da hai la țag să te duc
 Că știu țagu Miului,
 Miului haiducului;
 Da să laș tu oștile,
 Să-m păzască oile;
 Că de mi-o peri vr-o miea
 Dai cu mine de belea,
 Sînt oile stăpînești
 M'apucă să le plătesc!
 Lăsă Vodă oștile;
 Să-i păzească oile;
 Dupe Miu să loa
 Călare cum să găsa
 Mi-a făcut de-o potecea
 De ce mergea să strîmba.
 Iară Miu ce-i zicea:
 — „Ia ascultă, Ștefan Vodă!
 Acum să m'ascultăț la vorbă
 Măi sumete scările
 Le lovesc smicelele
 Și te-aude cetele

Și-ț răpune zilele;
 Că nu-i pe pod la București,
 Unde să te fudulești,
 Ci-i la hățîș, la curpeniș
 Unde n'ai loc de cîrmiș".
 Tocmai la țag că-m mergea
 Iară Miu ce-m făcea?
 Băga mîna 'n scorburel
 Și-m scoase di-un scăunel
 Poleit cu aurel
 Și șezu Miu pe iel,
 Lu Ștefan Vodă-i zicea:
 — „Să trăiești Măria ta,
 Dacă iești în țară Domn
 Bagă mîna 'n scorburel
 Și să-m scoț di-un scăunel
 Poleit cu aurel
 Și să stai și tu pe iel!
 Ștefan Vodă 'ncremenea
 Iel nimic nu măi știa.
 Miu 'n țag că mi-ș intra
 Toale de cioban lăsa
 Haiducește se 'mbrăca
 Cu arme să ocolea
 Revolverele 'ncingea
 Cînd afară că-m ieșea
 Ștefan Vodă tremura,
 Nici-o vorbă nu măi da.
 Miu 'n codru se-abătea
 O frunză de păr rupea
 Cînd odată că-m țipa,
 Toț voinicii mi-auza
 Și codru că-m clocotea
 Pe lîngă iel se stringea
 Iară Miu le grăia:
 Dragi viteji, să m'ascultați,
 Pe Ștefan Vodă să-l loaț
 Pintre săbii să mi-l daț!"
 Da cînd căta dupe spate
 Tare-m vine și-m sosește

Surioara Miului,
 Miului haiducului!
 — „Să vez neică Miule,
 Ia-m în samă vorbele:
 Doar pin săbii să mi-l daț
 Dar să nu mi-l vătămăț.
 Plînea, sarea i-am mîncat
 Sîmbrioară că mi-a dat
 Și mi-o fi, frate păcat!
 Miu 'n samă că-i loa
 Vorbele i le-asculta
 Și la voinici cuvînta:
 Pe Ștefan Vodă-l loa
 Drept în sus că-l arunca.
 Pe paloșe-l sprijinea,
 Mai nimic nu-l vătămă,
 Loc de scăpare-i lăsa,
 Și scăpat că mi-l făcea!
 Ștefan Vodă cînd scăpa
 Crîngu de-a dreptu loa,
 Pin hățîș mi să 'ncurca.
 Ieși Vodă la colnic
 Cu-un car de curpeni la git.
 La oștire să ducea
 Intr'o zi că răsufală
 Până 'n fire își venea.
 Și 'napoi că mi-ș pleca
 La București să ducea.
 A șezut trei zile 'n pat
 Mulțumit că mi-a scăpat
 Și de haiduci netăiat.
 Miu 'ndărăt că-mi venea,
 Oițale le loa
 Iar la cioban le ducea.
 Lăsă țoale ciobănești
 Și-ș lo iar pe haiducești.
 Ștefan Vodă că-i zicea:
 — „Să vez, frate Miule,
 Miule haiducule,
 Cit oi fi ieu în domnie

Să tii și tu 'n haiducie,
Că ț-ă dăruită ție.
Arz-o focu de domnie,
Măi bună-i haiducia,

Că 'ndată scapi de belca!"

Cules de inv. Haralambie Calugăru
Daneși, dela moș Tuță (Mărinica
Ciungu) lautar în comuna
Sadova.

Miu

În curte la Ștefan Vodă
Mulț boieri s'au strîns la

vorbă

Cinstiții divanului,
Fala căimăcanilor
Toț boierii bea, mînca
Da la masă ce mînca?
Număi cegă și postrungă,
— „Beat, copii și chiuiș,
Mîine 'n zi să vă gătiș
Cari cu șeile pe cai
Cari cu trîne, făr' de trîne.
Cai cu chedicile 'n gură
Și c-o flintă la spinare
Cu buzduganu la șale
Să făcem o vînătoare,
Dupe păsări gălbioare,
Cari sînt dulci la mîncare
Și ușoare la purtare,
Pân la fagu Miului
Miului, haiducului,
Da fratele dracului"
Și soru-sa mi-auza
Surioara Miului,
Faharnica Domnului
Le da vin de-al marmagiu
De murea omu de viu.
Toț boierii că-m cădea.
Ștefan Vodă-m rămînea
Punea coatele pe masă,
Palma albă la obraz
Și 'n gînjuri că să gîndea.

La vez Calea ce-m făcea?
Pernioara că-ș loa
Și pe mînă să culca
Și su pat că să băga.
Și 'n papuci că să 'ncălța.
Tot papuci de-ai prosticeii
De-o mie și cinci de lei.
Trecea o vale și-o vîlcea
Mîna pi-o frunză de păr punea
Și 'ncepea de-mi șuera.
La vez Miu mi auza
— „Cată f... mumă-sa,
Nu știu v'un hoț rătăcit
O: soru-mea mi-a venit"
Pușculița că și-o loa
Și pe colnic mi-apuca
La soru-sa mi-ajungea.
— „Ce ie soru-mea cu tine?
Or-banii i-ai isprăvit,
Or v'o farfurie ai spart,
Dila domnie ai plecat?
Dară neică Miule,
În curte la Ștefan Vodă
Mulți boieri s'au strîns la

vorbă

Cinstiții divanului,
Fala căimăcanilor,
Toț boierii bea, mînca
Și de tine toț vorbea.
Să facă di o vînătoare
Dupe păsări gălbioare
Că sînt măi dulci la mîncare

Și ușoare la purtare.
Pân' la fagu Miului,
Miului, haiducului,
Da fratele dracului"
Atunci Miu ce-m zîcea?
Du-te, frate. acolo,
S'o deștepte domnia
Nu te-o găsi acia.
Că ieu sînt piele de drac
De-aduc domnia de hac
Nebătut, nejudecat
Și mi-l judec ca pi-un drac",
La vez, Miu ce-m făcea?
P'în pădure-m apuca
C'un ciobănaș se 'ntilnea,
Ciobănaș cu zece oi.
Da al mic de ciobănaș
Nu-m dai mie ale oi
Să-ț dau fo cinci mii de lei".
Da al mic de ciobănaș
— „Făcurăm cu oile
Facem cu cojoacele,
Să-ț dau verde ilicel
Ca frunza de păducel
Să-m dai al cojoc al tău mișos
De mi-l porț vara pe dos".
Dară mic de ciobănaș
Făcurăm cu cojoacele;
Facem cu floierile;
Să-mi dai tu al floieraș
Să-ți dau eu al pistolaș
Dară mic de ciobănaș
Facem cu ciomegile.
Să-ț dau pușcă ghintuită
De opt ani neslobozită.
Să-m dai o bizdoacă a ta

pirliță

La un cap mototolită,
La unu neisprăvită
De Ștefan Vodă gătită".

Cînd zîuă că să făcea
Miu la drumu al mare ieșea
Și cu floieru cînta
Și oile le privea
Ștefan Vodă că-m venea
Cu potera dupe iel,
— „Bună zîua, măi ciobane.
— „Iț mulțumesc, boier Ște-
fane".

Cată f... mumă-sa.
Puneș mîna de-l legaș
De nu mă știe el pe mine?"
— „Ascultă boier Ștefane
Nu grăbi de mă lega
Am o mumă bătrîină
Poartă calea bisericii.
La biserica Mitropolie
Te spun popii pe hirtie,
Și io de-aia ț-am zîs așa.
Dară mic de ciobănaș
Nu știi fagu Miului?"
— „Fagu Miului, colea,
Colea o palmă de loc
Acu te duc și te 'ntorc.
Da lasă poterile tele
Că sînt oile turcești
Cu calu nu te plătești".
Poterile le lăsa
Cu iel în luncă intra
Număi un cal iel loa:
— „Ascultă boier, Ștefane,
Scrie, frate un răvășel,
Cu deștiu dila picior
Să nu să chiardă f'un miel,
Că slujesc un an pe iel".
Cînd în luncă că-m intra
— „Ascultă, boier Ștefane,
Sumete scările
Că te ajung smincelele.
Ți s'a scurtat zilele".

Ascultă, boier Ștefan,
 Șez măi departe de tag
 C'o fi clinele de Miu culcat".
 Și la tag că-m ajungea
 Ușa că mi-o deschidea,
 Și frumos că să 'mbrăca
 Săbioara și-o 'ncingea,
 Scaune de-aur scotea,
 — „Poftim Ștefan Vodă
 De șez pe scaun de aurel
 Di la Miu al mititel".
 — „Dară f... sfintu tău
 Ce-ai cătat la fagu mieu?"
 Lu Ștefan Vodă frică ce-i iera
 Buza 'n patru că-i crăpa.
 — „Țineț frate coraju
 Să nu-ț plesnească fierea".
 Odată că-m șuiera
 Patruzăci de voinici venea,
 Toț voinici de-ai popîlnici,
 Toț încălțat în opinci.
 Opinci de capră bălțată
 De noo ani nefățată.
 Dară Miu ce-m zicea?

Miu

În curte la Ștefan Vodă
 Mult boieri s'a strîns la vorbă.
 Bea și chefuia
 De vorbă că să vorbea
 Să facă o vînătoare
 Tot de păsări gălbioare.
 Frunză verde ș'o lălea
 Pi la fagu Miului să dea
 Calea, sora Miului
 Iea că fi auza,
 Vin de-al tare că le da
 Și bea și să chefuia

— „Pe'sta 'n săbii să mi-l loat
 Și la vînt să mi-l dat
 Să păziț să nu-l tăiaț".
 Și atunci, frate-l judeca.
 — „Dară neică Miule
 Cit oi fi ieu la domnie
 Să fii și tu 'n haiducie
 Nima n'are treabă cu tine.
 Atunci Miu ce-m făcea?
 Scăpare că îi făcea.
 — „Na-ț barda de-ț lă colnic
 Las că fugea și pe cimp.
 Și-apuca un colnic părăsit
 Număi de Miu știut.
 — „Încălecaț și aid
 C'aici nu-măi ie de trai,
 Nu ie ca la București
 Ca să te măi fudulești.
 Aici ie la hățîș, la curpiniș
 Nu măi ie loc de cîrmîș.
 Cînd ieșea la drum bătut
 C'un car de curpen la gît.

Auzit dela Dinu Ciuciulete
 Plopșor, 1925.

Boierii că să culca,
 Da Calea ce im făcea?
 Cipici în picioare loa
 Și la tag că să ducea
 Și cu frunza șuiera.
 Miu c'auza.
 Aceasta ie soru-mea,
 Și la iea că venea.
 — „Ce-i cu tine soru-mea?
 Boierii că te-a bătut
 Sau că hainele le-ai rupt?"
 — „Boierii nu m'a bătut,

Nici hainele nu le-am rupt!
 Da știi, neică Miule,
 S'a vorbit domniile
 Să-ț ia vitejiile".
 — „Da nu știi tu soru-mea,
 Miu e bală de drac,
 Aduc domnia la tag
 Nici de palmă apucat.
 Dară Miu ce făcea?
 Pe afară din crîng ieșea,
 Un ciobănaș că găsa.
 — „Ciobănaș cu zece oi,
 Dă-m mie-ale zece oi,
 Să-ț dau o mie de lei.
 Mă, frate ciobănaș,
 Făcurăm cu oile
 Facem și cu țoalele.
 Dă-m căciula ta de țap
 Ie făcută hap pe cap,
 Să-ț dau mîndru comănac
 Să-l porț în codru cu drag.
 Făcurăm cu țoalele
 Facem și cu bitele.
 Dă-m bîta ta a pirlită
 Să-ț dau pușcă ghintuită".
 — „Hei, frăție, Miule,
 Cum lungiși zilele tele
 Și scurțași pe ale mele!"
 — „Haid, du-te, frate, nu te
 teme".
 Miu cioban rămînea.
 Cioban în codru intra
 Iacă potera venea.
 — „Bună zîua ciobănaș".
 — „Mulțumescu-ț Ștefan
 Vodă".
 Ștefan Vodă ce făcea?
 La ostași că porincea
 Pe ciobănaș că-l lega.
 — „De unde știi că mă chiamă
 așa?"

Da ciobanu-i răspundea:
 — „Ștefan Vodă, dumneata,
 La noi la Iepistolie,
 Te spun bobii pe hirtie
 Și toată lumea te știe".
 Atunci Vodă ce făcea?
 Pe ciobănaș îl dezlega
 Și cu vorbă dulce-l loa.
 — „De fagu Miului haiducu
 Nu cumva l-ai fi văzut?"
 Ciobănașu-i răspundea:
 — „Bine știu, bine te duc
 Nici de plată nu te-apuc.
 Da să lași oștirile
 Să păzască oile.
 Că vez ale zece oi
 Am dat o mie de lei".
 Ștefan Vodă să invoia
 Și cu ciobanu pleca
 Și curînd să infunda.
 Da ciobanu îi zicea:
 Ștefan Vodă, dumneata,
 Sumele-ț scările
 Că le bat smincelele
 Că ne-aud cetele Miului".
 Frunză verde ș'o lălea
 La tag că im ajungea
 Da ciobanu ce făcea?
 În dosu fagului să da
 Și la țoale prefira.
 Lăsa pe-ale ciobănești
 Și loa pe-ale haiducești.
 Mina în tag băga
 Scoate un scaun de argint
 Pentru Ștefan pregătît.
 Dară Miu ce zicea:
 — „Ștefan Vodă, dumneata,
 Întărește-ț inima".
 Dară Miu ce făcea?
 Cu frunza șuiera,

Cetele că să strîngea.
 Ștefan Vodă dumneata,
 Buza că să despica.
 Nu măi iești la București
 Să mi te tot fudulești
 Și iești la ațîș, la curpiniș
 Unde nu-i loc de cîrmiș.
 Nu iești la palatu tău
 Și iești la ciușăgari.
 Și așa vînt că-i făcea.

Pin hățîș, pin curpiniș
 Dacă scăpare îi făcea
 Nici colnice nu găsa.
 Cînd ieșea la drum bătut
 Avea un car de curpini la gît
 Și nici cuțit nu avea
 Și cu dinții că-i rupea.

Auzită dela Ion Popescu,
 de Vasilica I. Marin
 Plenita

Miu

Foaie verde flori domnești,
 In oraș, în București,
 La ale casă mari domnești,
 'Nalte sint și 'mpărătești,
 De să văd din Stoienești.
 Frumoasă masă mi-e 'ntinsă
 De mult boieri mi-e cuprinsă.
 Toț boierii țării,
 Călimanii țîrgului
 Ca stîlpîi pămîntului.
 Foaie verde iarbă moale,
 Ștefan Vodă ie măi mare,
 S'a loat, frate, de mirare.
 Ștefan Vodă că zicea:
 — „Beaț boieri, vă 'nveseliț,
 Beaț, boieri, vă chefuiț,
 Mîine 'n ziuă ca să știț,
 Ca să facem di-o plimbare,
 Di-o plimbare vînătoare,
 Mîine pîoă 'n prînzul-ă mare,
 Cam cu cale, fără cale,
 Pila brîu cu iatagane,
 Te miri că l-am căpăta,
 Că ne-a spăriat Țara.
 Că sta Miu legat,
 La Vodă drept de palat.

Bea boieri să chefua
 Cu Ștefan Vodă-alătura.
 Foaie verde ș'o lalea,
 Paharnică pe cine-avea?
 Surioara Miului,
 Ibomnica turcului
 Paharnica Domnului.
 Foaie verde măr sălcu
 Le da vin de marmaziu.
 Foaie verde di-un bujor
 Le da vin cu anason,
 De făcea din om neom.
 Bea boierii să 'nveseala
 Și pe masă adurmea.
 Foaie verde de-avrămeasă,
 Punea coatele pe masă
 Și mîinile pe obrază.
 Dacă boierii adurmea.
 Să vez Calea ce făcea?
 Vrea să ducă la Neica.
 Iară Calea ce făcea?
 Papucii 'n picioare loa,
 Papucei de-ai particeii,
 Di-o sută cincizăci de lei,
 Să 'ncalță Calea cu iei.
 Sărea ici, sărea dincoa,

Până trecea valea ra.
 Și la fag cînd ajungea,
 Tot la fagu Miului,
 Miului haiducului.
 Cînd oi zice ș'o lalea,
 Frunză din fag că rupea
 Și 'n guriță mi-o punea,
 Odată că șoiera,
 Tocmai ca privighetoarea.
 Iacă Miu c'auza
 — „Dale, f.... mumă-sa,
 Aia-i soru-mea, Calea,
 Chelșug a părăsît,
 Or haina a ponosit,
 Or murgu i-a 'mbătrînit,
 Or a spart fr'o farfurie
 Din casă dila Domnie,
 De-a venit la fag la mine"
 Foaie verde ca frunza,
 Da iei frații să 'ntîlnea,
 Iacă, cite îi spunea:
 — „Dară neică, Miule,
 Asară la Vodă 'n casă
 Mult boieri mi-a stat la masă.
 Dară neică ce-m vorbea,
 Vorbea pintru dumneata,
 Să-m facă di-o vînătoare
 Mîine pîoă 'n prînzul-ă mare
 Cam cu șeale,
 Fără șeale,
 Pila brîu cu iatagane,
 Să facă, neică, de mirare
 Și să stai, neică legat,
 La Vodă, drept la Palat".
 Foaie verde ș'o lalea,
 Dară Miu-i răspundea:
 — „Să nu porț, tu, grija mea.
 Foaie verde toi de fag,
 Ieu-s Miu bală de drac,
 Aduc Domoia la fag

Nerugat și ne 'ntrebat".
 Foaie verde ca frunza,
 Calea 'ndărăt să 'ntorcea,
 Tot de Miu rămînea
 Și cobora valea ra,
 Un ciobănaș că 'ntîlnea:
 — „Ciobănaș, cu zece oi,
 Vrei să schimbăm amîndoi,
 Im dai mie ale zece oi,
 Să-ț dau o sută de lei.
 Făcurăm cu oile,
 Să facem cu cojoacele.
 Să-m dai ăl cojoc mișos bălțos
 De mi-l port vara pe dos.
 Și mi-l port pe pielea goală
 Ca să țîie de răcoare.
 Făcurăm cu țoalele
 Făcem cu căciulile.
 Să-m dai căciula de țap bălțat
 Făcută hop în cap.
 Să-ț dau verde comănac
 Să mi-l porț vara cu drag.
 Făcurăm cu țoalele
 Facem cu opincile.
 Să-m dai opinci obîrcite,
 Să-ț dau cismă vâcsuită,
 De capră stearpă,
 De noo ani nefătată.
 Făcurăm cu țoalele,
 Facem cu bizdoacele:
 Să-m dai bîta pîrlită
 Și la cap mototolită
 De Ștefan Vodă gătită,
 Să-ț dau pușcă ghintuită.
 Făcurăm cu țoalele,
 Facem cu floierile.
 Să-m dai mie floieraș,
 Să-ț dau frumos pistolaș.
 Da ciobanu, ca ciobanu,
 Nu știa ce ie șofranu

Și lu Miu că-i spunea:
 — „Dale, Neică-Miule,
 Cum scurtaș zilele mele
 Și-m dedeș pe ale tele,
 Cum împrăstii miile,
 De-m loaș oișale.
 Foaie verde ș'o lălea,
 Iară Miu îi răspundea:
 — „Mă ciobane, dumneata,
 Să scobori în valea ra
 Și să ieș la drumu-ăl mare,
 Că trec mocanii cu sare,
 Ocaoa patru parale“.
 Foaie verde ca iarba,
 Dară Miu ce făcea?
 Oișale le pornea
 Și din floier le cînta,
 Foaie verde trei foi late
 Cînd să uită cam departe,
 Pare-m vine di-o armată,
 Ștefan Vodă la comandă.
 Ștefan Vodă cînd venea,
 Bună ziua că li da.
 — „Bună ziua, mă ciobane“.
 — „Îț mulțumesc Doamne
 Ștefane“.
 Ștefan Vodă că-i zicea:
 — „Dalei f.. mumă-sa,
 Cum știi că mă chiamă așa?“
 Da ciobanu-i răspundea:
 — „O! Doamne, Măria Ta,
 La noi în sat la epistolie,
 Așa te pun popii pe hîrtie.
 Avem și noi tot bătrîni,
 Bat calea bisericii“.
 Foaie verde ș'o lălea,
 Ștefan Vodă-l întreba:
 — „Mă ciobane, dumneata,
 Nu știi tagu Miului,
 Miului, haiducului?“

— „Doamne, Doamne, Măria
 Ta,
 Acum te duc și te 'ntorc,
 Peste-un ceas suntem la loc.
 Auz, Doamne, Măria Ta,
 De m'o pieri vr'o miea,
 Vei sluji un an pe iea.
 Dacă mi-o pieri vr'un miel,
 Vei sluji un an pe iel“.
 Foaie verde ca iarba,
 Ștefan Vodă ce-i zicea?
 — „Mă ciobane, dumneata,
 Ia să laș turma,
 Ca să păzască oastea mea“.
 Foaie verde iarbă mare
 Ștefan Vodă mi-e călare,
 Miu merge pe picioare,
 C'o dirjeală pe spinare,
 Să-l doboare de călare.
 Iel la tag cînd ajungea
 Dupe-alt tag că mi să da,
 De-o frunză că rupea,
 Odată că șoiera,
 Șapte cete mi-auza.
 Dară iei, frate venea,
 Miu că le porîncea:
 — „Numă în săbii să-l săltaț
 Să păzîț să nu-l tăiaț“.
 Oț de Miu ce-m făcea?
 Dupe alt tag că mi să da,
 Scaun de argint scotea
 Și Domniei mi-l întindea:
 — „Șez, Doamne, Măria Ta,
 C'am să-ț fac judecata,
 Nu asară, alalteri sară,
 Mulț boieri la 'mpreunare,
 Ieu ascultam la tereastă,
 Mă 'njurai de mumă 'n casă,
 De mumă și de nevastă.
 Doamne, Măria Ta,

Nu iești la București,
 Ca aici să te fudulești.
 Iești la hățș și la curpiniș
 Unde nu ie loc de cîrmiș“.
 Foaie verde ș'o lălea,
 Iacă și Calea venea,
 De departe 'ngenunchia
 Și de Miu să ruga,
 Mîinile că-i săruta
 Și din gură că-i zicea:
 — „C'așa ieste Domnia,
 Dale neică Miule,
 Cît o sta Domnu 'n Domnie
 Și dumneata 'n haiducie“.
 Foaie verde micșonea,
 Iară Miu ce zicea?
 — „Ia auz tu, soru-mea,
 I-ai mîncat pîinea și sarea,
 Poftim să-i faci o cafea,
 Să nu-i plesnească fierea“.
 Foaie verde micșonea,
 Iară Miu că-i spunea:
 — „Ia auz, tu, soru-mea,
 Ia barda și fă-i colnic,

Că ieu nu-i măi fac nimic“.
 Ștefan Vodă ce-i zicea?
 Și pe Miu-l săruta
 Și din gură că zicea:
 — „Haiducești, Miule 'n pace,
 Domnia mea ce-ț face?
 Haiducește, Miule, bine
 Că nimic n'avem cu tine,
 Ia barda și fă-ț colnic
 Lasă că fug cu iea pe cîmp“.
 Ștefan Vodă ca un lup,
 Cînd iera la drum bătut,
 Cu un car de curpeni la gît.
 Pantaloni roșii avea
 Găitan încircolat,
 Șapte galbini cotu loat.
 Doamne, să să pomenească
 Haiducie vitejească,
 Doamne, și s'o pomeni,
 Cît soare pe cer o fi.

Auzită dela Proțcea Căldăraru
 de ani 60, Plența-Dolj

Miu

Foaie verde măr domnesc,
 În oraș la București
 La ale căși mari domnești
 Multe sînt mari împărătești.
 Foaie verde foi de roibă
 În curte la Ștefan Vodă,
 Mulț boieri s'a strîns la vorbă.
 Toț boierii țîrgului
 Și boierii Iașului,
 Cînstiții divanului
 Ca stîlpii pămîntului.
 De mîncare ce-ș avea?

Caracudă și postrugă
 Și listru de al mărunt
 Că de ală ieste măi mult.
 Cu toț mîncea și toț bea
 Și cu drag să 'nvesălea.
 Ștefan Vodă ce-m făcea?
 În capu mesii ședea
 Și așa din gură zicea:
 — „Și beaț boieri, nu prea
 beaț
 Și beaț de vă 'mbătaț
 Mîntile să le păstraț.

Dimineață 'n prânzu-a mare
 Să facem de-o vînătoare.
 Și să facem de-o încercare
 Dupe păsări gălbioare
 Că mi-e dulce la mîncare
 Și ușoară la purtare.
 Și să facem o 'ncercare
 Pi la fagu Miului,
 Miului haiducului.
 Ca să-l goneșc întîia oară
 Și să-l prindem într'o sară".
 Ștefan Vodă ce-m zicea :
 Și mare de l-aș prindea
 Măi, nimic nu i-aș făcea.
 L-aș pune vameșu mare
 Chiar în tîrgu de afară
 Ca să fie de mirare,
 Unde trec mocani cu sare
 Și boieri mari la plimbare.
 Pe doo furci și-o cumpăioară
 Și o mică frîngioară.
 Foaie verde și o lălea
 Paharnică cine-m ierea ?
 Surioara Miului
 Ibomnica Domnului,
 Foaie verde o lălea
 Pe nume cum o chema ?
 Dară Calea ce-m făcea ?
 Dară Calea de auza,
 Scotea vin, scotea rachiu
 Scotea vin de-al marmaziu
 Cules toamna măi tîrziu.
 Omoară omu de viu.
 Scotea rachiu anason
 De făcea din om neom.
 Scotea vin de Drăgășani
 Nebeut de noo ani.
 Dară Calea ce-m făcea ?
 Pe toț că îi îmbăta
 Cînd soarele scăpăta.

Dară Calea ce-m făcea ?
 Pin paturi îi așeza,
 Care 'n pat, care su' pat
 Ca nește purcei rîpaț.
 Dară Calea ce-i făcea ?
 În herghelie intra
 Și 'ncepea de alegea !
 Șea pe alb bătrîn punea
 Care fugea cu anu
 Și răsuflea cu ceasu.
 Dară Calea ce-m făcea ?
 Voinicêște să 'mbrăca
 Și pe cal încăleca
 Odată că sumoța
 Șapte dealuri că-m sărea
 Și-o pustie de vâlcea
 Și o mică de curea.
 Cît cu ochii de-m vedea.
 Cu fagii s'amesteca.
 Frunză dintr'un fag rupea
 Și 'n guriță o punea
 Și 'ncepea a șoera.
 Dară Miu auza
 Gîndindu-să își zicea :
 — „Cine crez c'o fi asta
 Acuma la miez de noapte
 Cînd îm stau apele toate
 Și dușmanii dorm de moarte ?"
 Iară Miu că-m zicea
 — „Asta-i soru-mea Calea
 Șoeră 'mpotriva mea.
 Or hainele a ponosit
 Or că vremea i-a venit
 Neică, de căsătorit.
 Or farfuria mi-a spart
 Dila domnie a plecat".
 Dară Calea ce-m făcea ?
 Cînd la Miu ajungea
 Io guriță-l săruta.
 — „Mă, Miule, Miule,

Ieu de chelșug n'am firșit
 Nici haine n'am ponosit,
 Nici că vremea nu mi-a venit
 Neică de căsătorit.
 Nici farfurie n'am spart
 Dila domnie am plecat".
 Foaie verde foi de roibă
 „Mult boieri s'a strins la
 vorbă
 De iei mînca, de iei bea
 Tot de tine pomenea.
 Să te gonească 'ntr'o vară
 Să te prindă într'o sară.
 Ștefan Vodă ce zicea :
 — „Și mare, de l-aș prindea
 Măi nimic nu i-aș făcea.
 L'aș pune vameș mare
 Chiar în tîrgu de afară,
 Pe doo furci ș'o cumpăioară
 Fie Miu de mirare
 Unde trec mocani cu sare
 Boierii mari la plimbare".
 Dară Miu ce zicea ?
 — „Vezi-ț tu de treaba ta
 Ieu sînt o bală de drac
 Ce aduc domnia de hac".
 Dară Calea de-auza
 Și 'ndărăt că să 'ntorcea
 Și inima că n'o simța.
 Dară Miu ce făcea ?
 Dimineața să scula,
 Pe ochi negrii să spăla,
 Carabina 'n spate loa
 Și-afar din codru ieșea
 Pi-un ciobănaș că găsa,
 Noo-zece oi avea.
 Iară Miu că zicea :
 — „Mă ciobane dumneata,
 Să-m dai pe-ale zece oi
 Să-ț dau o sută de lei;

Oaia cîte zece lei".
 Da ciobanu ce-m făcea ?
 Im da pe opt-zece oi,
 Primea o sută de lei.
 Iară Miu că-m zicea :
 — „Mă ciobane, dumneata,
 Făcurăm cu oile
 Dă-m cojocu bîrsănesc
 Să-ț dau caftanu domnesc".
 Și-apoi Miu ce-m zicea ?
 — „Mă ciobane, dumneata,
 Făcurăm cu țoalele
 Facem cu ciumegele.
 Dă-m bîzdoaca ta pîrlită
 Și la cap mototolită
 Să-ț dau flinta ghintuită
 De noo ani neslobozită,
 Tot pentru Ștefan gătită".
 Da ciobanu ce-m făcea ?
 Da bîzdoaca lui pîrlită
 Și la cap mototolită
 Și loa flintă ghintuită.
 Iară Miu că zicea :
 — „Mă ciobane, dumneata
 Făcurăm cu țoalele,
 Facem cu floierile".
 Da ciobanu ce zicea ?
 — „Mă, Miule, dumneata,
 Iț lungesți zilele tele
 Și scurtez tu pe-ale mele".
 Dară Miu ce-m făcea ?
 Odată că să răslea
 Și așa din gură zicea :
 — „Mă ciobane, dumneata
 Și tu frate să te duci
 Cam pe coate, cam pe brinci
 În vale la ai trei nuci.
 De te-o găsi potera
 Va fi vai de pielea ta".
 Dară Miu ce-m făcea ?

In boată că să răzma
Oile că le păza.
Cind să uită la o parte
Mare pulbere să 'nălța.
Tare vine și sosăște
Cu opincile de capră
De noo ani nefătă.
Ștefan Vodă ce-m făcea
Cind la Miu ajungea?
Bună ziua iel că-i da.
Da Miu-i răspundea:
— „Mulțumescu-ț Ștefan Vodă”.
Ștefan Vodă că zicea:
— „Mă ciobane, dumneata,
De unde știi că mă chiamă
așa?
Dară Miu că-i zicea
— „O, Doamne, nu mă 'njura
C'auzim pe popi citind
Tot de numele tău dînd.
La noi la Mitropolie
Te samnă popii pe hîrtie...
Și copii ai mici te știe...
Dupe spusu popilor
Cunosc fața Domnilor”.
Ștefan Vodă că-i zicea:
— „Mă ciobane, dumneata,
Unde-i fagu Miului,
Miului, haiducului?”
Dară Miu că-i zicea:
— „Oh, Doamne, Măria Ta,
Colea, i-o palmă de loc,
Acu te duc și te 'ntorc.
Ia lasă potera ta
Să-m păzască turma mea.
Da de s'o pierde f'o miea
Trei ani să-m slujit pe ia.
Da de s'o pierde f'un miel
Să-m slujit doi ani pe iel”.
Ștefan Vodă ce-m făcea?

Și potera c'o lăsa
Dupe Miu că să loa.
Dară Miu ce-m făcea
De-a 'nderetelea că-l loa
C'o bizdoacă că-l lovea
Și așa din gură îi zicea:
— „Oh, Doamne, Măria Ta,
Măi scurtează scările
Că lovești smincelele
Și simt păsările,
Că nu iești la București
Ca să te măi fudulești.
Și nu iești la Craiova
Să măi bei cite-o cafea.
Unde sîntem noi aici
La hîrtiș la curpeniș
Unde nu-i loc de cîrmiș.
Până fagu apropia,
Zău, dupe fag că să da
Și fagu că-l deschidea
Număi de aur să făcea.
Un scăunel că scotea
La Ștefan Vodă că-l da,
La judecată că-l loa:
— „Nu asară, alalteri sară.
Zău, te-ascultam la fereastă
Tu mă 'njurai de nevastă”.
— „Iartă-mă c'oi fi fost beat”.
Da acuma că iești treaz
Ce caț la mine la fag?”
Dară Miu ce făcea?
Odată că șoiera,
Șapte cete că-m venea.
Și măi șoera odată
Măi venea și altă ceată.
Altu, frate, mi-l scuipea,
Altu, frate, brînci că-i da.
Dară Miu că-i zicea:
— „Pe Ștefan Vodă să-l loat
In fag să mi-l spînzurat”.

Soru-sa de und' venea
Și 'n guriță-l săruta:
— „Mă neicule, Miule,
Nu tăia domniile
Că pierz haiduciile”.
Foaie verde ș'o lalea
Și scăpare că-i făcea.
Ștefan Vodă ce făcea?
Iel pe fugă să punea.
Dară Miu că striga:
— „Mă, cumnate, dumneata,

Ia-ț bereta de-ț fă vînt”.
— „Lasă-mă că sînt pe cîmp
Până ieșă la drum bătut
Cu 'n car de crumpeni la gît”.
Ștefan Vodă că zicea:
— „Cin' s'o apuca cu hoțu
Pin mine să-i fie 'nvățu.
Oi fi ieu tare 'n domnie
Și Miu în haiducie”.

Culeasă dela Ghiță Diță
din Plența

Muscu

Frunză verde trei lămți,
Muscule de unde vii?
Dintr'ale negre păduri
Dintr'ale plaiuri cu vii
Și dintr'ale țări pustii.
De Oprîșor ce măi spui.
De Oprîșor ieu spui rău
Asupra capului mieu.
— „Muscule da unde-m tragi?”
— „Sus în munte la Novaci
Că mi-a 'nflorit v'o doi fagi
Și v'o cinci-patru aluni
Nește pustii de goruni.
Și-a îmbumbit nește răchită”.
Șede Muscu 'n iea pe burtă.
Și șede ce măi șede
Pân' la popa im pleca
Și toț bani-i scutura.
Și din gură așa zicea:
— „Iarbă, iarbă soru mea,
Culcă-te 'năntea mea
Și te scoală 'n urma mea
De-m astupă zău urma
Să n'o vadă niminea”.
Frunză verde trei grăunț

Și-m pleca la Risipiț
La Enaiche al Pîrvului
C'aia ierea gazda lui.
Lă fereastă că striga:
— „Scoal Enaiche, nu șede
Că m'ajunge potera
Și-m scurtează viața”.
Drept în picioare sărea
Drumu 'n casă vez că-i da
Până frate să gătea
Și cu iel că mi-ș pleca
Tot la Mirea Țapelea,
Că loa calu 'n ipingea
Și de drum că n'atingea.
Fuga 'n Golu că mi-ș da
La pimnița lu Enaiche
Și mi-ș bea o zi și-o noapte,
Frunză verde ș'o lalea
C'o troacă de cinci oca.
De acolo, frate, pleca
Frunză verde a macului
La conacu Barbului.
— „Mă Barbule, dumneata,
N'ai avea ceva gata?”
Și Barbu ce mi-ș făcea?

Mina pi-un berbecel pune
La frigări îl așeza.
Dară Muscu ce-m făcea?
Capu jos că mi-l pune
Puțin somn că mi-ș somna.
Dară Barbu ce-m făcea?
Toporu mi-l gresuia,
Timp cît Muscu că durmea
Pi lingă Muscu să da
Și-i da 'n hîrca capului
Spârgea cuiu dracului.

Muscu

Foaie verde avrămeasă
Pe anu optzăci și șasă
Mi-a plecat Muscu de acasă.
Cu doi trei de-ai lu Dineată
Și cu doi din Purcăreață;
Cu v'o doi din Bălăcița,
Florea din Caraula,
Barbu Puiu din Dobra,
Goșa dila Prisăcea,
Costandin din Scorila.
Mare ceată să făcea.
Foaie verde trei lămii,
Trei lămii și trei gutui,
— „Muscule, de unde vii?”
— „Dintr'ale păduri pustii,
Dintr'ale plaiuri cu vii.”
— „Da desară unde tragi?”
— „Sus la munte, la Novaci,
C'a înflorit vro doi fagi
Și vro trei, patru goruni,
Nește arsîț de aluni.
Sus la munte să suia,
Cu doi ciobani să 'ntîlnea
Și bună zîua le da.

Da Muscu ce mi-ș făcea
Așa tăiat cum ierea?
Drept în picioare sărea.
Barbu odată că măi da
Pân' pe Muscu-l curăța.

Culeasă dela Mitrică Ciuciuleț
Plopșor

Foarte bine mulțumea
Da astfel îi cuvînta:
— „Foaie verde trei aglici,
Ce caț Muscule, pe-aici,
Numa'n flanel și'n opinci?
Foaie verde a bobului,
Dila Oprișor ce spui?
— „Foaie verde bob areu,
Dila Oprișor spun rău.
Asupra capului meu.
Cu ciobanii să vorbea,
Să vorbea, să sfātuia,
Fraț de cruce să prindea.
La Sinaia-m cobora.
Trei casă că în călca
Și cu'n popă alătura,
Patru sute de poli loa
In chimir că-i așeza.
Potera că-i urmărea
Și acolo că-i găsa.
Ia vez Muscu ce-m făcea?
Potecuța că ș-o loa,
Pe livez verz că-m fugea,
Sîngurel că mi-ș vorbea:

— „Iarbă, iarbă, soru-mea,
Culcă-te 'năntea mea
Și te scoală 'n urma mea;
Mă gonește potera.
Potera nu mi-e curată;
Mi-e cu Ruși amestecată
Poteră de Mehedinț,
Mănîncă porumbi pîrliț
Și mă face praf în dinț.
Foaie verde și-o lalea,
Iarba de iel asculta
Inănte-i să culca,
Și'n urma lui să scula,
Potera mi-o împiedeca,
Iel de poteră scăpa.
Cînd oi zice micșunea,
Dacă vedea, ce vedea,
Indărăt că să 'ntorcea
In Butăști și Ochera
C'acolo sama știa,
Linia Vlădăi o loa,
La lacu cu rugi mergea,
Pe măgură să suia
Pe Frîșina de o vedea
Frîșina prioteasa.
Iei cu mîna de-i făcea
Și Frîșina că-m venea
Și din gură așa-i zicea:
Frîșino, amanta mea,
Cînd oi zice mărgărit
Tu să-m gătești di-un pui fript”
Și 'ndărăt că să 'ntorcea.
Doi pui, frate, că-m prindea
Și lu Muscu de-m gătea
Cu mîncare de-m pleca,
La lacu cu rugi mergea.
Mergea la lacu cu rugi,
Cu mîncare la haiduci.
Frumoasă masă 'ntindea.
Bea Muscu, să ospăta

C'asa-i ierea natura.
Dupe ce că mi-ș mîncă,
Iel la umbră s'așeza,
Pușca sub cap c'o pune.
Frumos somn că mi-ș somnea,
Urît vis că mi-ș visa.
Drept în picioare sărea.
Pe mumă-sa o vedea
Să-i aducă cămașa
In sfînta dumineca.
Iel din gură-așa-i zicea:
— „Muică, muiculița mea,
Frumos somn că mi-ș somnai
Urît vis că în visai:
În visai armele mele,
Stau în cui făr' de oțale,
Scurtarea zilelor mele”.
Muică-sa de auza
Iea din gură așa zicea:
— „Mă Dinule, dumneata,
Iea ascultă muică, încoa
Alea sînt visă de noaptea”.
De-i întărea inima.
— „Muică, muiculița mea,
Altu vis că mi-ș visai:
D-un vultur cu capu sur”,
— „Mă Dinule, dumneata,
N'ai ascultat de muica ta,
Să-ț potolești tu treaba,
Să stai la cășcioara ta.
Cînd oi zice di-o alună
Barbu-i cu săcurea 'n mînă,
Costandin cu pușca plină.
Da Muscu de auza,
Pușca la spate c'o loa,
La Gârleanu să ducea
Și la pimniță trăgea,
Cu picioru în ușe da.
Cînd da cu picioru stîng
Sărea ușa și cu'n stîlp.

Iel în pimniță intra :
 Șapte buț la rînd le loa
 Și pe toate le gusta.
 Dupe aia ce făcea ?
 La Oprișor îm pleca,
 Iel acasă că-m trăgea.
 Arma 'n cui că și-o punea.
 Sta la masă de mîncă.
 Un copil și-o fată avea,
 Cu iei în poală mîncă.
 Potera de-l dovedea
 Ocol cășii că îm da.
 Și primaru îm porunceă :
 Ordin la poteră-m da.
 Cînd oi zice o nucă sacă
 Foc în Muscu ca să tragă.
 Da primar cine ierea ?
 Cînd oi zice d-un alun
 Tot Ilie al lu Crăciun.
 Ajutor, cine ierea ?
 Cînd oi zice di-un șerpēt
 Tot Mărin a lu Obret,
 Și Muscu de mi-i sîmța,
 Drept în picioare sărea,
 În podul cășii să suia,
 Doo șindrili îm rupea,
 Trei gloanță îm sloboza
 Potera să răsplinea,
 Loc lu Muscu de-i făcea
 De trei cară alătura
 Și atunci Muscu cînd scăpa,
 Șapte garduri că-m sărea,
 Pină'n șoșea de ieșă.
 La vāru-sāu să ducea,
 La vāru-sāu, Nicola,
 Că cu iel știa vorba.
 Foaie verde di-un bujor,
 Și bea Muscu vinișor
 De i să părea ușor.
 Bea Muscu să ospăta

Și potera-l urmărea.
 Pușca la spate ș'o loa
 Și'n Crețu că să suia
 Că-acolo sama știa.
 La Gârleanu să ducea
 O troacă de vin umplea,
 O troacă de cinci oca.
 Pe padină-m apuca.
 Cu cămașa ca o floare,
 Spălată de-o fată mare.
 Ie spălată'n lăcrămioare,
 Uscată la țîțioare.
 La livez de-m cobora
 C'un păduraș să'ntilnea.
 Să 'ntilnea c'un păduraș
 Călare pi-un cîrlănaș.
 La păduraș de-m mergea
 Doo palme că-i trăgea,
 Și jos dupe cal îl da.
 Și Muscu de 'ncăleca
 Și iel frate îm pleca,
 Cînd oi zice di-un spanac
 Tot la Costea la conac,
 C'acolo ie blestemat.
 La conac cum ajungea,
 Iel din gură așa-m zicea :
 — „Barbu Puiu, din Dobra,
 Costandin din Scorila,
 Să vină la mine 'ncoa.
 Unu calu că îi loa,
 Altu șaua descioagea,
 Și'n conac că mi-o ducea.
 Iebăncile le-așternea
 Șaua, căpătii punea.
 Da Muscu ce le zicea :
 — „Barbu Puiu, din Dobra,
 Costandin din Scorila,
 Ascultaț la mine 'ncoa.
 Verde foaie busuioc,
 Să tăiaț lemne de foc.

Să frigem un miel întreg.
 Să frigem o mielușa
 Ca să beau troaca cu iea."
 Iel în pat mi să suia,
 Intr'o rînă să culca
 Și puținel somn îm somna.
 Barbu Puiu din Dobra
 Costandin din Scorila
 La picioare-i mi să da,
 Săcurea mi-o ascuța
 Dar Muscu să deștepta
 Drept în picioare sărea
 Și din gură-ășa zicea :
 — „Ce faci, Barbule, cu iea ?"
 — „Verde foaie busuioc,
 Să tăiem lemne de foc,
 Să frigem un miel întreg;
 Să tăiem lemne cu iea,
 Să frigem o mielușa
 Ca să bem troaca cu iea."
 Și iar verde ș'o lalea
 Dară Muscu ce-m făcea ?
 Credere în iei avea.
 Să culca și adurmea.
 Barbu Puiu din Dobra
 Costandin din Scorila,
 Amîndoi că să vorbea.
 Verde foaie trei migdale,
 Pe Muscu să mi-l omoare.
 Barbu Puiu din Dobra,

Săcurea 'n mînă o loa,
 La picioare-i că să da,
 Și odată să opintea
 Și pe Muscu îl lovea,
 La râtezu părului,
 Cam la coada ochiului,
 Unde-i păsu Muscului.
 Costandin din Scorila,
 Pușca 'n iel o sloboza.
 Dară Muscu ce făcea ?
 Drept în picioare sărea
 Revorvelu 'n mînă loa
 Da peste prag cînd ieșea
 Iel la pămînt îm cădea.
 Foaie verde di-un spanac
 Tot la Costea la Conac,
 Șede Muscu răstornat
 Cu revorvelu su' cap,
 Cu trăistuța la picioare
 Cu gloanță și cu patroane,
 Lumea zice : „Muscu doarme“.
 De cînd Muscu a răposat,
 Plaiurile s'a uscat,
 Pădurile s'a tăiat.
 Pe iel, frate l'a 'ngropat
 La biserica domnească
 Savăi să să pomenească,
 Boieri, pi la dumneavoastă.

Cules dela Ion Tătulescu
 Cornu

Muscu

Foaie verde avrămeasă
 Cînd tu pe optzăci și șasă
 Muscu mi-a plecat de-acasă
 Cu v'o trei de-ai lu Dineată
 Și v'o trei din Purcăreață.
 Neică verde viorea,

Mare ceată să făcea :
 Unu Ilie Goșa
 Și Lache din Prisăcea,
 Mare ceată să făcea.
 Ia vez Muscu ce-m făcea ?
 Suia munte da nu suia,

Cu trei ciobani se 'ntilnea
 Fraț de cruce să prindea
 Cînd oi zice ca lipanu
 Cu Rustincu Ungureanu.
 Neică verde viorea
 Fraț de cruce să prindea
 La Sinaia de mergea.
 Iar ciobanii îl întreba:
 — „Cînd oi zice trei lămii,
 Muscule, de unde vii?”
 — „Dintr'ale păduri pustii,
 Dintr'ale plaiuri cu vii”.
 Cînd oi zice foi de fagi
 Dar acuma unde-m tragi?”
 — „Sus la munte, la Novaci
 C'a 'nfrunzît v'o doi-trei fagi
 Și v'o trei-patru goruni
 Nește arslî de aluni”.
 Iea vez Muscu ce-m făcea
 La Sinaia de-m mergea?
 Fraț de cruce să loa,
 Trei case de le călca,
 Și c'un popă alătura
 Patru sute de poli loa
 Și 'n chimir că-i așeza,
 Pe cei cîmpi că îm țugea,
 Singurel că mi-ș vorbea:
 — „Iarbă, iarbă soru-mea,
 Culcă-te 'naintea mea,
 Și te scoală 'n urma mea
 Mă coprinde potera;
 Potera de Mehedinți
 Mănuică porumbi pîrlîți;
 Cum mă mai trage pin dinț!”
 Da vez, Muscu ce-m făcea?
 La Oprișor că-m trăgea,
 Acasă că mi-ș mergea
 Copilu 'n brață îș loa
 Și cu fata alătura:
 Copii îș mingîia

De potere nu'ngrija.
 Iar primaru că simța
 Ordî la poteră-m da,
 Pe Muscu 'l înconjura.
 Da primar cine era?
 Cînd oi zice de alun,
 Tot Ilie at lu Crăciun,
 Da primaru ce-m făcea?
 Ordî la poteră-m da.
 Cînd oi zice nucă sacă,
 Foc în Muscu ca să-m tragă.
 Ia vez Muscu ce-m făcea.
 Mumă-sa că mi-ș simța
 Pân' afară că ieșea
 Potera că mi-o vedea
 Lu Muscu că mi-ș spunea:
 — „Hai, Dinule, dumneata,
 Te-a 'nconjurat potera!”
 Ia vez Muscu c'auza,
 Copilu jos mi-l punea
 Fuga la pușcă că-m da.
 Neică, pușca ș-o loa
 Afară că mi-ș ieșea”,
 Ia vez Muscu ce-m vedea?
 Ia vez Muscu ce-m făcea?
 Odată că mi-ș răcnea
 Potera să 'nspăimînta
 Drum lui Muscu că-i făcea
 De trei care-alătura
 Și-n osli nu să lovea
 Și Muscu că mi-ș pleca
 De trei garduri îm sărea
 Până 'n șușea c'ajungea
 La văru-său că-m trăgea
 În casă că mi-ș intra
 Frate, masa că 'ntindea
 Și mi-ș bea și mi-ș minca
 De potere nu'ngrija.
 Potera mi-l căuta
 Pin Crețu, pin Ochera.

Cînd oi zice merișor
 Muscu este 'n Oprișor...
 Cum măi bea la vinișor!..
 Că-ș simța trupu ușor!
 Potera mi-l căuta
 Pin Crețu, pin Ochera...
 Ia vez Muscu-m petrecea
 Până soare scăpăta.
 Cînd soarele scăpăta,
 Atunci Muscu că-m pleca,
 În Crețu și 'n Ochera
 În urma poterii cădea.
 La lacu cu rugi suia,
 La Vlădaia-m cobora
 O mîndruță că-m avea,
 De mi-o chema Frisîna,
 Prioteasă că-m ierea.
 La mîndruță că mergea
 Din guriță-i că-i zicea:
 — „N'auz tu mîndruța mea,
 Potera că m'a gonit
 Ieu la tine de-am venit
 Cînd oi zice foi de fagi
 Iar tu mîndră ca să-m faci
 Cînd oi zice mîrgărit
 O azmă și c'un pui fript:
 Cînd oi zice ca nucu
 C'ășai place lu Muscu”.
 Da mîndruța c'auza
 Bîrdic ici, bîrdic colea
 Doi pușori că-m tăia
 Di-o azmă că îm făcea
 La lacu cu rugi suia;
 Mergea la lacu cu rugi
 Cu mîncare la haiduci.
 Ia vez, Muscu ce-m făcea?
 Pe mîndruța c'o vedea
 Din guriță c'o striga:
 — „N'auz tu mîndruța mea,
 Ia vino la neica 'ncoa”.

Da mîndruța c'auza
 La Muscu că să ducea
 Foarte masă că 'ntindea,
 Și mi-ș bea și mi-ș minca
 Până sama că-ș făcea
 Drumu mîndruții că-i da.
 Ia vez Muscu ce-m făcea?
 La umbră că să trăgea
 Intr'un cot că să răzma
 Puțin somn că mi-ș somna,
 Muică-sa că mi-ș venea
 Să-i aducă cămașa
 Ia vez Muscu c'o vedea
 Din guriță că-i zicea:
 — „N'auz tu, muichița mea,
 Puțin somn c'am însomnat,
 Urît vis că mi-am visat.
 Visai pistoalele mele
 Șed în cui făr' de oțale...
 S'a scurtat zilele mele.
 Visai pușculița mea
 Ședea 'n cui fără vergea,
 S'a scurtat viața mea...”
 Da mumă-sa că-i zicea:
 — „Mă Dinule, dumneata,
 Visă, muică, de noaptea”...
 De-i întărea inima.
 Ia vez Muscu măi spunea:
 — „N'auz muichilița mea,
 Și ieu muică măi visai
 Un vultur
 Cu capu sur”.
 Da muică-sa că-i zicea:
 — „Hai Dinule, dumneata,
 Nu sînt visă de noaptea,
 Nu-i vultur cu capu sur.
 Cînd oi zice di-o alună
 Barbu cu săcurea 'n mină,
 Costandin cu arma plină.
 Ia vez Muscu auza,

Pusca pe spate o loa
 Drept în picioare sărea.
 Pe-o măgură să suia
 Ochii 'n Crețu arunca;
 Pin Crețu, pin Ochera
 Unde Muscu că-m trăia.
 La Ienaiche-m cobora
 Sama pimniții știa.
 Cheițele că le loa
 Și 'n pimniță că intra,
 Șapte buț că le 'ncerca
 Și Muscu că să 'mbăta
 C'ășa-i ierea natura.
 O troacă de vin umplea,
 O troacă de cinci oca,
 Și 'n livez că cobora
 Di-un pîndăraș că-m găsa;
 Calu 'n boiestru lovea
 Pecum lu Muscu-i plăcea.
 Im găsa di-un pîndăraș
 Calu-i vinăt, cîrlănaș.
 Ia vez, Muscu ce-m făcea?
 Dupe cal îl doboră
 Și Muscu că 'ncăleca,
 Da de tras unde-m trăgea?
 Cînd oi zice de spanac
 Tot la Costea la conac,
 C'ășa-i Muscu blestemat.
 Cînd o fi codru 'ncheiat
 Muscu să-m fie plecat.
 Simbăta 'n apus de soare
 Văzui pe Muscu călare.
 Cu cămașa-i albă, floare,
 Spălată de-o fată mare
 Uscată la luminare,
 Cu foc dila inimioară
 Simbăta la apus de soare
 Tot trecîndu-m peste vale.
 Da de tras unde-m trăgea?
 Cînd oi zice de spanac

Tot la Costea, la conac.
 Ia vez Muscu ce-m făcea?
 La conac că mi-ș trăgea,
 Barbu Peni-l sprijinea,
 Barbu Peni, din Dobra;
 Calu de dălog ținea
 Până Muscu descăleca.
 Iată Costandin venea...
 Lu Costandin că-i spunea,
 Ia vez, Muscu-m porținea:
 — „Costandine, dumneata,
 Ia leagă pe vinătu
 Că mi-e drag ca sufletu
 Cum măi merge 'n buiestru”.
 Dară Costea c'auza
 Pe vinătu că-l lega
 Șaua dupe iel c'o loa
 Lu Muscu că o ducea.
 Ia vez Muscu ce-m făcea?
 Șaua căpății punea.
 Iebăncile așternea,
 Cu fața 'n sus că să da
 Puțin somn că mi-ș somna.
 Barbu Peni mi-l vedea
 Săcurea 'n mină c'o loa
 Lu Costandin că i-o da.
 Da Costandin ce mi-ș făcea?
 Incepea de-o ascuța
 Și Muscu să deștepta
 Din guriță-l întreba:
 — „Costandine, dumneata,
 Ce faci, tu, cu săcurea?
 — „Mă Muscule, dumneata,
 O să-m tai lemne cu iea.
 Cînd oi zice sîsinel
 Să frigem di-un articol,
 Cu vin dila Orodol
 Unde-ș fac haina cortel”.
 Da vez, Muscu de-auza,
 Credea c'o să fie așa.

Somnu morții că-l țura.
 Da Costandin ce-m făcea.
 De trei ori amelnița
 Casa pitită ierea
 Frică-i ierea ca să dea...
 Costandin din Scorila
 Pe Muscu că mi-l pleznea.
 De 'ngenunchi că 'ngenunchia,
 Pe Muscu că mi-l pleznea
 La râtezu părului
 Cam la dunga fesului,
 La sprînceana ochiului,
 La firșitu nasului,
 Unde-i păsu Muscului.
 Verde neică matostat,

Muscu șede răstornat
 Tot la Costea la conac
 Cu revolveru su' cap,
 Lumea zice că-i culcat.
 Cu trăistuța la picioare
 Cu gloanță și cu patroane...
 Lumea zice că iel doarme.
 Cu mustața 'n varbaric
 Bine, cum stă la voinic.
 De cînd Muscu a răposat
 Plaiurile s'a 'ntristat,
 Viile că s'a uscat.
 De cînd Muscu a murit,
 Viile că s'a pălit.

Cules de la Ion Dinu Tîrlie-Plenița

Niță Cîrciumaru

Foaie verde măr sălcu,
 Vin pe drum, pe lingă rîu
 Turcii cu paloș la brîu,
 Cu mustățile ca racii
 Cu căutătura ca dracii.
 Și tot vin și ispitesc
 Până iată că găsăsc
 Tot pe Niță Cîrciumaru
 Tot pe Niță Măcelaru,
 Care zîua cîrciumărește
 Care zîua cîrciumărește
 Gălbiori agonisăște,
 Noaptea bea și chioțește,
 Noaptea Turci măcelărește.
 Iute înconjoară casa,
 Și zărea pe Nițuleasa
 Între straturi, în grădină
 Să ridica cu poala plină...
 Dar Turcii mi-o vedea
 Și la dinșii o striga:
 Bună zîua, Nițuleasă,
 Cu stat 'nalt de jupneasă,

Cu ochii de puică aleasă”.
 — „Mulțumesc, boieri cinstiți,
 Dila mine ce doriți?
 — „Niță al tău un' s'a dus?
 De ie dus în deal la vic,
 Trimete argaț să vie.
 De ie dus Niță în sat,
 Trimete să vie acas.
 Foaie verde de avrămeasă,
 De-i 'năuntru, zi-i să iasă”.
 Nițuleasa tresării
 Și din gură le grăi:
 — „Prea cinstiților boieri,
 Caimacani și ieniceri
 De-l căutaț cu prietenie
 Mult ani, Domnu să vă țtie.
 Iar de i-aț pus v'un gînd rău
 Nu v'ajute Dumnezău.
 Il cătăm cu prietenie,
 Il cătăm cu bunătate;
 Niță al tău ie ca un frate.

Daraveri cu el avem
 Ni-e aminte să-l vedem".
 Nițuleasa tresării,
 Din gură că le grăi;
 — „Nu e Niță dus în sat,
 Să trimet să vie acas;
 Nu e Niță dus la vie
 Să trimet argaț să vie.
 Ieste aici la casa lui,
 Asară, iel dupe cină
 A beut cam multicel
 Doarme 'n pat cu fața 'n sus
 Și cu un paloș pe piept
 Ca și cînd ar fi deștept.
 Cînd a adormit s'a jurat
 Că cine l-o deștepta
 Frumos capu i-o tăia.
 Auzînd că doarme 'n pat
 Turcii mult s'a bucurat
 Și ei să urcă din drum
 Intră 'n casă toț duium
 Și pe rumînu culcat,
 Cînd mi l-a zărit în pat
 Trei pași înapoi s'au dat...
 Iar un turc măi mărunțal
 Și statura cam mărunță
 De cît toț mai inimos,
 Sfoară de mătasă a scos,
 Cu arcan mi-a înodat-o
 Dupe gît i-a aruncat-o.
 Niță 'n pat cu fața 'n sus
 Pat' că dupe lume dus,
 Turcii sfoara apucară
 Și la tras mi să inhămară.
 Niță somnu și-l urma,
 Frumos vis pin somn, visa!..
 Cînd iată că ceva rece
 Simți pi la gît că-i trece.
 Scutură grumajii tare
 Dila gît arcanu-i sare...

Turcii ce-m trăgea cu ură
 Bufl Pe spate toț căzură!
 Totuș nu s'a deșteptat.
 Că ierea sărmanu beat!
 Chefuișă asară o leacă
 De năcazuri să-i mai treacă...
 S'a 'ntors pe ailantă parte
 Și durmea dus măi departe.
 Dară turcu mărunțal
 Iar s'apropie de iel,
 Iarăș sfoară tilhărește
 De grumaz o potrivește.
 Și măi tare ortomanu,
 Strinsu-i-a de gît arcanu!
 Ailant o apucară
 Și la tras mi să 'nhămară:
 Bietu Niță deșteptat
 Și cînd să văzu legat,
 Vru să strige nu putea
 Că turcii mereu trăgea.
 Și cînd să văzu legat,
 Să 'ncordează strigă amar
 Dar e totu în zadar,
 Turcii chefuiiau rizînd,
 Of! și în iel cum măi da
 Tot cu fieru plugului
 Peste lungu trupului
 Cînd îl trasără din pat
 Jos și unde l-a băgat
 Sus la talpa coșului
 În dogoarea focului
 În bătaia fumului
 Unde-i greu voinicului.
 Nițuleasa să jelea,
 Și iea plînge muiereste
 Și nimic nu îndrăznește.
 Dară Niță îi zicea:
 Ce jelești așa cu foc
 Făr' să am folos de loc.
 Fă-te că măi ieși pe-afară

Intră alături în cămară,
 la de-acolo dintr'o ladă
 Galbini să duci mult în poală.
 Fă-te că mături pin casă
 Bani pe jos să-i risipești...
 Nițuleasa pleacă atară
 Intră alături în camară,
 la din oală, dintr'o ladă
 Galbini mult aduce 'n poală
 Măturînd să poticnește
 Bani pe jos că risipește.
 Cînd văd aurul lucios
 Turcii sar din minte scoși
 Pe sub pat nebuni să bagă
 Strîng pe jos tot ce găsăsc...
 Măi cu răutate-l bat
 Și cu biciu de curele
 Peste fața albă piele...
 Dară Niță ce-m făcea?
 Iel văzînd că nu ie șagă...
 Ce faci, nevestică dragă,
 Ce tot stai și tot jelești
 Și nimic nu folosăști?
 Turcii moarte în urzăsc...
 Fă-te că măi ieși pe-afară
 Intră alături în camară
 Dichisăște-te frumos
 Cu ce ai măi arătos;
 Gătește-te într'o clipă
 Cum de Paști ai fost gătită!
 Dară turcii n'o lăsa
 Și să vez ce le-oi lucra.
 Nițuleasa pleacă afară
 Intră alături în cămară
 Pusă fața la albeală,
 Buză moi la rumeneală,
 Sprîncenele la negreală,
 Unghiile la pileală.
 Să gătea într'o clipită
 Cum de Paști a fost gătită.

Mîndră-apoi ca o crăiasă
 Veni din cămară 'n casă.
 Turcii dornici o privea,
 Da pe Niță nu-l slăbea.
 Il bătea măi cu putere
 Peste fața albă piele,
 Tot cu biciu de curele.
 Dară Niță ce-m făcea?
 Soața-i plîngea muiereste
 Și nimic nu îndrăznește.
 Iară Niță că-i zicea:
 — „Ce jelești atît cu foc
 Făr să am folos de loc?
 Ia hai, frate, să te duci
 Apă rece să le aduci.
 Ci la unchiu Novac, sus
 Repede să-i dai de știre
 Că mă aflu la pieire“.
 Că Nițuleasa și-a loat
 Cofa 'n mîină, și-a plecat.
 La apă iea nu s'a dus
 Ci la unchiu Novac sus.
 Gruia și Novac în casă
 Ospăta voios la masă.
 — „Novăcele, unchiule,
 Ospătați, vă 'nvesăliți
 Și de Niță, nici nu știți“.
 Novac la nepoată cată
 — „Ce s'a întîmplat, nepoată?“
 — „Ne călcară turcii, gloată.
 Iel durmea 'n odaie beat
 Prinsu-l-au și l-au legat.
 Sus la talpa coșului
 La dogoarea focului
 În bătaia fumului
 Și cumplit mi-l chinuiesc,
 Moartea, turcii îi urzăsc.
 Haideț, fără zăbovire
 Că să află la pieire“.
 Și Novac la Gruia cată

— „Auzit-ai, Gruio, tată?
 Incinge sabia la brfu
 Pleacă, până nu-i târziu,
 Nu-l găsești pe Nițu viu“.
 Dară Gruia ce-m făcea?
 Dila masă să scula,
 Săbioara că 'ncingea.
 Iară Gruia că-m zicea;
 — „Haide soro, verișoară“
 Ca un vultur mi să lasă
 Și intră la Niță 'n casă,
 Dară Turcii de-l vedea:
 — „Uite dracu 'mpielit
 Asta-i Gruia lu Novac“.
 Dară Gruia că zicea:
 — „Aolică, neam hain,
 Cum să bateț di-un creștin!
 Cite o sută pi-un om
 Ca și ciorile pi-un pom!
 Ce vă omu vinovat
 Astfel de mi l-aț legat?
 Nu vă omu de scăpat?
 Și mie mi-e de cumpărat!“
 Dară Turcii că zicea:
 — „Nu ni-e omu de vînzare,
 Omu ni-este de pierzare!
 Asta este un pui de drac
 Că de cînd s'a apucat
 Iel altceva n'a lucrat
 Număi țara ne-a prădat“.
 Dară Gruia că zicea:
 Aoleo vărul, măi slabe,

Cum te calcă nește babe!“
 Astfel cînd a cuvîntat
 Funiile le-a tăiat.
 Buzdugan i-a pus în mîna
 Iată leac pentru păgîni.
 Niță, slobod cînd să vede
 Ca un vultur să repede
 Și cînd prinde a da șoiman
 În păgîni cu buzdugan
 Aoleo, păgîni hoț,
 Cum fugia spre ușe toț!“
 Dară Gruia 'n ușe sta,
 Jos cu sabia-i culca
 Și pe care nu-l doboră
 Lucitoarea săbioară
 Il așternea în grabă jos
 Buzduganu nemilos.
 Cînd stelele răsărea
 Clăi de Turci sub cer ardea!
 Focu mare tot creștea
 Carnea 'n foc că sfîrșia...
 Cînd pojaru să stingea
 Scrum din Turci doar rămînea
 Nițuleasa scrum că loa
 Și în vînt mi-l sufla.
 Niță oasăle aduna
 Și trei cară le încărcă
 Și pe Olt că mi le da.
 Mergeț oasă, sănătoase
 C'asa aț fost voi păcătoase!
 Undă rece să vîrșă
 Până 'n Dunăre și mare...

Cules dela Maria S. Teianu
 Telu

Novac

Dumneavoaștă v'o plăcea.
 Că dacă n'aț asculta
 Oi înșira ce-oi putea
 Să nu dau de f'o belea,

Foaie verde ș-o lalea
 Ascultaț boieri încoa,
 La mine ce-oi cuvînta
 Di-un cîntec ce-l voi cînta

Doamne 'n steii mușțlor,
 La cerdacu lu Novac,
 La Novac — baba Novac —
 Frumoasă masă mi-e 'ntinsă
 De mult boieri mi-e coprinsă.
 Da la masă cine-m șade
 Șade bătrînu Novac
 Cu frate-său Balaban
 Și bea vin pe rămășag.
 Bea Novac cu carimbu
 Balaban cu papucu.
 Papucu mic ce ierea!
 De-o sută treizăci oca,
 În loc de vivarturi le bea
 Măi nimic nu le ierea.
 Cînd cătară cam de-o parte,
 Dila vale, din cotro soare răsare
 Tare-m vine și-mi sosăște
 Să vez, tinerel Ioviță,
 Călare pi-un pui de hat
 Cu gurița ca de lup.
 Coada-i pojar pe pămînt,
 „Ce n'am văzut de cînd sint!
 Da Novac de îl vedea
 Drept în picioare sărea
 Și 'n grabă 'l întreba.
 — „Dară nepoate Ioviță,
 Ce vii tu lăsat în scară
 Prijunit în sulicioară...?
 Sau ie v'un răzvan în țară,
 Sau că turcii ne 'mpresoară
 Să ne facă de ocară?“...
 Iar Ioviță răspundea:
 — „Ia ascultă unche 'ncoa:
 Nu ie nici răzvan în țară,
 Nici că turci nu ne 'mpresoară
 Să ne facă de ocară,
 Cu drept că mă întrebaș
 Adăvăru spune-ț-aș,
 Că ieu unche am umblat,

Noo vâi, pe noo cai.
 Pe patru că i-am spetit
 Și pe cinci i-am cimpăvit.
 Potîrniche n'am găsit.
 Nu asară, alalteri sară,
 Că ieu unche am trecut
 Pin tîrgu ovreielui,
 La casăle turcului,
 Turcului, cazului,
 La mică de bagiceluță
 O dalbă de coconiță
 Cu cincizăci de robuliță
 Robite din rîsmirițe...
 Or c'oi loa, or c'oi muri
 Sau pe lume n'oi măi fi
 Novac dacă-l auza,
 Dacă ie nepoate, așa,
 Mîna 'n pozînar băga
 De-o cheiță că scotea
 În mîna lu Ioviță-o da
 Și din gură așa zicea:
 — „Na cheiță de argint.
 Du-te 'n grajd, pe sub pămînt,
 Sama peste hat să-ț iei,
 Să laș pe roșu de gras
 Că ie gras și înșeuat
 Cum ie bun de încălecat;
 Să iei pa șargu de slab
 Că ieste slab și mîrșav,
 De noo ani nețăsălat,
 Măre, nici grăunte dat.
 Că mă-sa l-a blestemat
 De ce-o fugi ca să scape
 Și ce-o goni ca să prinză?
 Da Ioviță ce făcea?
 Tot la grajd că să ducea
 Sama peste iel loa,
 Cu mintea să șuguia,
 Nici un cal că nu-i plăcea,
 Tot pe roșu încăleca,

La coconița și pleca,
 Mergea roșu 'mbuestrînd,
 Din copite asvîrlînd,
 Ce n'am văzut de cînd sint.
 La coconița ajungea
 La pîrleaz că o găsa,
 Cu bună zîua că-i da,
 Dar cocoana că-i zîcea:
 — „Ba tu nu ești văr cu mine
 Că iești cu chica călcată,
 Tot voinic de cea parte;
 Și cu păru rătezat,
 Tot nepot de-al lu Novac“.
 Da Ioviță de auza
 Și vorbița și-o schimba:
 — „Ascultă, vară-mea încoa,
 Turcii 'n țară a venit
 Și pe noi ne-a despărțit“.
 Coconița de auza
 Floricele-i culegea:
 Mîna lu Ioviță da,
 Da Ioviță ce făcea?
 Tot la nas le miroasa
 Și de pămînt le trîntea.
 Alte proaspete aducea
 Până bine de-i venea
 Mîna 'n brîu i-o arunca
 Și pe roșu mi-o punea,
 Robuliță îm rămînea;
 Rămînea și chirăia
 Și din pâlmiță plesnea
 Iar pe turc că-l deștepta,
 Dar turcu de auza
 La robuliță venea
 De departe că striga
 Și de aproape le 'ntreba:
 Ce voi, frate chirăiț
 Și din pâlmiță plesniț,
 Pe mine mă deșteptaț“.
 Robulițale spunea:

— Tot nepotu lu Novac
 Coconița că ne-a loat“,
 Da turcu că întreba:
 — „Da pe ce era călare“?
 Robulițale-i spunea:
 — „Pe-un cal roșu pintenog“
 Și turcu că mi-ș zîcea;
 Duce-să, vedea-l-aș mort“.
 Și acasă să ducea
 Puțin somn de mi-ș somna.
 Dupe somn cînd să scula
 Un pahar de cafea bea
 Un cebuc tutun trăgea
 Și la stăvar porîncea;
 — „Să-m aduci pe galbina,
 Pe galbina, hoțoaica,
 Mumulița șargului,
 Șargului nebunului,
 Năzdrăvanu drumului.
 Că mă-sa l-a blestemat
 De ce-o fugi ca să scape
 Și ce-o goni ca să prindă“.
 Pe galbina i-aducea
 Și punea țastă de șea
 Goală de aur ierea.
 Picioru 'n scară punea
 Până s'așeza pe șea
 Șapte hotară-m sărea
 Și-i pica tabachera.
 Să 'ntorcea de ș-o loa,
 Dupe Ioviță pleca.
 Foaie verde matostat
 Să vez bătrînu Novac,
 Grele sămne i să fac...
 Cu frate-său că vorbea:
 — „D'alei, frate Balabane,
 Ne am avut di-un nepoțal
 Și l-am trimes singurel
 Să rămînem fără iel“
 Da Novac ce mi-ș făcea?

Di la masă să scula,
 Drept la grajd că să ducea,
 Tot pe șargu că-l găsa
 Și pe roșu mi-l ochia.
 Tare că să supăra
 Și de mumă-l injura.
 Fie rău, nu-i fie așa
 Că nu mi-'ascultat vorba.
 Ca un părinte ierea...
 Cu inima să 'ntorcea
 Și la grajd că să ducea
 Și pe șargu că-l scotea,
 Nici frîu nu-i măi punea
 Și loa o sabie 'n mîna,
 Săbioară mititea
 Di-o sută treizăci oca...
 Numa Novac o purta...
 Pe unde cu iea mergea,
 Brazdă ca plugu trăgea,
 Pe unde ie și acuma,
 Dupe Ioviță pleca.
 Pe Ioviță că-l vedea
 Dup' o tufă că să da
 Până Ioviță trecea;
 Tot înainte că mergea.
 Cu turcu că să 'ntîlnea
 Cu bună zîua că-i da.
 — „Bună zîua Cazîr-bei“!
 Să vez' turcu ca turcu,
 Nu îi asculta cuvîntu.
 Și de-odată că-i zîcea:
 — „Ia ascultă, cuscre, încoa:
 Tinerii fac vrăjibile,
 Noi bătrîinii păciurile“.
 Să vez turcu ca turcu,
 Nu 'i asculta cuvîntu.
 Și deodată că-i zîcea:
 — „Ia prijunește turcește,
 Ca să-t' dau cam novăcește“.
 Unde odată-m' aducea

Și tăia capu și spata
 Și oblîncu di la șea,
 Rău de galbina-i părea...
 Săbioara ș'o oprea.
 Drumu în pămînt că-i da.
 Dupe cal descăleca,
 Trecea, și-l bărdăcăia,
 Până-i găsa celmeaua,
 Celmeaua și luleaua.
 Celmeaua 'n cap ș'o punea
 Luleaua 'n gură ș'o loa,
 Drumu lu șargu că-i da,
 Pe galbina încăleca,
 Dupe Ioviță pleca.
 Pe Ioviță-l ajungea.
 Da Ioviță de-l vedea,
 Credea turcu că ierea...
 Chirăia ca pasări
 Dupe toate tufele.
 Iar Novac că-mi striga:
 — „Ascultă Ioviță 'ncoa!
 Ce chirăi ca pasări
 Dupe toate tufele?
 Că ieu la cuscru am fost
 Bună pace ț'am făcut,
 Că l-am lăsat stîrv în drum.
 Dacă nu im' crez cuvîntu
 Aide de îi vez și stîrvu“.
 Da Ioviță-i răspundea:
 — „Ce zor mare mi-am văzut
 Ca să măi merg ieu la stîrv?“
 Și acasă că mergea
 Și de nuntă s'apuca,
 Cum e legea domnilor
 Și-a noast' a creștinilor.
 Doamne, să să pomenească...
 Și mare s'o pomeni
 Cît soare pe cer va fi...
 Mă 'nchinai cu cîntecu,
 Ca lupu cu urletu

Cînd vîntorî pîzîște,
Dî cu pușca ŝi-l lovește.
Ia chelea ŝi sî plîtește.
Sî zîceț', boieri, amin
Cî-m' fu cîntecu deplin.

Pîtru frunte latî

Foaiie verde mîr mustos,
Mîr mustos ŝi lemn tinos,
Zace la Voivod în gros,
Din obede pînî 'n spete,
Nimîni pe Petre nu-l vede,
Pe Petricî mi-l scotea,
Intr'o Sfîntî Dumineca
La zîbrea de ferestea
Sî-șî mîi vadî lumina.
Da Petre ce zîcea?
— „De cînd șed îeu acia,
Mi-a venit primîvara,
Mi-a 'nflorit vioreaua,
Oșfi-au izbit marginea.
Cucule, pasîrea mea,
Vin la mine la zîbrea.
La zîbrea de ferestea,
Cîntî, cuce, cu gura“.
Pîtru-m' scrie scrisoarea,
O scrisoare mîrunța,
Tocmai ca furnicuța.
Cucu sî făcea i-o da,
Aripile sloboza,
Hîrtia 'n ghiarî mi-o loa
Și la Mîrgîreta pleca.
Dar loava cî mi-o lovea,
Intr'o Sfîntî Duminecî.
La bisericî-m' trecea,
Pi dinainte sî da,
Hîrtia mi-o sloboza,
Mîrgîreta mi-o gîsa,

Sî-m' daț' un pahar de vî
Sî vî cînt altu mîi bun.

Auzitî dela lîutarul Ilie
65 ani, Rudari-Dolj.

Unde-o sî mî duc cu îea
La popa Mihalache,
Cî prea știe bunî carte,
Nici slujba nu o firșî,
Cînd la popa ajungea,
Hîrtia 'n mînî i-o da,
Pe hîrtie-așî spunea:
„Mîrgîreto, soștia mea,
Vinde boii, vinde via,
Pune ipotec moșia,
Vinde negre țîgîni
Și ia polii cu poala,
Francii cu fermeneaua.
Scapi pe Petre d'îceia.
Cî Petre de mi-o scîpa,
Iar la loc mi le-o făcea“.
Darî îea ce îm' făcea?
Vindea boii, vindea via
Și ipoteca moșia,
Vindea negre țîgîni
Și loa polii cu poala,
Francii cu fermeneaua
Și la Pîtru sî ducea.
Cînd pe scarî sî suia,
Sî făcea a 'nchedeca,
Galbîni din poalî-i vîrsa
Și pe urmî-i aduna
Și la Voievod intra.
Ce strîngea o țarî toatî
Mîrgîreta duce-odatî.
Mîrgîreta ce zîcea?

— „Ce mi-a fost Petre stricat,
De 'n temnițî l-aț' bîgat“?
Di-un topor mare gîsa,
Și la temnițî mergea,
Lacîtile le spîrgea
Pe Petricî mi-l scotea,
Așî bîtrîn ce ierea,
Îi bîtea pîru spetele,
Mustîșile umerile
Și barba genunchele.
Darî îea ce mi-ș' făcea?
În cîrușî mi-l pune
Și la bîrbier pleca
Și mi-l tunde haiducește
Și mi-l rade ciocoiește.
Lasî chîca haiduceascî,
Frate, sî sî pomeneascî.
Fronțe latî sî suia,
Dila bîrbier pleca
Și din gurî-așî zîcea:
— „Mîrgîreto, soștia mea,
Du-te tu acasî rea,
Sî mîi dau îeu picolea,
Pîla mîgura cea 'naltî,
Unde-am haiducit odatî,
Am o carabinî 'ngropatî,
De bagi ploaia cu poala,
Gloanțîle cu chivîra,
Iarba cu fermeneaua,
Cobori în vale în Leamna,
În drumu azanilor.
Azanii din București,
Trec la noi la Cîrbunești,
Sî-ț' mîi iau mîndria
Ca sî-ț' mîi sbor înimî.
— „Petre, nu scîpaș de alta“.
Mîrgîreta acas' pleca
Și pe Petre mi-l lîsa.
Darî Petre ce făcea?
Pîla mîgurî cî da,

Cu un țaruș îel scobe
Carabîna mi-o scotea
Și cu îea în sus cî da,
Cu dreapta o prijunea
De ruginî sî ștergea
Și în vale cobora.
Aștepta ce aștepta,
De cînd șed îeu aicea,
Nici vorba nu îsprîvea
Și-auza zanaua zornîind.
Darî Petre ce făcea?
Pușca la ochi o pune
Și 'n azangiu cî trîgea.
Azangiu mi-a fost dres,
N'a putut sî-l puie jos.
Azangiu ce făcea?
Un cuțît mare trîgea
Și pe Petre mi-l tîia,
Mațîle î le vîrsa;
Da Petricî ce făcea?
Un cicic mare avea,
Mațîle și le strîngea,
Care cu paie, cu gunoaie,
Bîgî 'n înimî sî moaie,
Dupe azangiu sî loa,
Verîga din deșt trîgea,
Trei darapuri cî făcea
Și în pușcî cî-l bîga,
Dupe azangiu sî loa,
Pe azangiu l'îpușca
— „Catî f.. mîmî-sa,
Aznaua împîrîteascî,
S'o duci Mîrgîreti-acasî“.
Nici zîuî nu sî făcea,
Pînî-acasî ajungea.
— „Deschide, frate, ușî,
Cî m'a prins o boalî greșî“.
Mîrgîreta ce făcea?
Nici ușî nu deșchîdea,
Auza aznaua sdrîncînînd,

Și pe Petre greu oftînd :

— „Nu mă măi țîn pe pămînt“!
Zlua cînd să făcea,
La doftor că să ducea,
Doftoru îl aducea,

Pe Petre că-l dojenea.
Foaie verde mărăcine,
S'a făcut Pătru măi bine;
Foaie verde de-o săcară,
Are bani de chețuială.

Radu

— „Mulțumim, domn căpi-
tane!“

Iară Radu ce-m' zicea ?

— „Căpitanii stau la țîrg,
Ieu sint Radu cel din crîng,
Care la parale strîng,
La Domnie că le duc“.

Și-atunci Radu începea,
Iel de vorbă nu măi sta,
Trei măciuci în chiept îi da,
Doo 'n spate îndrepta.

Și striga coconița ;
— „Nu da, Domnule, nu da,
De-m' omorî soțlia,

Că ț-om da tot ce-om avea,
Ia mai cată dupe ușe,
Că-m' găsăști o găletușă“.

Găletușa cît vadra
Plină de galbini ierea,
Mi-o loa Radu și pe-aia,

Și la soldaț mi-o împărța.
Alte trei măciuci îi da,
Două 'n spate-l îndrepta

Și striga coconița :

— „Nu da, Domnule, nu da,
Nu m' omorî soțlia

Și măi cată sub saltea,
Că-mi găsăști-o salbă-a mea,
De mi-a dat-o soacră-mea,

De m'am cununat cu iea!“
Mi-o lua Radu și pe-aia,

— „Bună sara, mă cocoane!“

— „Bună sara, mă cocoane!“

În pozînar mi-o băga.

Alte trei măciuci îi da,

Două 'n spate-l îndrepta

Și striga coconița :

— „Nu da, domnule, nu da,

Nu-m' omorî soțlia!

Și măi cată pe poliță

Că-m' găsăști o sălbuliță,

Mi-o păstrez pentru-o fetiță,

Să mi-o mărit, neiculiță!“

Mi-o loa Radu și pe-aia,

În pozînar mi-o băga

Și din gură că zicea :

— „Bună sara, măi cocoane,

Să măi muncești și la vară,

Că la toamnă te calc iară,

Ca să-m' dai de chețuială“.

Și la soldaț că-m' ieșea,

Înainte le comanda,

La cîrciumă să ducea,

La cîrciumă să oprea,

Calu 'n grajd că mi-l băga,

De bună sara că-m' da :

— „Bună sara, căprar Ioane,

Dă la soldaț de mîncare

Și vin cu hîrdău-ăl mare,

C'a făcut Radu parale,

Să-ț' plătească, frățioare!“

Foaie verde-o micșunea,

Soldațîi loa, bea, mîncă,

Dară Radu le zicea :

— „Loaț' băieț' și ospătaț',

Drumu 'n codru să vi-l loaț'!“

Da' soldațîi ce-m' făcea ?

Drumu 'n codru că și-l loa,

Numai Radu rămînea,

Într'o cămară intra.

Și din gură cuvînta.

Cerea mîncare și vin...
Și ce fel de vin cerea,

De care-m' bea Domnia.

— „Vin cu vadra să-m' aduci,

Să mă bat numai cu turci!“

Și-altă verde de-o lălea,

Căpitanu Bambala

Dupe urmă-l urmărea,

La căpraru Ion venea

Și din gură așa-i zicea :

— „Bună sara, căprar Ioane!

Ia să-m' dai pe Radu-afară,

Că mi-l găzduiești de-o sară

Și i-ai dat și demîncare

Și vin cu hîrdău-ăl mare!“

Iar căpraru Ion zicea :

— „Eu pe Radu n'am văzut,

Nu l-am văzut de-astă vară,

De cînd el trecea călare,

Pila poarta dumitale

Și te 'ntreba de parale!“

Căpitanu ce-m' făcea.

Iel sabia mi-o scotea

Și 'n căpraru Ion că-m' da,

Da striga fetița sa :

— „Nu da, domnule, nu da,

Nu-m' omorî pe tata,

Că uite Radu colea!“

Căpitanu ce-m' făcea ?

Sabia 'n teacă-și băga.

Drept la ușe să ducea,

Capu pe ușe-l băga

Și din gură așa-i zicea,

Cînd pe Radu mi-l vedea :

— „Dă-te, Radule, legat,

Că am ordin să te bat!“

Da Radu-ce îi zicea ?

— „Sărăcan de mumă-ta,

Căpitane Bambala,

Tu de-acas cînd ai plecat,

Cu părinți te-ai iertat ?

Popa te-a 'nduminecat ?

Că-ț' răcesc un glonț în chiept
Ori te-adorm, ori te deștept!"
Căpitanu Bambala
La soldaț' afar ieșea
Și din gură comanda,
Armele și le 'ncărca,
Da Radu ce-m' făcea?
Dupe scaun să scula,
Di-o cruciuliță-ș' făcea
Și atară că-m' ieșea,
Iel la ușe să ducea.
Căpitanu Bambala
Pe Radu cînd îl vedea,
Foc de salvă comanda,
Da lui Radu nu-i păsa,
Incepea și să ridea,
In mîină le prijucea
Și 'ndărăt le arunca
Și din gură așa-i zicea:
— „Căpitane Bambala,
Na, bagă-le 'n mumă-ta
Și 'n ochii surorii-ta,
Să-ț' arăt probă de-a mea,
Carabină ghintuită
De cinci ani neslobozită,
De Ștefan Vodă gătită!"
Iusă Radu ce-mi făcea?
Di-un genunche 'ngenunchea,
Carabina la ochi loa,
Odată mi-o sloboza,
Patru sute doboră,
Pe mîrgini nu număra.
Dar un hoț de dorobanț,
Bagă 'n pușcă numai sfaņț,
Numai sfaņț de-i cununăț,
De-atacă omu la ficaț,
Și din gură așa zicea:
— „Căpitane Bambala,
De-oi da, domnule, de-oi da,
Ieu oi păți v'o belea?"

Căpitanu ce-m' zicea?
— „Soldat f...-ți mumă-ta,
Trage cu comanda mea,
Că ce-o fi oi răspundea!"
Carabina la ochi loa,
Odată mi-o sloboza,
Trei găurele-i făcea,
Două'n chiept și una 'n spate,
De-i veneau sudori de moarte,
Da Radu ce-m' făcea?
La cal în grajd să ducea,
Sus pe cal să arunca,
Drumu 'n codru că și-l loa,
Doo frunze că-m' rupea,
Pe-ale din chiept le-astupa,
Pe-a din spate nu putea
Și din gură așa zicea:
— „Săracu sîngele meu,
Cum curge frumos pîrîu,
Care l-am arănit ieu!"
Mergea Radu ce mergea,
Jos dupe cal că-m' cădea,
Și din viață că 'nceta,
Căpitanu-l urmărea
Și pe Radu mi-l loa,
Intr'o trăsură-l punea,
La Domnie mi-l ducea.
Domnia cînd îl vedea,
Iea din gură așa zicea:
— „Fi-i-ar trupu-afurisit,
Care pe Radu-a omorît!
Cît mi-aduce țara toată,
Radu mi-aducea odată,
Cît mi-aducea țara 'ntr'o vară,
Radu mi-aducea 'ntr'o sară!"
Dar Domnia ce-m' făcea,
Pe soldat mi-l împușca,
Pe Căpitan mi-l pedepsa.
Și Căpitanu n'o mîi ieși,
Cît soare pe cer o fi.
Ion I. Sălceanu, 76 ani. Orodol-Dolj.

Radu

Sus pe malu Oltului
Stau casăle Marcului.
Sede Radu închis în casă
Cu carabina pe masă,
Cu ocaua plină rasă.
Nu știu plină sau ie goală
Că-m' bagă boieri în boală.
Bea Radu, să chefuia,
Grije de nimini n'avea.
Cînd pe fereastă căta,
Potera că-l urmărea
Și la Marcu că intra.
Cînd oi zice de-o năgară
Să ne dai pe Radu afară.
O măciucă că îi da
Și soția că striga:
— „Nu da, domnule, nu da,
Nu-m' omorî soția,
Că nu ie Radu-aicea".
Iocă una că-i mîi da
Și copiii că-m' striga:
— „Nu da, domnule, nu da,
Nu-m' omorî pe tata,
Că ieste Radu colea".
Iară Radu ce-m' făcea?
Carabina că ș'o loa,
Și în ușe că ieșea
Cu potera că-m' vorbea.
Potera cine iera?
Căpitanu Bambala
Cu toată oștirea sa.
Ordin la soldaț' că da
Armele și le gătea
Și în Radu că trăgea.

Iară Radu ce-m' făcea?
In poală le prijucea
Și 'n căpitan le arunca.
— „Na bagă-le 'n mumă-ta
Și 'n ochii surorii-ta,
Să-ț' arăt probă de-a mea".
Și deodată că trăgea,
Patru sute doboră.
Da un hoț de dorobanț
Bagă 'n pușcă numa' sfaņț
Numa' sfaņț' de-ai cununăț'
De te sacă la ficaț'.
Și în Radu că trăgea
Și trei găuri că-i făcea.
Doo 'n chiept
Și una 'n spate,
Iară Radu ce-m' făcea?
Rupea foi și le-astupa
Și din gură că zicea:
— „Săracu sîngele meu
Cum curge din iel pîrău".
Și potera că mi-l loa,
La domnie mi-l ducea.
Domnia cînd îl vedea,
Din gură că zicea:
— „Cine pe Radu a omorît
Fie 'n lume pedepsit,
Cît o fi iel pe pămînt!
Cît mi-aducea țara 'ntr'o vară
Radu mi-aducea 'ntr'o sară.
Cît mi-aducea țara toată,
Radu mi-aducea odată".

Auzit dela C. Bușe Bica
Orodol-Dolj.

Radu

Foaie verde a boabelor,
 Sus pe dealu Grecilor,
 Deasupra Gondeștilor,
 La pomu cu foaia lată
 Și cu umbrița deasă,
 Sta căpitanii la masă.
 Cu Dănilă din Gherești
 Cu Ghiță din Stoienești
 Și Radu dila Muscel,
 Puișor de voinicel.
 Foaie verde matostat,
 La fagu frumos rotat
 Șede Radu răstornat,
 Cu carabina la cap.
 Pe crecile fagului,
 Carabina Radului.
 La fagu rotat din coastă,
 Doarme Radu nici nu-i pasă.
 Afară ploa și ninge,
 Da pe Radu nu-l atinge.
 Afară ploaie și varsă,
 Da lu Radu nici nu-i pasă.
 Durmea Radu ce durmea,
 Drept în picioare sărea.
 Toată ceata-și aduna,
 Dupe iel că mi-o loa,
 La un popă să ducea.
 La popă dac' ajungea,
 La popă tare striga.
 Da popa dacă venea
 Radu bună sara-i da,
 Iară popa-i mulțamea.
 — „Bună sara, popo Stane“!
 — „Mulțumescu-ț' căpitane“!
 Dară Radu ce-i zicea?
 Da n'auz, mă, popo Stane,
 Nu mă face căpitane,
 Zi-m' pe nume, Răducane,

Căpitanii sînt la țirg,
 Da ieu sînt Radu din crîng
 Care la parale string“.
 Dară popa ce zicea?
 — „Mă, Radule, dumneata,
 Să dea dracu 'n barba mea
 De-am chioară de parale“
 Și Radu atunci ce-m' făcea?
 Mîna pe popă punea,
 Trei măciuci în piept că-i da
 Patru 'n spate-l îndrepta.
 Prioteasa de-l vedea,
 Lu Radu că îi zicea:
 — „Nu da domnule, nu da
 De omorî pe popa
 Si dă fuga dupe ușe
 C'acolo ie-o găletușe.
 Și vez' la marginea patului
 Că-i dunga cazanului“.
 Radu banii îi loa
 Și atunci Radu că pleca.
 Radu ici, Radu colea,
 Radu ie 'n podgoria
 La soru-sa Lisandra.
 La căprar Ion că trăgea
 Că potera-l urmărea.
 Căpitanu Bambala
 Pe Radu îl urmărea
 Și-acolo că mi-l găsa.
 Da Radu ce îm' făcea?
 Număi iel singur
 Cu potera să bătea
 Da pe Radu nu-l lovea.
 Radu mîna ridica,
 Gloanțele le sprijunea
 Și 'napoi le arunca
 Și din gură că zicea:
 — „Căpitane Bambala,

Na, bagă-le 'n mumă-ta
 Și 'n ochii surori-ta,
 Să-ț' arăt probă de-a mea“.
 Di-un genunche ingenunchia,
 Arma la ochi o punea,
 Un cartuș dacă trăgea,
 Cite o sută dohora.
 Uliț, pin iei că făcea.
 Da un hoț de dorobanț
 Sama lu Radu știa
 Și din gură că-i zicea:
 — „Mă, Radule, dumneata,
 F... legea mumă ta
 Am să-ț' răpun viața“.
 Iar hoțu de dorobanț
 Incărca arma cu sfanț'
 Tot cu sfanț' de-ai cununaț'
 Sacă omu la ficaț'.
 Și în Radu cînd trăgea,

Trei rani în corp că-i făcea:
 Doo 'n piept și una 'n spate,
 Unde-i greu lu voinic, frate.
 Fugea Radu, ce fugea,
 Cădea Radu și murea.
 Da nevasta ce făcea?
 Pe Radu înmormînta,
 Armele i le-aduna
 Și la domnie pleca.
 Domnia dacă vedea
 Armele le cunoștea,
 Pe Bambala îl chema,
 Și-l judeca, frățioare,
 Și mi-l băga la 'nchisoare,
 Ca să nu măi vadă soare
 Nici zile de sărbătoare.

Cules dela Mitrică Dolea, 65 ani
 Orodel.

Radu

La un fag mare într'o coastă,
 Radu șede ca într'o casă.
 Afară ploa și varsă
 Și lu Radu nici nu-i pasă.
 La tulpina fagului
 Carabina Radului.
 Și măi sus pe rămurele
 Cintura cu cartușele.
 Dară Radu ce-m' făcea?
 Intr'o rină să întorcea
 O foaie din fag rupea
 Și începea de șuera.
 Cetele că-l auza
 Și la iel mi să aduna
 Dupe parale-m' pleca,
 La un cocon să ducea,
 Cu picioru 'n ușe da

Și peste iel că intra,
 De parale-l întreba.
 Doo 'n spate mi-l lovea
 Și paralele le da.
 Din nou la bătaie-l loa,
 Doo 'n spate mi-i trăgea,
 Una în chiept mi-l îndrepta
 Și cocoana că zicea:
 — „Nu da, domnule, nu da,
 Nu-m' omorî soția,
 Și pune mîna pe poliță
 Că mai este de-o sălbiță;
 Mi-o păstram pentru o fetiță
 De cînd eram copiliță!
 Paralele le stringea,
 Cu tovarășii-m' pleca,
 La cîrșmar Ion să ducea.

— „Bună-sara, cîrșmar Ioane,
Pune la băieț' mîncare.
Că Radu a făcut parale“.
Bine vorba nu sfîrșia,
Iacă potera-m' sosea.
Ocol circiumei că-m' da,
Salvă de focuri trăgea,
Da Radu ce-m' făcea?
In pragu ușii ieșia,
Cură gloanță ca ploaia,
Iel în stînga le prijucea,
Indărăt că le-asvîrlea.
— „Dă-le 'n ochii mîni-ta
Ș-am să-ț' fac probă de-a mea“
Mina pe armă punea,
Nici la ochi că nu mi-o loa,
Frate, și mi-o sloboza!...
Cîti-un ploton doboră.
Căpitanu Bambala
Oștirea că o-aduna.
— „Haid' fraților, de aicia
Că ne pierde viața“.
Da un hoț de dorobanț
Bagă 'n pușcă numai sfanț.
Doi pași înainte făcea

Radu

Sub fagu mare, rotat,
Șede Radu supărat.
La poalele fagului,
Pistoalele Radului;
Sus pe creaca fagului,
Carabina Radului.
De trei ani sînt ghintuite
Cu piroaie pironite.
Adăsta cît adăsta,
In vale 'n sat coboră,
La popa că să ducea,

La raport că mi-ș' ieșia.
— „Ieu pe Radu l'oi împușca
Ș'om avea v'o pedeapsă grea“.
Căpitanu răspundea:
— „Trage pe răspunderea mea“
Arma la ochi că mi-o loa,
Iel pe Radu 'l împușca,
Trei găuri că mi-i făcea
Doo în spate și-una în chiept.
Iară Radu jos cădea,
Foi de tufă că-m' rupea,
Doo găuri le-astupa,
Pe-a de-a treia nu putea.
Cădea, frate, și muria.
Capu lu Radu mi-l loa
Și la domnie-l ducea.
Domnia cînd îl vedea
Pe căpitanu pedepsia
Totdeodată cu moartea,
Că Radu n'a fost vinovat,
Iel pe nimeni n'a tăiat.
Loa parale dila bogat'
Și împărția la cei săraci.
Auzită dela Ioncică Imbucătură
Orodel-Dolj.

Prioteasa să văita:
— Nu da, domnule, nu da,
Că-m' omori soțioara,
Că ț'oi da tot ce-oi avea!
Ia caută pe poliță,
Că măi am o sălbuliță.
O păstram pintru-o fetiță,
Să i-o dau la nuntuliță!
Iară Radu ce-m' făcea?
Găletușa că mi-o loa,

Și la baltă că-m' pornea,
La moș-Ion că cobora,
Cu picioru 'n ușe da.
Săria ușa din țîtină
Par'că-ar sbura o găină:
Ia ascultă mă moș-Ioane,,
Pune la băieț' mîncare
C'a făcut Radu parale!

Negreț, Scăești-Dolj.

Șiret Pârcălabu

Foaie verde trei lălele,
Coea mare, coea vere,
Unde tufele rărește,
Unde sate îndeșăște.
Șapte sate neprădate,
Nici cu bani la zărăfie,
Nici plată la 'mpărăție.
Dar tătarii de-auza
Scrisori în țară că da,
Tot scrisori dila ciocoi
Și răvașe pin orașe.
Toț tătarii mi-i strîngea,
Cînd în vale la cișmea,
O rușculiță găsa,
Cu fețișoara plăviță,
Surioara lu Șiret,
Lu Șiret Pîrcălabu
Care-a săcat bugetu.
Frumos, frate, e legat,
Scurt cu mîinile îndărăt
De-i plezneă și chiept și tot
Și mîinile până 'n cot.
Rușculița că grăia:
— „Dece, hane, tu mă legi,
Sau de bani sau de comori,
Sau de dalbele puteri?

— „Iar tu frate ca să spui
Tot cășile lui Șiret,
Lu Șiret Pîrcălabu,
Care-a săcat bugetu.
Dacă ieste mare-așa
Deslegaț' m' mîinile
Că mi-a plesnit țîțele:
Că de-aț' loa-o pe vîlcea
Și mare că le-aț' vedea,
Cum sclipesc ca stelele
Cînd cad noaptea negurile.
Dar tătarii de vedea
Intr'acolo mi-ș' pleca.
Dar Șiret ce mi-ș' făcea?
Iel puțin somn că-m' somna,
Și urît vis că visa,
Pe Șiretiță-o chiema:
— „Șiretițo, dumneata,
Ieu puțin somn că somnai
Și urît vis că visai.
Visai un roi de albine
Geamăn să pune pe mine.
Șiretița că-i spunea:
— „Măi, Șirete, dumneata,
Alea nu sînt roiu de-albine
Și vin tătarii la tine,

Pe tine să te prăpădească,
 Pe mine să mă robească
 Copilașii să-m' răpească.
 Dar Șiret ce mi-ș' făcea ?
 Ochean la ochi așeza,
 Cînd departe să uita,
 Cam departe dila vale,
 Incotro soare răsare,
 Pia cel verde răchitiș,
 Cum vin tătarii pitiș.
 Da Șiret ce mi-ș' făcea ?
 Jos în sală că să da
 Și la poartă s'așeza
 Cu puștile de săgeț.
 Avea săgeata
 Cît lopata,
 Arca cît cobilita.
 Punea săgeț' cîte doo
 Dobora tătari tot noo.
 Veni soarele la prînz,
 Ii fu brușala cu rîs
 Veni soarele 'n amiaz
 Nu măi știa de năcaz.
 Cînd fu soarele în chindie
 Doborî optzăci de mie,
 Numai unu să găsa
 Feciorelu lui Ciupăgel
 Cu cojocu scurticel,
 Cu cismele novăcești,
 Cu pintenii ungurești,
 Dai cu glonțu nu-l lovești.
 Avea săgeata ca undrea
 Și arcu ca lingura
 Pe-alături, pe-alătura,
 Pe lingă poartă se îndrepta,
 Pe Șiret mi-l doboră.
 Cura tătarii ca ploaia,
 Și păgîinii ca bruma,
 Care peste zid sărea.
 Care porț îm' doboră,

Pe Șiretița o lega
 De ostrețî coșului
 În bătaia fumului.
 — „Șiretița că zicea :
 De ce, hane, tătărăsc,
 De ce, frate să mă legi,
 Sau de bani sau de comori
 Sau de dalbele puteri.
 — „Iar tu, frate, ca să spui
 Unde-i grajdu negrului,
 Năzdrăvanu drumului,
 Carele pe drum cînd merge,
 Din picioare asvîrlind,
 Din pămînt brazde-aruncînd,
 Și cîte un parcel sburînd.
 Dacă este märe așa,
 Deslegați-m' mîinile
 Că mi-a plesnit țîțele,
 Că 'n paștea boilor,
 În priveala soarelui
 Și în locul mieilor
 Este grajdu negrului,
 Năzdrăvanu drumului.
 Dar tătarii de-auza
 Acolo că și pleca,
 Care cu sape că săpa,
 Care cu ghiare zgîria,
 Pân' de stîlp de piatră da
 Și pe negru mi-l găsa.
 Care tatar că intra,
 Cu dinții că mi-l rupea,
 Cu picioarele-l pisa.
 Veni soarele la prînz
 Ii fu brușala de rîs,
 Veni soarele amiaz
 Ii fu brușala cu năcaz.
 Cînd fu soarele 'n chindie
 Doborî optzăci de mie.
 Pedestrași nu să mai știe.

Sapa 'n singe înnota,
 De nimini grije n'avea,
 Numai unu să găsa,
 Fecioru lu Ciupăgel
 Cu cojocu scurticel,
 Cu cismele novăcești,
 Cu pintenii ungurești,
 Dai cu glonțu, nu-l lovești.
 Iel la negru că mergea,
 Ii floiera haiducește,
 Răspundea pe novăcește,
 Inima lu negru crește.
 Tot pe spate mi-l bătea
 Pân' la căpăstru-ajungea,
 Șapte frine i-așeza,
 Șea pe iel că arunca,
 Șapte chingi îl închinga,
 Picioru 'n scară punea,
 Și pe negru 'ncăleca,
 Cînd deodată că răcnea.
 Șapte hotare sărea,
 Iară iel îmi și cădea
 La locu ocorului,
 În marginea drumului,
 Unde-i păs voinicului,
 Cu Ciochin bun de mîină
 Fecioru lu Șiret,
 Lu Șiret Pircălabu,
 Care-a săcat bugetu,
 Da Ciochin de mi-l vedea,
 Sărăcuț de maica mea,
 Tu pe tata l-ai tăiat,
 Tu pe negru mi l-ai loat,
 Da Ciochin pe cine ia ?
 Tot pe mama negrului
 Năzdrăvana drumului.
 Dară neagra de-l vedea,
 Cînd odată necheza
 Negru din loc nu urnea.
 Da Ciochin ce mi-ș' făcea ?

Mina în pozînar băga,
 Mică sabie scotea,
 Pe arcer că o trăgea,
 Un fir de păr că rupea,
 Pe guriță că-l punea.
 Sufletu aburea
 Drept în două spinteca
 Și-i părea că nu tăia,
 Așa de frică-i era,
 La Ciupag să sloboza.
 Cînd odată fluștura,
 Capu lu Ciupag sărea,
 Cît dai cu zburătura,
 Și pe negru mi-l scotea,
 Tot mai bine îl strîngea
 Și pe iel încăleca,
 Pin oștire apuca.
 Iel tăia, nu prea tăia,
 Negru trei părț doboră
 Toată oștirea-o tăia
 Și la 'mpărat că mergea.
 Către împărat rostea :
 — „Da 'mpărate luminate,
 Fă-ne și nouă dreptate,
 Toată oștirea-i ridicat
 Și pe taica ai tăiat,
 Și pe negru mi l-ai loat,
 Să se taie împăratu
 Crez că ț'aș lua capu.
 — „Măi Ciochine, bun de
 mîină,
 Feciorelu lu Șiret,
 Fie, frate, dila mine,
 Fie-ț' frate, dăruite,
 Șapte sate neprădate,
 Nici cu bani la zărăfie,
 Nici clacă la 'mpărăție,
 Da Ciochin ce mi-ș' făcea ?
 Iel de bine ce-i părea,
 Pila stupini să ducea,

Toată ceara-o aduna,
Tron de ceară că-i făcea,
Ținte de-aur căpăta
Și pe Șiret mi-l pornea,
La biserică-l ducea,

La biserica domnească,
Frate, să să pomenească
Și frate s'o pomeni,
Cît soare pe cer va fi.

Tanislav

Foaie verde ș'o lalea,
Umbă turcii 'n aiurea,
'Naiurea, pantaiurea,
Și umblă din birt în birt,
De Tanislav întrebând.
De Tanislav copilul
Incinge barba cu șaru,
Mustăcioara varvaric
Șade bine la voinic.
Iar în deal la o fîntînă
O cișmea cu apa bună
Văd v'o șapte delurence,
Fete mîndre ardelence,
Care pînzele 'nălbea
Și pe iarbă le 'ntindea.
Iei fetele cum văzură,
Locului i să opriră,
— „Bună vreme, delurence,
Fete bune, ardelence!
De cînd staț' pe aici spălînd
Și la pînză înălbind,
N'aț' văzut pe Tanislav copilul,
Incinge barba cu șaru,
Mustăcioara varvaric.
Șade bine la voinic?”
Fetele că răspundea:
— „Turcilor, hagalilor,
Măi marii gospodarilor,
Noi pe Tanislav îl știm
La o salcă cocoșată,
Cu mustăț' albe pe apă.

Acolo 'n luntrea legată",
Da turcii de auza
Toț' într'acolo pornea,
Pe Tanislav îl vedea.
Da iel sîngur nu ierea,
Cineya mi-l strejuia,
Un Pandelaș, un grec voinic.
— „Turcilor, hagalilor,
Ce ca broaștele săriț
Și ca șerpilii vă țirîț,
Pe Tanislav îl ceret,
— „Pandelaș, grecule slugă,
Vrei mult' galbini ca să-ț' dăm.
Tot turcu și galbinu?
Cel măi bogat să îț dea
Zece bulebaș, optspezece,
Și tu slugă să nu măi fi,
Să-ț' vez' de ai tăi acasă".
Grecu vedea galbinii lucioși,
Sărea ca din minte scos,
Iel galbinii toț' îi loa,
Frînghiile mi le loa
Pe Tanislav mi-l lega
Cu o frînghie de mătasă
Ca și mîna lui de groasă;
Cu o funie de fuior
Cît un floier de picior.
Pe Tanislav cînd l-au legat,
Iei, frate, să gîndeau cum să-
omoare.
Unii ziceau să mi-l ardă,

Alți ziceau să mi-l taie,
Unii ziceau să-l împuște.
La o moară părăsită.
Văd o piatră 'nămolită.
Iei cu luntrea trecură,
Opt turci la iea să 'nhămară
Și de-abia o răsturnară.
O ducea cum o ducea
Și în luntre să suia
Și pe iea că im' lega
C'o frînghie de mătasă
Și cu sîrmă împletită.
Pe iel l-a legat
Și cu iel în rîu a dat.
Rîu îndată a urlat
Iel tot nu s'a deșteptat.
Un rac mare încrăcănăt
De dești că mi l-a mușcat,
Și văzîndu-să legat
Da să iese nu putea,
Piatra la fund îl trăgea.
La Dumnezău să ruga,
Dumnezău putere-i da,
Iel cu piatra să lupta
Și cu stînga că ținea
Și cu dreapta că plutea.
Nima 'n lume nu-l vedea,
Niminea nu-l auza.
Da Ileana că venea
Dupe apă ca să ia,
Ibomnică, că-i ierea,
Iel de iubit că mi-o iubea,
Da de curînd mi-o ura.
Ileana, cînd îl vedea
Cu găleata jos că da
Cercurile că sărea,
Dăoagele să frîngea,
Fuga la tată-său că da.
— „Haideț' tată, haide'n grabă

Că să 'neac' un voinicel
Și-m iese milă de iel".
Dară tat-său ce zicea?
— „Lasă-l, lasă-l să să 'nece
C'ăla mi-este Tanislav,
Și iel de cînd s'a născut
Multe rele a mai făcut:
Văduve a văduvit,
Fete mari că le-a fetit".
Fuga la frate-său da.
— „Haideț' frate, haide'n grabă
Că să 'neac' un voinicel
Și un mîndru tinerele
Că-m' iese milă de iel".
— „Lasă-l, lasă-l să să inece
Că iel de cînd s'a născut,
Multe rele a mai făcut:
Văduve ca văduvit,
Fete mari că le-a fetit".
Dacă vedea ce vedea,
Că ta'său, frate, nu vrea,
Iea știa să 'noate bine;
In sîn un cuțit că loa,
La Olt în vale pleca.
Da iel cînd o vedea:
— „Haide, Ileano, haide,
Piatra greu mi-apasă,
Puterile mă lasă".
Iea în luntre să suia
La Tanislav că mergea.
Funiile le tăia
Piatra 'n jos, în Olt pica.
Dar iel piatra n'o lăsa,
După iea în Olt sărea
Și în luntre că o punea
Și la lopeți că trăgea.
Doar de cincii ori că trăges,
Trei pași pe uscat sărea,
Piatra 'n brațe că mi-o loa
Și cu iea 'n pămînt că da,

Otar, turcilor făcea,
Iel în oraș că mergea,
Turcii bea și mi-ș' mînca,
Dar pe Tanislav mi-l vedea
Toț' la iel că să uita;
Unii, frate, că zîcea:
— „Asta nu e Tanislav,
Poate o fi v'un frățior
Sau o fi v'un cumnățal,
Că prea samănă cu iel”.
Dară turcii ce zîcea?
— „Să ne cînț cu tambura
Să-t' dăm toț' cîte-o para”.
Da și iel ce mi-ș' făcea?
Mîna la cismă băga:
— „Că doar n'oi fi curva ta,
Să vă cînt cu tambura,
Să-m daț' toț' cîte-o para”?
Mîna la cismă băga
O sabie încolăcită scotea
Pentru turci că mi-o gătea
Și pe toț' că mi-i tăia,
De pin colțuri că-i scotea.
Da Pandelaș ce făcea?
Iel sub pat că să băga.
Da Tanislav că-i grăia:

Tanislav

Foaie verde ș'o lalea,
Pe de aicea, pe dincoa,
Umblă turcii 'n aiurea.
Patruzăci de turci bătrîni
Cu barbele pin' la brîu.
Foaie verde ca năutu,
Mîna barba ca năutu
Și umblă din birt în birt,
De Tanislav întrebînd.
De Tanislav copilu,

Care încinge barba cu brîu
Și mustățile în varvaric,
Mustățile răsucite
Și la spate împletite
Dupe curea parvîrtite
Și pe șolduri slobozîte.
Virful mustăcioarei lui
În călcîiu piciorului.
Ieu așa om n'am văzut,
Așa mare și grozav.

— „Pandelaș, mă slugă rea,
Ieși la lumină încoa”!
Și Pandelaș că ieșea
Și 'ncepea a-l judeca:
— „Pandelaș, mă, slugă rea,
Grecule, tu drept să-mi spui,
Tu la mine cît ai stat,
Ieu gol că mi te-am purtat,
Nemîncat că te-am ținut,
De tu az de m'ai vindut
Și la turci m'ai dat legat?
Mi-ai pus o piatră de moară
Ieu să-t' pun o răznicioară
Și de-oi fi viteaz ca mine
Să ieși și tu pe altă lume
Să tînu și tu cu mine,
Cum tînu și ieu cu tine”.
Tanislav pe grec l-a loat,
O frînghie a cumpărat
Și-o răznicioară mi-a loat
De gît că i-a atîrnat
Și cu iel în Olt a dat
Și grecu s'a scufundat.

Și cînd să uită la tine
Te prind frigurile o lună.
Cînd ar da să-t' dea o palmă
Te prind frigurile-o vară.
Dară să-t' dea un ciumag
Că zaci de boală un an.
Da birtașu ce zîcea?
— „Turcilor, agalilor,
Și măi mari stăpînilor,
Tanislav nu ie turbat
Să-l apuce zîua 'n pat.
Tanislav nu ie nebun
Să umble zîua pe drum.
Tanislav ie p'in păduri
Cu șaisprezăce panduri,
Cu pușca la spate loată.
Foaie verde pâr uscat
De pistoale 'nconjurat”.
Da turcii cînd auza,
La pădure mi-o răzma.
Și-l căta și mi-l căta,
Da pe Tanislav nu-l găsa.
Nemerea o potecea,
O potecea părăsîtă
Cu troscot verde 'nvălită,
De Tanislav ie făcută.
Foaie verde bob năut
Iel pe-aicea mi-a hoțt.
Dară turcii ce făcea?
Mi-o loa 'n șir pe potecea.
Poteceaoa unde scotea?
În vale la o ceșmea.
Acolo cînd ajungea
Fetele pînză 'nălbea.
Dară turcii ce zîcea?
Fetelor, copilelor,
Frumușele, zînelor,
Din voi care vă găsiț'
Și care vă dovediț'
Pe Tanislav să ni-l spunet'.

Foaie verde di-un sporiș,
Dila noi are bacșiș.
Și care mi l-o spunea
Pînzăle să să 'nălbească
Știi, ca coala de hîrtie,
Cînd o iei din prăvălie
De logofețt mi-o scrie.
Da care-o ști și n'o spune,
Pînzăle să să cernească,
Verdileana bobului,
Știi, ca pana corbului.
Și apoi, frate, să găsa
O fată slabă și scundă
Puțintel cam cocoșată
Și de bubat revărsată.
Iea din gură că spunea:
— „Turcilor, agalilor,
Și măi mari stăpînilor,
Ieu vă spui pe Tanislav.
Foaie verde bob areu
C'a fost ibomnicu meu,
M'am ținut cinci ani cu iel
Și pe mine m'a lăsat
Și cu alta s'a loat,
Cu alta, cu vara mea.
Foaie verde foi de praz
Ca să-m' facă mic năcaz”.
Dară fata ce zîcea?
— Turcilor, agalilor
Și măi mari stăpînilor,
Da' frate mie să-m' daț'
Tot turcu și galbinu;
Arîmbașa cinci,
Bulibașa doozăci”.
Și turcii cînd auza
Toț' la chimire căta!
Gălbiorii mi-i scotea
În poala fetii-i arunca.
Începea fata de-a spunea:
— „Turcilor, agalilor,

Și măi mari stăpînilor,
Ieu vă spui pe Tanislav.
Unde Dunărea cotește
Și apa cam asvîrlește
Și-m' ieste o salcie înaltă
Și de vîrf cam aplecată
Cu mustățile albe pe baltă.
Foaie verde sîminic
Acolo mi-este un caic
Cu trei lanțuri de argint,
Cu postav verde învîlit,
In Dunăre slobozît.
Acolo ie Tanislav".
Da turcii cînd auza,
Toț în luntrei să suia
Și acolo să ducea,
Și iei cînd s'apropia,
Foaie verde pâr uscat,
Tanislav ierea culcat.
Foaie verde ș'o lalea
Puțintel vîntu bura
Păru 'n cap i să mișca.
Și turcii mi-ș' vedea
Odată să spăimînta
Turcii buioază umplea
Și sluga îi vedea
Și cu mîna le făcea.
Da sluga ce-m zîcea?
— „Foaie verde de doi sfaņț'
Și mie iar voi ce-m' daț'?"
Tot turcu și galbinu,
Arimbașa cincisprezece,
Bulimbașa doozăci,
Să-l leg să înverighez,
Cu trei frînghii de mătasa
Impletite 'n cincii și 'n șasă,
De mi-l taie pîn' la oasă".
Da turcii cînd auza,
Toț la chimire căta,
Gălbiorii că-i scotea,

In mîna slugii că îi da.
Da iel sluga ce făcea?
Frumos, frate, că-l lega
Că Tanislav nu știa,
Că ierea beat și culcat.
Foaie verde de-o cicoare,
Găsa o piatră de moară
Cu un laț mi-o lega
Și la gît i-o atîrna,
Drumu în Dunăre că-i da
Și Tanislav chirăia
Și din gură așa striga:
— „Foaie verde di-un șerpet
Săriț' lume că mă 'nec.
Foaie verde de-o sulfînă
C'o pungă de bani la mine".
Foaie verde ș'o lalea,
Ibomnica l'auza
La frate-său că mergea...
— „Neică, neică, neică-al meu
Și să înec' un negustor
Cu o pungă de polișori".
Și neică-său ce zîcea?
— „Las' să se 'nece f....
Că cît a trăit pe lume
Nu a făcut nici un bine".
Foaie verde măr sălcu,
Mergea la al mijlociu
Și ala îi zîcea tot așa,
De nu putea să îl ia.
Foaie verde sîminic,
Loa pe frate-său al mic,
Foaie verde lemn tinos,
C'ala iera măi milos.
Loa lopata și cîrma
Și 'n vale că cobora
Și în luntre să suia.
Soru-sa ținea cîrma,
Iel cu lopata trăgea,
La Tanislav că mergea,

Și al laț că i-l tăia
Și în luntre să suia.
Pe Tanislav mi-l scotea.
Tanislav că mi-ș' scăpa.
Iel acasă să ducea
Și sluga cînd îl vedea
Buza 'n patru că-i crăpa.
Da Tanislav ce-m' făcea?

Mîna pe slugă punea
Și bine că mi-l lega
Și din gură așa-i spunea:
— „Foaie verde de-o cicoare
Tu mi-ai pus piatra de moară
Ieu îți pun o rișnicioară
Că ie, frate, măi ușoară"...

Tanislav

Foaie verde trei masline,
Ascultaț copii la mine
Să vă spui o istorie.
Am zîs verde matostat
Să vă spui de Tanislav.
De Tanislav copilul
Ce 'ncinge barba cu brîu;
Cu mustăț' în toate părț'
Ca vreju de castraveț'.
Mustățile răsucește
Dupe cap că le 'mpletește.
Asta-i spaima turcilor,
Vrășmașul tătarilor.
Foaie verde ș'o lalea
Umbă turcii 'n aiura
'Naiura pin plaiura,
De Tanislav întreba.
Pi-o potecă apuca,
La Dunăre cobora.
Fete mari pînză 'nălbea
Iară turcii ce-m' zîcea?
Bună zîua că le da,
— „Bună zîua, fetelor,
Voi dacă mi-aț' spune drept,
Să puneț' mîna la chiept
Pinzele să vă 'nălbească
Ști, ca coala de hîrtie,
Care șade 'n prăvălie,

De-o ia logoteț' de scrie.
Iar dacă nu spuneț' drept,
Iar puneț' mîna la chiept
Pinzele să vă 'negrească
Ști ca pana corbului
In mijlocu codrului".
Iar una 'naltă și subțire
Și la trup făcută bine,
Revărsată de bubat,
Ibomnica lui Tanislav
Ș'o iubisă ș'o urisă,
De curînd o pustiisă,
In picioare să scula
Și din gură cuvînta:
— „Turcilor spahiilor,
Și voi ciocodarilor
Daț' treizăci de arginț
Sau tot turcu și galbinu
Cel mai mare doisprezece poli
Iară pașa optsprezece".
Toț turcii să tînguia
Și banii că mi-i scotea
Și 'n mîna fetii punea.
Iară fata ce-m' zîcea?
— „Mergeț' fraților, voi 'nainte
Unde Dunărea cotește
Și pușin să asvîrlește,
Vine mama lu' Tanislav,

Cămășile le trîntește
 Le trîntește, să 'nâlbește
 De sudoarea turcilor,
 Singele ovreilor".
 Turcii 'năinte mergea
 Unde Dunărea cotea
 Peste mumă-sa că-m' da,
 Cămășile le spăla.
 — „Bună ziua mumă slabă
 Și cu mintea întregă;
 Să ne fi mumă și noo
 Să ne spui pe Tanislav
 Că prea nu ie bun firtat,
 Nu-l cătăm cu răutate,
 Și-l cătăm cu bunătate,
 Că noi cit am haiducit,
 Mult, puțin ce-am scofelit
 A rămas tot neîmpărțit"...
 Da fomeia ca fomeia,
 Poale lungi și minte scurtă,
 Fomeie nepricepută.
 Foaie verde ș'o lălea
 — „Dacă iese frate așa,
 Unde Dunărea cotește
 Și puțin să asvirlește,
 Ieste un mititel caic,
 Cu postav verde învălit,
 Cu lanțurile de argint,
 In Dunăre slobozit,
 In iel șade Tanislav,
 De trei zile s'a îmbătat
 Și nu s'a măi deșteptat".
 Iară turcii ce-mi făcea?
 Crîngurile le umplea.
 Numai chica i-o vedea.
 Chica vîntu-i respira
 Ca grîu primăvara,
 Turcii 'n Dunăre sărea.
 Foaie verde ș'o lălea
 Iar Tanislav că-m' avea

Că-m' avea o sluguliță
 Ce în slujea cu credință;
 Cu credință și dreptate
 Noo ani și jumătate.
 — „Turcilor, spahiilor,
 Ce-m umblaț ca curvele,
 Ce-aț umplut crîngurile,
 Numai chica i-aț' văzut
 Și 'n Dunăre a-ț' sărit.
 Dați-m treizăci de arginț,
 Și vi-l dau pe Tanislav
 Și vi-l dau ieu bun legat,
 De trei zile s'a 'mbătat
 Și nu s'a mai deșteptat.
 Dați-m frîngurii de mătasă
 Să vi-l leg bine la oasă",
 Iar Nicolcea, sluga sa
 In mîna turcilor îl da...
 Unii zicea să-l taie
 Alții zicea să-l înțape
 Iar un turc măi mititel
 Fratele lui Cipogel,
 De-mi temea Dine de el:
 — „Dați-mi-l pe mîna mea
 Și-aț' vedea ce i-oi lucra.
 Și să-i leg piatră de moară
 La spate i-o lega
 Drumu 'n Dunăre că-i da
 Tanislav să deștepta:
 — „Cată f... mumă-sa...
 Vîntu din sus a sburat
 Caicul s'a răsturnat
 De 'n Dunăre am picat".
 Cînd la spate că simța
 O piatră mare găsa
 Odată să opintea
 Piatra 'n spate mi-o loa
 Și 'ncepea de a înota.
 Zori de ziuă să făcea.
 Ce s'aude zornăind,

Cu săbiile zdrăncănînd,
 Cu papucii lipăind?
 Ibomnica lu Tanislav,
 Di-o iubisă ș'o urisă,
 De curînd mi-o îndrăgisă.
 — „Ci-sai, fată, sai, cumnată,
 Că să înecă un voinicel
 Așa înalt și subțirel
 Nu măi ie 'n lume ca iel".
 Iară fata ce-m' făcea?
 Undița că mi-o loa
 Fuga acasă că-m' da
 Și din gură în' zicea:
 — „Ci-sai, frate, sai, cumnate,
 Că să 'neac' un voinicel
 Nu măi ie 'n lume ca iel".
 Punea mîna pe lopată
 Și cu toț' fugea la baltă
 Și la luncă că trecea,
 La Tanislav că mergea.
 Frînghiile le tăia.
 Piatra 'n două că pica
 Și la uscat îl scotea.
 Iar Tanislav ce făcea?
 Cîrciumile le 'nfunda.
 Iară turcii ce-m făcea?
 Boca, Boca, Tanislav.
 Or că ie v'un frățior
 Or că ie v'un verișor
 Că prea samănă cu iel;
 Să măi bată tambura,
 Să-i dăm toț' citi-o para.

Ca să-și plătească cafeaua,
 Și pin turci cînd abătea,
 Tot ca un vînt viforit
 Pin un pom înflorit.
 Cum îi cădea florile,
 Așa cădeau trupurile.
 Foaie verde ș'o lălea
 Și frate s'o pomeni
 Cit soare pe cer va fi.
 Pe Nicolcea sluga sa
 Ce-i slujisă cu dreptate
 Noo ani și jumătate.
 Intr'o cîrciumă-l găsa
 Și Nicolcea că durmea.
 De trei zile să 'mbătasă
 Și nu să măi deșteptasă.
 Multe planuri își făcea
 Să mi-l ia de adurmit
 Mi să ține înceluit.
 Mi-a legat piatră de moară,
 Ieu să-i leg o rășnicioară.
 Dacă o fi voinic ca mine,
 Va ieși și iel pe lume,
 Ca să vorbească cu mine.
 La aur s'a bucurat,
 In mîna turcilor m'a dat.
 Drumu 'n Dunăre i-a dat
 Și din iad n'a mai scăpat.
 Frate, să să pomenească
 C'a fost cruce voiniceaccă,

Auzit dela Nicolae Didu
 Plenița, 1927.

Tudor

In oraș în Dobrogea
 N'avea Tudor ce lucra.
 De tinerel să 'nsura,
 Tinerică mîndră-și loa,

Cum este garofița.
 Da clinii,
 Dobrogenii
 La dajdie că-l punea.

Tudor n'avea ce făcea
 Și trebuia ca să dea,
 Să plătească datoria
 Ce la iel o arunca.
 La anu și la luna
 Să plătească dajdia;
 La an, noo pungi de bani
 Că trebuie la divan;
 Și la lună, pungă plină
 Că trebuie la comună.
 Iel, frate, că mi-ș' plătea
 Că nu avea ce să făcea.
 Până nimic nu măi avea
 Cu nimic nu rămânea.
 Iel la mindră să ducea
 Și din gură-așa zicea:
 — „Mădră, mndrulița mea,
 Scutură jicnițale,
 Golește hambarăle
 Ca să fac merindele
 Că ieu, frate, o să mă duc
 Drepturile să le-apuc
 Tot la înaltu de 'mpărat,
 Să vadă ce mare păcat
 Peste noi, acum a dat;
 Că prea mult ne-a 'ngreunat
 Și la apă ne-a băgat,
 In adînc ne-a scufundat“.
 Mergea Tudor ce mergea,
 La 'mpărat că-m' ajungea,
 Căciula din cap își loa,
 De departe 'ngenunchia.
 De jos, de unde ierea,
 Așa din gură grăia:
 — „Prea înălțate, împărate,
 Și slăvite luminate,
 Cum judeci o lume toată,
 Ieu te rog cu bunătate
 Fă-m' și mie o dreptate,
 Cum faci la lumea-ailaltă“.

Tudor cu jale spunea,
 Impăratu asculta,
 Să mira cînd auza
 Și din gură cuvînta:
 — „Așa ie nedreptatea
 Mînca-o-ar sărăcia,
 Că iea mi-a scurs viața.
 Da domnia ce-m' făcea?
 Incet la Tudor venea,
 Mina dreaptă că 'ntindea,
 De dreapta mi-l apuca,
 Il sălta și mi-l ducea
 Și pe iel că mi-l punea
 Noo ani să 'ndeplinească,
 Noo zile să păzască
 In poarta Țarigradului,
 Drept pază stăpînului.
 Nimic iel că nu zicea
 Și sta unde mi-l punea,
 Iel, frate, că mi-ș, slujea.
 Trecea zilele,
 Trecea nopțile,
 Fără să știe,
 Unde să fie.
 Noo ani să implinea,
 La noo ani, drumu-i da,
 Măre, cu cirez de boi
 Și cu mari turme de oi,
 Frate, cu ciobanii lor!
 Mergeau boii tropoind,
 Oile tare sbierînd.
 Mielușeii tot sburdînd
 Cu toți sărînd
 Și jucînd,
 Clopotile zăcînd,
 Ciobanii duios cîntînd.
 Iel, frate că mi-ș' mergea
 La ciobani mi să ducea
 Și cînd mi se-apropia
 Cam așa cu iei vorbea:

— „Ei, frate, ciobanii mei,
 Mergeț' cu oile păscînd
 Și ici, colo poposînd.
 Ieu o să mă duc
 Drumurile să le-apuc,
 Să slăiesc fîntinile,
 Să limpezăsc apele.
 Să curăț finetăle“
 Ca să pască oițele,
 Impreună vitele,
 Și cu dobitoacele“.
 Da Tudor ce mi-ș' lucra?
 Nimic iel că nu-m' făcea.
 La fîntini că n'ajungea
 Și acasă că mi-ș' trecea
 La pimniță să oprea
 Unde sama iel știa.
 La pimniță că mergea,
 Ușa că mi-o descuia,
 La părete că mi-o da,
 Să punea Tudor a bea
 Până să 'mbăta
 De iel nu știa,
 Acolo durmea.
 Mumă sa-l găsa
 Și așa zicea:
 — „Aoleo, noru-mea,
 Adu o năstrapă de vin rece,
 Dor de Tudor a-m' măi trece“
 Năstrăpioara-m' loa,
 La pimniță-m' pleca
 De Tudor să 'nchedeca,

Indărăt că să 'ntorcea
 Și la soacră-sa spunea:
 — „Aolele, soacra mea,
 De unu mă 'nchedecai,
 Oala im' crăpai“.
 Soacra să supăra
 Și așa zicea:
 — „De cînd Tudor a plecat
 Cu iel casa mi-ai mîncat“.
 Amîndoo că-m' intra
 Nora și cu soacră-sa,
 Trăgea nora, nu trăgea
 Da mai cu foc soacră-sa.
 Il trăgea și-l spînzura,
 Dupe buț il arunca.
 Iacă ciobanii venea
 Așa din gură grăia:
 — „Tudore, Tudore,
 Voinicel Tudore“.
 Tudor nu aude,
 Deloc nu răspunde
 Că n'are de unde.
 Tudor sugrumat
 Dupe buț băgat
 Mă-sa de-auza
 Otravă că bea,
 După iel pica.
 Pe iei îi îngropa
 La mînăstirea domnească
 Să să pomenească.

Culeasă dela Ion Roiban Gitan
 de 76 ani, Plenița.

Tudor

In oraș In Dobrogea,
 N'avea Tudor ce lucra,
 De tinerel se 'nsura.
 Dară cîinii, Ugurii,

Prietenii și vecinii,
 Mînca-le-ar carnea, viermii,
 Araciu îngreuna,
 Vindea vii, vindea moșii

Și sălaşe de țigani,
 Vindea și turme de porci
 Și araciu nu-l plătea.
 Da iel, frate, ce făcea?
 La 'mpărat că mi-ș' pleca
 De departe ingenunchia
 Și de aproape să ruga:
 — „Impărate, luminate,
 Cum judeci o țară toată
 Mie nu-m' faci o dreptate?
 Că 'n oraș în Dobrogea
 N'aveam nici ce lucra.
 De tinerel mă 'nsuram
 Frumușică mîndră loam.
 Dară cîinii, Ungurii
 Prietenii și vecinii,
 Mîncă-le-ar carnea, viermii,
 Dajdea mi-au îngreunat.

Voinicel Oleac

În tîrg în îndăoară,
 Un voinicel să 'nsoară.
 Voinicel Oleac,
 De bleag de bogat,
 Din părint' sărac.
 Și iel să gîndea
 Ce fată să ia.
 Fata Popii Oprii
 Din țara Moldovii.
 Zestrea ce avea,
 Noo mori în vînt,
 Noo pe pămînt
 Noo sub pămînt,
 Macină argint.
 Și iel să 'nsura
 Nevasta ș'o loa,
 Nunta c'o făcea,
 Frumos petrecea.

Iar cîinii ungurii,
 De-al de nemeșii,
 La dajdie l-a pus,
 Să dea pe un an
 Zece pungi de bani.
 Și iel sărăcea,
 Blaga c'o chierdea,
 Mîndrii că-i spunea:
 — „Mîndră, mîndra mea,
 Ia intră 'n cămară,
 Dă tața 'n albeală,
 Buză 'n rumeneală,
 Sprîncene 'n negreală.
 Voi să mi te vind
 La tîrgu de flori,
 Că sint negustori.
 Greci neguțători.
 Și iei să plimbară,

Am dat, Doamne, vii,
 Am dat moșii
 Am dat și turme de oi
 Și sălaşe de țigani,
 Dajdea încă n'am plătit-o.
 — Tudore, mergi sănătos,
 Ca un trandafir frumos,
 Că cu ce te-am dăruit
 Tu nici n'ai fi socotit
 Ț'am dat vii, Ț'am dat moșii
 Și sălaşe de țigani
 Mergi, Tudore, sănătos
 Ca un trandafir frumos”.
 — „Rămli, Doamne, sănătos
 Ca un trandafir frumos”.

Auzită dela Simlon Oriviceanu
 de Ciuculete Dumitru
 Plenița-Dolj.

Zi de vară până 'n sară,
 Nima 'n samă nu-i băgară.
 Un turc bizaghean
 Ședea la dughean,
 Număra la bani.
 Și-așa că-m' striga:
 — „Voinice, Olece,
 Ce te plimbi așa pe uliță?
 Cu mîndruța ta?
 Or Ț-ă de vinzare,
 Or Ț-ă de schimbare?
 De ie de vinzare
 Voi să-Ț' dau parale.”
 Și iei să temeau,
 Oca pe oca,
 Până'ntr'o para.
 Banii că mi-i loa,
 Voinicu-m' pleca,
 Turcu ce-m' făcea?
 Pe mîndra mi-o loa,
 În cămară intra.
 Mîndra-așa-i zicea:
 — „Turculețule, nemeșelule,
 Gingușelule, nu grăbi la
 sărutat
 Că o fi păcat.
 Și hai să ne'ntrebăm
 Din ce sat sintem.”
 Turcu ce-i zicea:
 — „Mîndră, mîndra mea,
 Spune tu'nainte
 Să spui și ieu pe urmă.”
 Ieu sunt fata popii Oprii,

Din Țara Moldovii.
 Și ieu mi-am avut,
 Mîndru trățior.
 Turcii l-au robit,
 De cînd ierea mic
 Și iel că-m avea,
 Verde de-o cicoare,
 Niște sămnișoare:
 Spicul griului
 Și cu-al orzului.”
 — „Și ieu sunt fecioru popii
 Oprii

Din Țara Moldovii.”
 Și frat' să găsa.
 Turcu că-m' striga:
 — „Voinice, Olece,
 Vin de na-Ț' mîndra ta,
 Surioara mea,
 Soțioara ta.
 Banii ce Ț'am dat
 Au fost ca'nzestrat
 Și cînd i-ai sfîrși,
 Iar ai mai veni.”
 Voinic să'nțorcea,
 Pe mîndra mi-o loa,
 Acas' că-mi mergea
 Și iei cînd pleca,
 Dintr'o țară într'alta,
 Țara Leșască
 Să să pomenească.

Culeasă dela N. Didu
 din Plenița

Costin

Verde a crinului
 In lunca ciobanului,
 La hotaru turcului,
 La poiana mărului,
 Ceartă-mi-să vere-m ceartă
 Tot doi domni, cu doo oști.
 Da oștile cum ierea?
 Una mi-e verde nemfască
 Și alta roșie turcească.
 Da domnii cum îi chema?
 Unu-i aga Bălăceanu
 Și Costandin Brîncoveanu.
 Zice aga Bălăceanu
 Către Costandin Brîncoveanu
 Că să mute Bucureștii
 Și să-i mute la Balaci.
 Da Costandin Brîncoveanu
 Crede 'n Dumnezeu sârmanu.
 Astfel din gură grăia:
 Ca să lase Bucureștii
 Chiar unde să află acuma.
 In Dimbovița c'o cura
 La Costandin s'o 'nchina,
 Multă lume s'o adăpa.
 Din vorbe nu s'ajungea
 De război că să vorbea.
 Cînd oi zice usturoi
 Pusără sorocu Joi
 Să s'apuce de război.
 Până Joi că n'asteptară
 Miercuri sară să loară;

Să loviră, să ciocniră
 Foarte rău să mintuiră.
 Dară aga Bălăceanu
 Incalecă pe calu al mare
 Cu mojdreanu la spinare.
 Să plimba p'in oastea mare
 Și-m' striga în gura mare:
 — „Cui s'o afla, s'o adăvăra
 Ca să-și taie moșia
 Ii dau și ieu domnia.
 Să fie domn cu numele,
 Să-și primească pungile
 Și toate miturile“.
 Cin' s'afla, s'adăvăra?
 Număi Costin Căpitanu
 Naș Costandin Brîncoveanu.
 La Bălăceanu mergea
 Și iscălitură-i da
 Ca să-și taie iel moșia
 Număi să îi dea domnia.
 Cînd de acia-m'pleca,
 La nașu-său să ducea.
 Da nașu-său 'l întreba:
 — „D'aoleo, fine Costine,
 Or că tu iereai turbat,
 Or calu în colț te-a loat?“
 Da Costin că-i răspundea:
 — Nașule, nășia mea,
 De mic că m'ai botezat
 Și mare m'ai cununat,
 Trei copii mi-ai creștinat —

Doo fete și-un băiat —
 Și ajutor nu ț'am dat.
 Acuși la vreme de zor
 Să-ț' dau și ieu ajutor
 Să te scot di la strîmtori“.
 Da nașu-său că-i grăia:
 — „D'aoleo, fine Costine,
 Ia departă-te de mine,
 Aibi frică de 'nșelăciune
 C'așa sînt domniile:
 Ce vorbesc cu gurile,
 Mituiesc cu pungile
 Până-i fac plăcerile“.
 Da Costin iar răspundea:
 — „Nașule, nășia mea,
 De ce te sfiești așa?“
 Număi atît că vorbea
 Și 'n oștire că-l primea.
 Da Costin ce-i răspundea?
 — „Nașule, nășia mea,
 Bate tu mărginitile,
 Să bat ieu mijloacele
 Că le știi soroacele.
 Dila mine o măi scăpa,
 Dila tine să nu scape
 Nici în cer, nici în pămînt,
 Nici în gaură de vînt.
 Că tu mie nu-m' măi scăpi“.
 Număi atît că-m' răspundea,
 Calu 'n friu că il strîngea
 Pe lingă nașu-său să da,
 Cu paloșu că trăgea.
 Trasă, hoțu, năcăjit
 Și-i scăpă paloșu 'n pămînt,
 Scoasă brazda ca de plug.
 In al doilea că trăgea,
 Mina din dreapta-i tăia;
 Tăia mina și c'o spată
 Bată-l D-zău, să-l bată!
 Că-l blestema țara toată.

Da nașu-său ce făcea?
 In Dimbovița s'ascundea.
 Da Costin ce mi-ș lucra?
 Dupe urmă că-l loa
 Tot pe dira sîngelui,
 Pe potcoava roibului,
 Pe sunetu frîului.
 In Dimbovița-l găsa.
 Da nașu-său ce striga?
 — „D'aoleo, fine Costine,
 Lasă mă, fine, așa,
 La București m'oi ducea
 La mină m'oi vindeca
 La spată mi-o trecea.
 Pe uliță mi-oi cerșea
 De-oi ține pe nașe-ta“.
 Da Costin că-i răspundea:
 — „Nașule, nășia mea,
 Cînd iei săcurea pe mină
 Și mi te duci la pădure,
 Cînd tai copacii de sus
 Tot măi frumos odrăsleşte.
 Cînd îi tai din rădăcină
 Mi-l usuci dila tulpină“.
 Da nașu-său răspundea:
 — „D'aoleo, fine Costine,
 Cean-că m'ai lăsa așa
 La București mă duceam,
 La mină mă vindecam,
 In urmă vedeai ce-ț' lucram,
 La temniță te-așezam,
 Pe viață te lăsam“.
 Da Costin de-ș' auza
 Foarte rău să năcăjea,
 Frumos capu de-i tăia
 In Dimbovița-l arunca.
 Și de acia că-l loa,
 De mustață că-l apuca,
 La domnie il ducea,
 Tot la Serafim Pașa.

Da domnia de-l vedea,
 Serafim pașa grăia:
 — „Tu ț'ai tăiat nășia,
 Mline-i face și noo așa”.
 Și-apoi iel că-m, porincea:
 — „Faceți, așa o plimbare
 Lu Costin ăsta, al mare”.
 Pe Costin că mi-l loa
 Foarte bine că-l plimba
 Colea la țirgu de afară
 Doo furci și-o cumpăioară,
 O sfintă de fringhioară,
 Foarte bine îl spinzurară,
 Să minuna și altă țară.
 Pușintel că-l măi lăsa,
 Până nașe-sa venea
 Și astfel că im' vorbea:
 — „D'alelei, fine Costine,
 De nu-ț' pare rău de mine
 Lasă că-ț' tăiași nășia
 Și nu primiși domnia;
 Ci primiși fringhioara

Iancu Vodă

Frunză verde lobodă,
 In curte la Ștefan Vodă
 Ieste un alai și vorbă,
 Că să 'nsoară Iancu Vodă
 Și ia fată dobrogeană
 De credință păgînească,
 Ieste mai mult ovreiască.
 Să vez' ovreiu bogat,
 Multe lucruri în gînd i-a dat,
 In foisor s'a înălțat
 Și sama în drum a loat,
 Cînd și nunta că venea,
 Porțile le încuia,
 Cu greu pămîntului,

Dar-ar Dumnezău să dea
 Și cu maica Precesta,
 Să n'auză vorba mea
 Fieru să măi ruginească,
 Oțălu să mucezască
 Trupu tău să-m' putrezască
 Nici musca să să lipească”.
 Număi atît il blestema.
 Poftim nașe-sa pleca.
 La noo ani să 'ntorcea
 Tot în ștreang că mi-l găsa
 Și pornea de mi-l ierta.
 Și mi-l ierta tot cu mila
 Să cure din ștreang țărînă.
 Că blestemu dila naș
 Nu măi ie 'n lume lăcaș.
 Iar blestemul dila tată
 Ie cînd zace o piatră 'n apă;
 Iar blestemu dila mumă
 Ie ca lovitura de ciomă.

Culeasă dela Simion I. Jimblaru
 Catanele-Dolj.

Și cu fieru plugului,
 Iar armata cînd venea,
 Iel un ordin așa da:
 — „Cine ieste ginerile
 Să-m' înalță umerile,
 Ca șoimu aripile,
 Să-m' saie porțile
 Și să-m' cază drugurile
 Să-m' bage trăsurile!
 Dar ginerile ce-m' făcea?
 Umăru că mi-l sălta,
 Lu nașu-său îi zicea:
 — „D'aolică, nașule,
 Ce-o să mă fac, nașule?”

— „D'aolică, finu meu,
 Roagă-te la Dumnezău
 Să trăiască nașu tău;
 Și la maica Precista
 Să trăiască nașe-ta.
 Că de-aicea ti-o scăpa”.
 Nașu-său ce im' făcea?
 Un soldat că im' găsa
 Și astfel că ti zicea:
 — „Na, soldate, calu meu”,
 Porțile a le sărea,
 Drugurile a le trăgea,
 Trăsurile ai băga”.
 Iar soldatul ce făcea?
 Că pe cal încăleca,
 Trei ceasuri îl trămînta
 Și porțile le sărea,
 Drugurile-m' trăgea,
 Căruțale le băga.
 Să vez' ovreiu bogat
 Că pe-astea mi le-a lăsat
 Și altă iscoadă le-a dat,
 — „Cine ieste ginerile
 Să înalțe umerile
 Ca șoimu aripile,
 Să-m' saie postavurile.
 La toată lumea le 'mpărța,
 Pomneț' a le făcea.
 Ginerile ce-m' zicea?
 — „D'aolică, nașule,
 Ce-o să mă fac nașule?”
 — „D'aolică, finu meu,
 Roagă-te la Dumnezău,
 Să trăiască nașu tău;
 Și la maica Precista
 Că de-aicea ti-o scăpa”.
 Nașu-său că ce făcea
 Pe cal că-m încăleca
 Trei ceasuri îl infierbînta
 Pe postavuri le tăia,

Și la lume le 'mpărța,
 Și la unu n'ajungea,
 Paltonu că și-l rupea
 Și pe ăla-l împăca.
 Să vez' ovreiu bogat
 Și de lege lăpădat
 Altă iscoadă le-a dat.
 Nici de asta nu i-a iertat.
 — „Cine-m' ieste ginerile
 Să-m' înalțe umerile,
 Ca șoimu aripile
 Și să-m' saie schielele
 Și să-m' iea mireasa”
 Că iel avea trei fetițe
 Tot un port și o rochiță,
 Tot un port și o peliță.
 Ginerile ce făcea?
 Incepea a să văita:
 — „D'aolică, nașule,
 Ce-o să mă fac nașule?
 — „D'aolică, finu meu,
 Roagă-te la Dumnezău
 Să trăiască nașu tău
 Și la maica Precista
 Să trăiască nașu ta,
 Că de-aicea ti-o scăpa”.
 Nașu-său că ce făcea?
 Iel pe cal încăleca
 Trei ceasuri îl infierbînta
 Și scările le sărea
 Și la fetiță mergea.
 Un măr de aur că scotea
 Și pe masă îl punea
 Cu Sofica alătorea.
 — „Cine ieste mireasa?
 Să iea măru de-aicea,
 Că am o sabie spurcată,
 Spurcată la cap de fată,
 La fată necununată”.
 Iea pușin că im' zîmbea,

Și că măru mi-l loa.
Atunci nașu ce făcea?
Iel de mîna că mi-o loa
In trăsura mi-o pune
Și cu dînsa că pornea.
Ginerile rămînea
Cu nașu-său alătura
Pe soacră-sa să repeza
Și cămașa i-o rupea
Iară iea îl blestema:
— „Calu tău să te trîntească
Mîna dreaptă să-ți scrîntească
Și pe-a stîngă
Să ți-o frîngă
Să ți friu cu dinții
Să mi calu ca mușii.
Dară iel cînd îmi pleca,
Blestemu mi-l ajungea.
— „D'aolică, nașule,
Calu-ăst l-am cumpărat
Șapte pungi de bani am dat

Nunta lu Iancu Vodă

Foaie verde sălcioară
Cin' să 'nsoară, cin' să 'nsoară?
Mi să 'nsoară Iancu Vodă
Și-l cunună Mihnea Vodă...
Da fata de unde-o ia?
Tomnai dila Rahova;
Fată de Letin bogat
Și de lege lăpădat!
Oaste mare să gătea
Nuntă mare că-m' pornea.
Im' pornea pe la Sin' Petru
Și-ajungea pîn' la Sin' Medru...
Tot rădvane
Cu cocoane
Și carite stoborîte,

Și nu l-am măi încercat".
Cu nașu-său se 'ncăiera,
Calu lui să infuria,
Mîna stîngă i-o frîngea,
Iar pe-a dreaptă i-o scrîntea,
Țînea friu cu dinții
Mîna calu ca mușii.
Iar acasă cînd venea
Iel la pat să așeza
Și lu frate-său spunea
Să ia iel mireasa.
Iel nu i-a făcut nici un păcat
Odată n'a sărutat.
Iară unii că nuntea
Iar alții immormînta.
Așa ieste întimplarea
Ferească-te Domnul de ia.
Lucru că mi s'a aflat
Că a fost adevărat!

Pe dinafar' jugrăvite,
Cu postav verde gătite
Piatru nuntă pregătite!...
Și mergea ce măi mergea
Și-acolo că-m' ajungea...
Letin, mare ce făcea?
Porțile le încuia
Și zăvoare le pune.
In foișor să suia,
Iar din gură ce-m' zicea?
— „Care-m' ieste mirele,
Mirele, ginerile,
Să s'aleagă din nuntași
Din nuntași, din călărași;
Să saie zidurile

Să descuie porțile
Să 'nceapă jocurile".
Iancu Vodă de-auza
Iancu Vodă și-amuța
Și din umeri înălța...
Înălța umerile
Ca șoimu aripile
Cînd îl bat pasările
Toate 'n toate părțile...
Iară nașu de-auza —
Iel din gură mi-ș' zicea:
— „Stăi, fine, nu te mira
Or cîte pricini o fi
Nașu tău le-o potrivi
Pînă vorba-și potrivea
Mihnea calu-și repeza
Zidurile că-m' sărea,
Porțile că-m' descuia,
Nunta 'n curte că-m' intra
Tot nuntași
Și călărași,
Tot rădvane
Cu cocoane,
Și carite
Stoborîte,
Cu postav verde 'nvălite
Că de nuntă sînt gătite...
Savai, Letinu bogat
Și de lege lăpădat,
Iel pe-atît nu să lăsa
Teancuri de postav pune
Și din gură așa zicea:
— „Să s'aleagă mirele
Mirele, ginerile,
Din nuntași,
Din călărași...
Să saie teancurile
Să taie postavurile
Să le 'mpartă la nuntași
La nuntași și călărași".

Iancu Vodă de-auza,
Iancu Vodă 'ncremenea.
Și 'nălța umerile
Ca șoimu aripile,
Cînd îl bat pasările,
Toate 'n toate părțile...
Da nașu-său ce zicea?
— „Stăi, fine, nu te mira,
Or cîte pricini or fi
Nașu tău le-o potoli!"
Mihnea calu-și închinga,
Teancurile le săria,
Postavurile le loa
La nuntași că le 'mpărța!...
Savai, Letinu bogat
Și de lege lăpădat,
Nici pe-atît nu să lăsa,
La pimniceri porîncea,
Noo buț' de vin scotea,
Noo buț' în șir pune
Și din gură ce-m' grăia?
— „Să s'aleagă mirele,
Mirele, ginerile,
Să s'aleagă din nuntași,
Din nuntași,
Din călărași,
Ca să saie buțele
Să 'mpartă vinurile...
Să le 'mpartă la nuntași,
La nuntași,
La călărași...
Ginerile de-auza,
Ginerile 'nmărmurea...
— „Stăi, fine, nu te mira
Or cîte pricini ar fi
Nașu tău le-o potrivi".
Pînă vorba-și isprăvea,
Mihnea calu-și repeza,
Noo buț' că mi-ș' sărea,
Vinurile că 'mprăștia;

Șapte buț' pe la nuntași
 Doo buț' la călărași...
 Da' Letinu om bogat
 Și de lege lăpădat,
 Nici pe-atft nu să lăsa,
 Șapte fete că 'mbrăca.
 Toate-un port și toate-un fel,
 Și din casă le scotea
 Și din gură așa zicea :
 — „Să poștească mirele,
 Mirele, ginerile,
 Să-și aleagă mireasa,
 Să să cunune cu iea l'...
 Iancu Vodă de-auza
 Și măi mult încremenea...
 Da' nașu său de-l vedea
 Iar din gură așa-i zicea :
 — „Stăi, fine, nu te mira
 Că orce pricini o fi
 Nașu tău le-o potoli"...
 Bine vorba nu sfârșea,
 Spada din teacă trăgea,
 În mână că ș'o punea,
 Către fete să ducea,
 La picioare-o arunca
 Și din gură că-m' zicea :

— „Să s'aleagă mireasa
 Și să-m' aducă spada
 Că ie spadă veninată
 Rătează capu de fată".
 Mireasa dac' auza
 Dintre fete s'alegea,
 Spada mare 'm' ridica,
 Iar Letinu de vedea
 Nuntă mare începea.
 Și-apoi nunta să pornea
 De-acolo din Rahova.
 Im' pornea pi la Sîn' Medru
 Și-ajungea pân' la Sîn' Petru,
 În oraș la București
 La palatele domnești,
 Unde nuntă să făcea,
 Cum ie domnilor legea
 Și legea și datina.
 Mă plăti cu cîntecu,
 Ca lupu cu chiotu,
 Cînd pușca mi-l dobîndește
 Dă chelea și să plătește
 Și carnea rămîne 'n crîng
 Și chelea să duce 'n țîrg.

Culeasă dela Ștefan Belcineanu
 veteran dela 1877, Siliștea Crucii

Radu Calomfirescu

Multe cortuleață 'ntinse,
 Dar măi multe de buț' negre
 În mijlocu corturilor, mese.
 Un cort mare înrolat
 Cu creștetu nărfinzat,
 Prins în cuie de alamă,
 Ca să nu să bage samă,
 Și la iele că-m' ședea
 Tomnea Vodă, cuvînta
 Cu Buzăștii amîndoi,

Căprăreștii cîte trei,
 Și popa Ion din Vilcaș,
 Care sare șapte paș,
 Cu cinci mii de călăraș,
 Iei mi-ș' bea, să 'nveselea,
 De nimini nu îngrijea.
 Cînd în vale să uita
 Tare-m' venea și-în șușea
 Radu Calomfirescu călare,
 Călare pi-un pui de hoț.

MONOGRAFIA JUDEȚULUI DOLJ

TIPĂRITĂ SUB ÎNGRIJIREA

D-LUI DR. C. S. NICOLĂESCU-PLOPȘOR

Directorul Arhivelor Statului, al Institutului de Istorie Națională
și al Muzeului Regional al Olteniei din Craiova

SECRETAR DE REDACȚIE

PREOT D. BĂLAȘA

1 OCTOMVRIE

1944

MONOGRAFIA

JUDEȚULUI DOLJ

CU O PREFAȚĂ DE D-L
GENERAL IOAN N. PETRESCU
PREFECTUL JUDEȚULUI DOLJ

TIPĂRITĂ SUB ÎNGRIJIREA D-LUI
Dr. C. S. NICOLĂESCU-PLOPȘOR

IZVOARE FOLKLORICE

VOLUMUL I
PARTEA III-a

BALADE

APARE ÎN

OLTENIA

DOCUMENTE • CERCETARI • CULEGERI

ORGAN AL INSTITUTULUI DE ISTORIE NAȚIONALĂ,
REGIONALA CRAIOVA

CRAIOVA

Biblioteca
Centrală Chisinau

„OLTENIA”

DOCUMENTE ◊ CERCETĂRI ◊ CULEGERI

CARTEA VII-a

PARTEA III-a

ORGAN AL INSTITUTULUI DE ISTORIE NAȚIONALĂ,
REGIONALA CRAIOVA

Revistă înscrisă în registrul publicațiilor periodice al Trib. Dolj la Nr. 1/940 și autorizată de CENZURA MILITARĂ, Serviciul Central, cu Nr. 370 din 24 Iunie 1940.

Trei fascicule a 64 pagini alcătuiesc o carte, care va avea copertă, tablă de materij și indice.

Redacția și Administrația: ARHIVELE STATULUI

Direcțiunea Regională Craiova.

Director, Dr. C. S. NICOLĂESCU-PLOPȘOR

Secretar de Redacție, Pr. D. BĂLAȘA

Casier, Maria Petrescu

Colaboratori:

Bălașa, Preot D., Craiova; Bălașa, Pr. Ion, Craiova; Bărcăciulă, Prof. Al., Turnu-Severin; Căncea, Ioan V., Arhivar ajutor la Arhivele Statului din Craiova; Cănașanu, Preot G. F., Craiova; Costescu, Prof. C. I., Craiova; Dinculescu, Prof. N. G., fost Director al Arhivelor Statului din Craiova; Firulescu, Preot I., Cornu Dolj; Iliescu, Octavian O., Craiova; Mândroceanu, Arhivar principal la Arhivele Statului din Craiova; Mazilescu, Preot Ioan S., Amărăști-Romanăți; Metzulescu, Dr. Aurel, Craiova; Neda, Prof. Ioan M., București; Nicolăescu-Plopșor, Dr. C. S., Directorul Arhivelor Statului din Craiova; Paleologu, V. G., Corlate Dolj; Petrescu, Maria I., Arhivar la Arhivele Statului din Craiova; Popescu-Cilieni, Pr. I.; Stănică, Preot Constantin, Orodel Dolj; Șucu Ion, Arhivar Arhivele Statului, București; Vincenz, Arhitect A., Craiova.

Abonamentul la cartea VII-a este de lei 500.

Cu stînga pe subțtoară,
 Cu dreapta pe săbioară.
 Da' mă Vodă, dumneata,
 Ce mi-ș' bei, te 'nveselești,
 Nu te uiț' la București?
 Că mi-a venit tătarii,
 Și-a robît Bucureștii.
 Și negrii de țigănași,
 Și d'albii de coconași
 Și d'alba-i de muchiliță,
 Da' măi mîndră coconiță.
 Ieu, Radule, ț'oi da,
 Și pe tine te-o lăsa.
 Unde, frate, ț'o păsă.
 It' dau Buzăștii amîndoi,
 Căprăreștii cîte trei,
 Și popă Ion din Vîlcaș,
 Care sare șapte pași
 Cu cinci mii de călărași.
 Radu să mînia
 Și îndărăt să întorcea,
 La București că-m' venea
 Și cu sluga că-m' vorbea.
 Sluga dreaptă și 'nțeleaptă
 Și de Dumnezeu lăsată!
 Bate tu, marginile,
 Să bat ieu mijloacele.
 Nici vorba nu-m' sfirșea,
 Căprăreștii că-m' venea,
 Tăia ici, tăia colea,
 Pe tătari întărîta,
 Și 'ndărăt mi să trăgea,
 Număi Radu rămînea,
 A lu' Radu și sluga.
 Venea soarele 'n amez
 Plesnea Radu de necaz;
 Venea soarele 'n chindie,
 Tăia sluga șapte mie,
 Și Radu nu să măi știe.
 Cînd soarele-m' ajungea,

Radu sta și burfuia
 Tot galbini de-ai venetici
 De cîte-o sută și cincî,
 O cămilă 'mpovăra,
 Coconașii mi-i scotea
 Și negrii de țigănași
 Și dalba-i de muichiliță.
 Dar măi mîndra-i coconiță,
 Nici n'o scotea, nici n'o găsa,
 Radu rău să năcăjea.
 Dar sluga nu să uita.
 Pe cel cîmp pe cea cîmpie,
 Unde fir de iarbă nu ie,
 Număi nalba-i coelie,
 — „Ia ascultă, Radule 'ncoa:
 Pe cel cîmp, pe cea cîmpie,
 Unde fir de iarbă nu e,
 Mi-este Mîrzacu stîngăciu
 Cu cocoana dupe iel.
 Da Radu de-m' auza
 Să vez', frate, ce-m' lucra
 Și pe cal că încăleca
 Dupe Mîrzac mi să loa.
 Aproape mi să apropia,
 Cocoana mi-l cunoștea.
 — „Radule, soștia mea,
 Mi-este Mîrzacu stîngaci
 Și pe tine te-o tăia,
 Fără tine oi rămînea.
 Da Radu că-m' și grăia
 D'aoleo, cocoana mea.
 Ia pleacă mi-ț' tu capu
 Ca să tai ieu Mîrzacu.
 Și capu că-l apleca,
 Dupe oblînc că mi-l loa.
 Și trei zile-m' petrecea.
 La a de-a patra să gătea,
 La Mihai Vodă să ducea
 Și 'ncepea de mi-l mustra,
 Mihai Vodă să supăra,

Și la Buzăști că-m' striga;
Pe Căprărești că-m' chema
Și pe Radu să punea
Cu sabia prijucea,
Până deștiu îl tăia,
Scara dila șea mi-o loa,
Până-i tăia și mîna.
Dupe hat descăleca
Fuga la gard că mi-ș' da,
O proptă că mi-ș' rupea.

Din pămînt mi-o jumulea,
Da din cui nu mi-ș' putea
Fir'ar trupu afurisit
Cui a prins dreapta cu cui
Fuga pe ghiață că-m' da
Și acolo ajungea
Și pe Radu mi-l tăia.

Culeasă dela Marin Ion
de 55 ani, din Plezița.

Tătarii

— „Aida, bre, 'nainte!
— „Ieu nu merg 'nainte,
Că ieu am lăsat
Pruncu nescăldat
Și nelegănat,
— „Aida, bre, 'nainte,
Nu-ț' aduce-aminte,
Vînt mi-o abura
Și l-o legăna.
Ploaia mi-o ploia
Și mi l-o scălda.
Mă-sa să ruga.
Turcii n'o lăsa.
— „Aida, bre, 'nainte!“

— Ieu nu merg 'nainte,
Că ieu am lăsat,
Cusătura 'n pat
Și acu 'n părete
Cu mătasă verde.
— „Aida, bre, înainte
Nu-ț' aduce-aminte.
Tată-tău le-o strînge,
Muică-ta le-o plînge
Cu lacrimi de sînge.

Culeasă dela Mitru Radu Dînceș
(de ani 60)
Vârtoș-Dolj.

Tătarii

Pe drumu-ăl bătrîn,
Pe sub Potgorin,
Mulț' tătărăși vin,
— „Tătărăș bătrîn,
Lasă-mă de mîna
Să mă 'ntorc la urmă,
Că ieu mi-am lăsat

Cusătura 'n pat,
Acșoru 'n părete
Cu mătasă verde,
Oglinda 'n fereastă
Cu mătas' albastră.
— Haide bre! 'nainte,
Nu 'ți-aduce-aminte,

Tată-tău le-o strînge,
Mumă-ta le-o plînge
Cu lacrimi de sînge,
— „Tătărăș bătrîn,
Lasă-mă de mîna
Să mă 'ntorc la urmă!
Că ieu mi-am lăsat
Prunculețu 'n pat
Ne scăldat, ne legănat,
Și țîță ne dat.
— Haide bre, 'nainte,
Nu-ț' aduce-aminte!
Ninsoarea mi-o nînge,
Pe prunc și l-o unge,
Ploaia mi-o ploia
Și țî l-o scălda,
Vîntu mi-o adia
Și l-o legăna.
Haide bre! 'nainte,
Nu-ț' aduce-aminte!
— Tătărăș bătrîn,
Lasă-mă de mîna
Să mă 'ntorc la urmă,

Că ieu mi-am lăsat
Secera 'n polog;
Of! că nu măi poci!
Lasă-mă de mîna
Să mă 'ntorc la urmă,
Că ieu mi-am lăsat
Secera în snop,
Of! că nu mai poci!
— Haide bre! 'nainte,
Nu 'ți-aduce-aminte!
Tată-tău le-o strînge,
Mumă-ta le-o plînge.
— Tătărăș bătrîn,
Lasă-mă de mîna
Să mă 'ntorc la urmă,
Că ieu mi-am lăsat
Coasa sub otcoș,
Of! că nu mai poci!
— Haide bre! 'nainte,
Nu-ț' aduci aminte,
Că ieu voi robi
Și te-oi desrobi.

A. O. IX, p. 240.

Iortoman

La mijlocu drumului,
La pusu porumbului,
Văzui floarea cîmpului.
Da nu-i floarea cîmpului
Și-i chiar ochiu șerpelui.
Șerpe lung, cu ochii verz',
Nici să-l vez', nici să-l visezi.
Cel balaur din păcate
Înghițise jumătate
Trup cu arme ferecate,
Trupușor de voinicel
Ce striga mereu din el:
— „Săi, bădiță Iortomane,
Că-m' ajunge la ciolane.
Săi, bădiță, de mă scoate
Că m'apuc' fiori de moarte”.
Iată 'n lungu drumului,
La pusu porumbului
Că venea, mare, venea,
Pe balaur de 'ntîlnea
Un viteaz de Iortoman,
Pi-un cal negru dobrogean.
— „Măi balaur, striga iel,
Lasă trupu tinerel,
Că te curm pe jumătate
Și-m' răscumpăr din păcate”.
Șerpele să svîrcolea
Și cu șapte limbi grăia:
— „Ortomane,
Hoțomane,
Bate-ț' negru
Pe de-a 'ntregu
Și te du și fugi de mine,
Că nu-i bine
Nici de tine”!
— „Șerpuliță,
Dinț' de criță,
Am un paloș de oțâl,
Lasă trupu tinerel”!
— „Taie-mă, nu mă tăia,
Nu mă las de prada mea.
Ăst copil chiar din pruncie
Muică-sa mi l-a dat mie,
Că ades îl blestema
Și-i zicea cînd îl culca:
— „Culcă-te, alină-te,
Șerpele sugă-mi-te”,
Isbea negru dobrogean
Și cu pala lui cea nouă
Pe balaur tăia 'n două.
Apoi trupu înghițit
Plin de arme, otrăvit
Iel în circă-l ridica
Sus la stîină să urca,
De venin îl curăța
Și cu viață-l dăruia.
Apoi mare, cît trăia,
Frați de cruce să prindea.
Și 'mpreună voinicea,
Pe balaur de-l stîrpea.

Iortoman

Frunză verde ș'o lalea
Ca Zoița cin' era?
Di-un copilaș cîștiga.
Copilu 'n leagăn lăsa,
Iea la apă cînd pleca,
Iadărăt mi să 'ntorcea,
Un pui de șerpe găsa.
Frunză verde a bobului,
Pe chieptu copilului:
Mititel ca undreaoa,
Da ce, frate, ce-m' făcea?
Pui de șerpe că mi-ș' loa
Și 'ntr'o țavă că-l băga,
La țîta dreaptă-l punea
Și copilu-l legăna:
— „Nani, nani puile,
Pui de șerpe înghite-mi-te”.
Și creștea ce măi creștea,
Până țava 'n trei plesnea,
Și într'un mosor mi-l băga.
Și-l creștea ce-l măi creștea,
Pân' mosoru 'n trei plesnea.
Intr'un putinei îl băga.
Și creștea ce măi creștea,
Putineiu 'n trei plesnea.
Dacă-m' vedea și-m' vedea,
Intr'o butie mi-l băga.
Butia de dudă verde,
Di-o sută șaizăci de vedre.
Copil crește,
Șerpe crește.
Frunză verde ș'o lalea,
Copilu 'n vîrstă-m' venea.
Frumos, frate, să 'narma,
Și 'n haiducie pleca.
Frunză verde de-asunie,
Pi-o mare dalbă cîmpie,
Unde fir de iarbă nu ie,
Număi dalba coelie.
Și umbla ce măi umbla
Pân' cu șerpe să 'ntîlnea.
Și șerpele de-l vedea,
Pe voinicel 'l înghița,
Și-l înghița jumătate.
Jumătate nu măi poate,
De cușite ascușite
Și de arme ghintuite.
Frunză verde ș'o lalea,
Un voinic pe drum trecea,
Voinicelu Iortoman
Pi-un cal sur și dobrogean.
Și copilu de-l vedea,
Tot la iel că mi-ș' striga:
— „Mă voinice, Iortomane,
Nu mă trece cu vederea
Că'n mine plesnește fierca.
Și mă scoate dila șerpe
Ți-oi fi frate pân' la moarte.
Dă-te 'n susu vîntului
Și pune foc cîmpului”.
Șerpele cînd auza,
Tot din gură așa-i zicea:
— „Mă, voinice Iortomane,
Bate suru
Ține-ț' drumu.
Că de-oi sta,
M'oi minia
Și p'asta l-oi lăpăda
Dupe tine că m'oi loa.
Și ț'oi scurta viața,
Cît dai cu sburătura”.
Da Iortoman ce făcea?
Să da 'n susu vîntului
Și punea foc cîmpului
Și din gură-așa striga:
— „Măi, calule, surule,

Pe tine de cînd te-am loat,
Nici un pil că nu ți-am dat
Da acum o să te bat.
Trage vînt
Pe su' obînc;
Și năgară
Pe su scară
Și m'aruncă 'n aia țară".
Picioru 'n scară punea
Și-i da vînt
Pe su obînc;
Și năgară
Pe su scară
Și-l aruncă 'n aia țară,
Iortoman ce făcea?
Indărăt că să uita
Vedea ochiu șerpelui
Tot în sapa surului,
Iortoman ce mi-ș' făcea?
La un bordei ajungea
Și cu șerpele vorbea;
— Frate șerpe, dumneata
Lasă-mă să mă spovedesc
C'am tăiat pe mumă-mea
Și-am iubit pe soru-mea".

Iortoman

La umbra de inignioară
Țipă un voinicel să moară,
Că l-a 'nghițit șerpele.
L-a 'nghițit de jumătate,
Jumătate nu măi poate,
De cuțite ascuțite
Și de flinte ghintuite
În toate părțile să uita
Pe niminea nu vedea.
Pe-acel colnic părăsît,
Cu troscot verde 'nvălit

Vez' șerpele să muia,
Da Iortoman ce făcea?
În bordei, frate, că-m' intra,
Paloș la tocilă da
Și-afară cînd mi-ș' ieșea
Cu șerpele iar vorbea:
— „Frate, șerpe, dumneata
Cască tu, gurișta ta
Să intru de viu în ea".
Vez', șerpele-l asculta,
Și gura că și-o căsca,
În iel frate că-m' intra
Și-m' începea a tăia.
Și șerpele fuga da,
Trei zile la iel tăia.
Număi capu rămînea
Fuga 'n Dunăre că da.
De-acolo capu-m' vorbea:
— „Mă, voinice Iortomane,
Rău am făcut pe lumea asta,
Rău am să fac și pe-ailaltă.

Culeasă dela
Dinu Mitrică Ciuculete,
Plopșor-Dolj.

Tare-m' venea un voinic
Pi-un cal sur și dobrogean.
Și de tare ce-m' venea
Nici bună zîua nu da.
Șerpele cum îl vedea
Din gură așa-i grăia:
— „Mă voinice, Iortomane,
Bate-ț' suru, ține-ț' drumul
Mie mi l-a dăruit
De cînd iera copil mic.
Că de-i sta, m'oi minia

Și p'asta l-oi lăpăda,
Cît pot' da d'asvirlita
Și dupe tine m'oi loa,
Unde te-oi ajunge te-oi mînca".
Da Iortoman ce-m' făcea?
Indărăt că să 'ntorcea,
Machea f... mumă-sa,
— „Să mă 'ntorc la ăl frățtor
N'are milă, n'are dor".
Să da 'n susu vîntului
Și punea foc cîmpului
De îi puța șerpelui.
Iar șerpele ce făcea?
Drumu ăluia că da,
Dupe Iortoman să loa.
Da Iortoman ce făcea?
Suru lui că-și asmuța,
Șasă otară sărea.
Puținel că-m' zătignea
Și pe sur cînd să uita,
La copita surului,
Văzu capu șerpelui.
Iar Iortoman ce-m' făcea?
Mîna 'n pozînar băga,
Scotea piluri de argint
Și la cap tot plumbuit
Cu șapte oca de-argint.
Și pe sur că-l atîngea
Noo otară sărea.
Puțintel că-m' zătignea
Și pe sur că să uita.
Cam pe spata surului
Văzu ochiu șerpelui.
Da Iortoman că-i grăia:
— „Suru, surulețu meu,
Dă năgară
Pi sub scară;
Trage vînt,
Pi sub obînc
Și m'aruncă 'n altă țară.

Puțintel că zătignea,
Iar pe suru-i să uita.
La ciochina surului
Văzu ochiu șerpelui.
Da Iortoman că-m' zicea:
— „Șerpe, șerpe, frate șerpe,
Or ai gînd să mă mîninci,
Or ai gînd să mă spăimînt'?"
— „Nu am gînd să te spăi-
mînt,

Ci am gînd să te mîninc.
Puțintel să-m' odinești
Ca să nu mă canunești.
Ca să-m' lapad armele
Și toate curelele".
Da Iortoman ce-m' făcea?
Să făcea a descîngea
Și 'n curele să strîngea.
Cu șerpele să lupta.
Cu paloșu cînd trăgea
Noo bucăț' că-m' făcea.
Da șerpele ce-m' grăia?
— „Iortomane, dumneata,
Dacă-m' făcuși mie așa
Sparge și căpățîna".
Căpățîna i-o spărgea,
Doo trăiști împovăra,
Număi de aur îmi era.
La ciochină le-atîrna
Și 'ncepea de-m' floiera,
Braz' mărunt să scutura,
Ape mari să tulbura,
Livez' verz' să incurca.
Și mergea ce mi-ș' mergea
Și-așa 'n gînd că mi-ș' venea.
Machea f... mumă-sa,
Să mă duc la ăl frățtor,
Nu ie milă, nu ie dor.
Și 'ndărăt că să 'ntorcea
Și pe iel că mi-l găsa

Umflat tot ca butia,
Da Iortoman ce-m' făcea?
— „Ieu așa mi-am auzit
Tot dila ai mei părinț':
La fintina de argint
Mult' oameni s'a sviduit",
Și pe cal că mi-l punea

La fintină să ducea,
Mi-l trîntea și mi-l clătea,
De otravă-l scutura
Cum l-a făcut mumă-sa.
Frat' de cruce să prindea,
In haiducie pleca.

Culeasă dela Ion Dinu
Plenița-Dolj.

Iortoman

Un copil creștea,
Mumă-sa-i zicea:
Șu-șu-șu-șu, culcă-mi-te,
Pui de șerpe 'nghită-mi-te.
Cînd iera ca undreaoa,
Pui de șerpe să ivia
Sub ăl pat iel că intra.
Copilu creștea,
Șerpu creștea,
Până 'n vîrste de-și venea,
Dupe fragi iel că pleca,
Frumos corpu im' arma,
De șerpe frică avea.
Șerpele il întilnea,
Jumătate 'l înghița,
Jumătate nu putea.
Tot de arme ferecate
De cuțite,
Ascuțite
Nu-l măi putea frate, 'nghite!
Pe cel drum, pe cel colnic
Cum măi vine di-un voinic,
Pi-un cal sur și dobrogean
Ie voinicu Iortoman.
Copilu așa zicea:
— „Mă voinice, Iortomane,
Bagă mina 'n pozînar,
Scoate iască și amnar,
Dă-te 'n susu vîntului,

Și dă pîrjol cîmpului,
Șerpele s'o spăimînta,
Pe mine m'o lăpăda
Cît dai cu sburătura".
Și șerpele că-i zicea:
— „Bate suru, ține drumu
Că ăsta mi-e dăruiț
De cînd iera copil mic".
Iortoman nu 'nțălegea
Și foc cîmpului că da,
Șerpele că-l lăpăda,
Dupe Iortoman să loa.
Indărăt cînd să uita
Vedea ochii șerpelui,
La ciochina surului.
Băga mina 'n pozînar,
Loa gîrbaciu plumbuit
Cu cinci litri de argint.
Pe suru că atingea
Cu capu gîrbagiului
La capu suraciului.
Și suru să năcăjea,
Cu norii s'amesteca.
Indărăt cînd să uita
Vedea ochii șerpelui
La grebina surului.
Dunărea că o trecea
Și șerpele-l ajungea
Și din gură așa-i zicea:

— „Șerpe, șerpe, dumneata,
Ai gînd să mă prăpădești?
Lasă să mă desarmez,
Să nu mă măi canunești!"
Iar Iortoman ce făcea?
Indărăt la Sibiu venea,
Paloș la tocilă da
Și la șerpe să 'ntorcea.
Șerpele-adurmit iera,
Dila coadă că mi-l loa,
Noo plaste că făcea.

Șerpu că să pomenea
La cap frate, ajungea.
— „Mă voinice, Iortomane,
Voinic am fost și ieu,
Da n'am făcut nici un rău.
De făcuși, frate așa,
Taie-m' și căpățina!"
Căpățina i-o tăia
Și in piatră să 'ngropa,
De unde iasă musca.
Culeasă dela Nițu I. Pepene, 77 ani.

Iortoman

In mijlocu drumului,
La pusu porumbului,
Văzui floarea cîmpului.
Da nici floarea cîmpului,
Ci chiar ochiu șerpelui.
Șerpele cu solzii verz',
Nici să-l vez',
Nici să-l visez'.
Cel balaur din păcate
'L înghițisă jumătate
Tot cu arme ferecate.
Trupșorel de voinicel
Ce striga mereu din iel:
— „Săil bădică Iortomane,
Că m'ajunge la ciolane,
Săi bădică de mă scoate
Că m'ajung fiori de moarte!"
Iată 'n lungu drumului,
La pusu porumbului,
Că venea mare, venea
Pe balaur mătăcănea,
Un viteaz de Iortoman,
C'un cal negru dobrogean.
— „Mă balaur", striga iel,
Lasă trupu tinerel,

Că te tai de jumătate
Și mă scutur de păcate!"
Șerpele să 'nvircolea
Și cu șapte limbi vorbea:
— „Iortomane, Iortomane,
Lapte negru
Pe de 'ntregu,
Să te duci, să fugi din lume,
Că nu ie bine de tine".
— „Am un paloș de oșal,
Lasă trupu tinerel!"
— „Lasă-mă, nu mă tăia,
Nu mă las de prada mea".
Că mumă-sa îi zicea:
Șu-șu, culcă-mi-te,
Șerpele sugă-mi-te!"
Cel viteaz de Iortoman,
Și cu pala lui cea noo
Pe balaur taie 'n doo.
Plin de rane otrăvite
Sus la munte să urca
De venin să scutura.

Culeasă dela Radu Mlădinescu
70 ani,
Plenița-Dolj.

Iortoman

Foaie verde a nucului,
La pusu porumbului
Văzui floarea soarelui.
Nu ie floarea soarelui
Și mi-e ochiu șerpelui.
Șerpe lung cu solziț verz',
Nici să-l vez', nici să-l visez'.
Cînd oi zîce sîsînel,
Aproape di-un colnicel,
La umbră de păducel,
Im' doarme un voinicel,
Șerpele venea pe iel.
'L înghiți pe jumătate
Și de aicea nu măi poate
De pistoale ferecate.
Voinicelu că-m' striga
La cine pe drum trecea:
— „Săi, voinice de mă scoate,
Că t'oi fi frate pân' la moarte”!
Nima coraj nu avea,
De șerpe a s'apropia.
Tare-m' vine-un voinicel
Pi-un cal negru negrișor,
Pintenog la un picior,
In mîna cu paloș de-oțal.
Da acest voinic că-m' zîcea:
— „Săi voinice, de mă scoate
Să-t' fiu frate pân' la moarte,
Poate moartea ne desparte”!
Acest voinic de-auza
La șerpe că s'abătea
Și din gură că-m' zîcea:
— „Șerpe lung, cu solziț verz',
Lasă trupu tinerel,
C'am un paloș de oțal
Și te curm pe jumătate,
Te răscumpăr din păcate”.
Șerpele că-i răspundea:

— „Dă voinice, or ce-ai vrea,
Nu mă las de prada mea.
Pe-acest voinic mi l-a dat
Maică-sa, cînd l-a 'nfășat.
Lu-lu-lu-lu, culcă-mi-te
Pui de șerpe înghite-mi-te”.
Acel voinic ce-m' făcea?
La paloș că să uita,
Ruginit că îl vedea
Și-odată să descoraja
Și 'napoi că să 'ntorcea
Și la Cazaci să ducea,
Paloșu mi-l oțălea
Ca luna și soarele;
Și 'napoi că să 'ntorcea
Iar la șerpe că-m' mergea
Și din gură-i măi zîcea:
— „Șerpe lung cu solziț verz',
Lasă trupu tinerel
Că te curm pe jumătate,
Te răscumpăr de păcate”.
Șerpele că mi-i zîcea:
— „Fă voinice, or ce-ai vrea,
Nu mă las de prada mea”.
Da voinicu ce-m' făcea?
Bine vorba nu slirșea,
Cu paloșu că-m' trăgea,
Pe jumate că-l curma,
Trupu tinerel scotea,
Paloșu 'n mîna că-i da,
Bucătorele-l toca,
Noo plaste-l grămădea.
Ciorile mi-l gărăia.
Fraț' de cruce să prindea
Și amîndoi im' pleca.

Culeasă dela Ion Floroaița, 65 ani.

Iortoman

Măi colea, pe cea cîmpie,
Unde fir de iarbă nu ie,
Numai dalbă coelie,
La umbră de ilioară,
Tîp' un voinicel să moară.
Tîpă din gură de șerpe
Că l'a 'nghițit jumătate.
Foaie verde matostat,
Mumă-sa l-a blestemat.
Foaie verde pălămidă,
Numai cînd ierea de-o litră.
In leagăn cînd îl punea
Din gură așa zîcea:
— „Nani, nani, culcă-mi-te,
Pui de șerpe înghite-mi-te”.
Iară șerpele-m' auza,
Sub talpa casei intra,
Intr'un mosor că intra.
Creștea trupu, 'nvîrtoșea,
Mosoru 'n două că-m' da
D'acolo că mi-ș' ieșea
Pân' ce copilu creștea,
Intr'un boloboc intra.
Creștea trupu, 'nvîrtoșea
Bolobocu 'n două-mi da,
La cîmpie că-m' ieșea,
Calea șerpele-i ținea
Și dupe cal că mi-l loa,
Jumătate-l înghița
Și din gură așa spunea:
— „De cînd ai fost copil mic,
Mumă-ta te-a dăruit,
Creșteai tu, creșteam și eu
li plăcea lui Dumnezeu”.
Jumătate nu măi poate,
De pistoale ferecate,
De cuțite ascuțite
Și de arme ghintuite.

Puțintel nu zăbovește,
Tare vine și sosește
Un voinicel Iortoman
Pi-un cal sur și dobrogean.
Voinicelu ce-i spunea,
Așa 'nghițit cum ierea?...
— „Mă voinice, Iortomane,
Ce baț' suru și țli drumu,
Am zis verde mărgărit,
Șerpele că m'a înghițit.
Jumătate nu măi poate
De pistoale ferecate,
De sulită ascuțite
Și de arme ghintuite.
Bagă mina sub șerpar,
Scoate iască și amnar,
Cremene și copitar,
Dă-te 'n susu vîntului
Și pune foc cîmpului
Ca să pută șerpelui”.
Iar șerpele ce zîcea,
Foaie verde ș'o lălea.
— „Măi voinice, Iortomane,
Bate-t' suru, ține-t' drumu
Că d'ai sta, m'oi minia
Cu asta de-asvîrlita oi da,
Cît dai cu sburătura,
Dupe tine m'oi loa.
Mumă-sa l-a dăruit
De cînd ierea copil mic”.
Iar voinicu n'asculta,
Mina sub șerpar băga,
Scotea iască și amnar,
Să da 'n susu vîntului
Și pune foc cîmpului,
De im' puța șerpelui.
Șerpele dacă vedea,
Cu ala de-asvîrlita da,

Cît dai cu sburătura.
 Dupe Iortoman se loa
 Și 'n coadă să răzema.
 Pin săcară, pin năgară,
 Iacă șerpele la scară,
 La chișita calului,
 Văzu ochiu șerpelui.
 — „Stăi, șerpe, nu mă mîncă
 C'am curvit cu mumă-mea,
 C'am curvit cu soru-mea,
 Să merg să mă spovedesc,
 Să mă despăcătuiesc”
 Soarele 'n amiaz ierea.
 Șerpele se odihnea
 Și puțin că-m' adurmea,

Iortoman că să ducea
 De să despăcătuia
 Și, frate, să spovedea.
 Săbioară că 'și făcea
 Și bine mi-o ascuța
 Și 'napoi că să 'ntorcea,
 Pe șerpe durmind îl găsa.
 Cu paloșu cînd trăgea
 Până 'n coadă îl despica,
 Frate, să să pomenească
 Și frate, ș'o pomeni
 Cît soarele va luci.

Iortoman

Pe cel drum, pe cel colnic
 Pe cel colnic părăsit,
 Cu troscot verde 'nvelit,
 Iac'o pruncă ș'un voinic,
 Un voinicel Iortoman
 Pi-un cal bun și dobrogean.
 La dreapta cînd să uita
 Un voinicel că venea,
 Din gura șerpelui chirăia.
 Da voinicu ce-m' zicea?
 — „Măi voinice, Iortomane,
 Și ieu am fost, frate, ca tine,
 Mare voinicel pe lume
 Și șerpele m'a înghițit.
 M'a înghițit de jumătate,
 Jumătate nu măi poate
 Tot de arme ferecate,
 Tot de flinte ghintuite,
 De cușite ascușite
 Nu poate procler să mă'nghită.
 Dă-te 'a susul cîmpului,

Și tu boarea vîntului,
 Bagă mîna 'n pozînar,
 Scoate iască și amnar
 Pirjol cîmpului să-m' dai!
 Băga mîna 'n pozînar,
 Scotea iască și amnar,
 Pirjol cîmpului că-i da.
 Și șerpele ce făcea?
 Olată să opintea,
 Voinic din gură svirlea,
 Cît dai cu sburătura.
 Dupe Iortoman să loa
 Nouă hotară că-l gonea.
 Cînd ierea al zecelea,
 Indărăt că să uita
 Iortoman ce mi-ș' vedea?
 Vedea ochiu șerpelui,
 Sus pe spata calului,
 Da iel că ce mi-ș' făcea?
 Cu girbaciul l-atingea,
 Nouă hotară sărea

Da vedea că n'o scăpa.
 Vedea ochiu șerpelui
 Pe grebina murgului.
 Rugăminte că cerea:
 — „Stai, șerpe, nu mă mîncă!
 Mă duc să mă spovedesc
 Și, frate să mă grijesc.
 Că ieu nu sint spovedit
 De cînd muica m'a făcut”,
 Și iel, frate, să ducea
 Da nu să măi spovedea.
 De armă că mi-ș' făcea
 Și fierari că căuta,
 La covaci că să ducea
 Și armă că mi-ș' făcea.
 Indărăt că să 'ntorcea
 Tot la șerpe că-m' mergea.
 Noo măguri că-l găsa.

Pe șerpele adurmit.
 Iortoman îl loa de gît
 Și la șerpe că-m' striga:
 — „Șerpe, cască gura încoa”.
 Cușit în gură că loa,
 Și șerpele adurmit
 Pe Iortoman l'a înghițit;
 Cînd șerpele s'a pomenit
 Pân' la coadă sfișeit,
 Da șerpele că-m' zicea:
 — „Măi voinice, Iortomane,
 Dacă-m' făcuși mie așa
 Sparge-m' și căpățîna,
 Să iei pietre nestemate
 Cari lumină lumea toată.

Iortoman

Foaie verde trei migdale,
 Pe cea cîmpie la vale,
 Trece Iortoman călare.
 Să duce la vînătoare,
 Cu armele la spinare
 Să-m' vîneze căprioare.
 Foaie verde păr uscat,
 Căprioare n'a vînat,
 Da să vez' peste ce-a dat.
 Foaie verde păr uscat,
 Peste mare șerpe a dat,
 Inghița la un băiat,
 Foaie verde tiriolic,
 Alătura de-un colnic
 Tare țîpă di-un voinic,
 Șerpele că l-a 'nghițit.
 L-a înghițit pe jumătate,
 Jumătate nu măi poate,

Tot de arme ferecate,
 De cușite ascușite
 Și de flinte ghintuite.
 Da voinicu ce zicea?
 — „Iortomane, dumneata,
 Măi lungeste-m' viața
 Ț'oi ti frate,
 Pân' la moarte”.
 Șerpele de auza
 Lu Iortoman ti zicea:
 Mă voinice, Iortomane,
 Pe-âl cal sur și dobrogean,
 Bate-ț' suru,
 Ține-ț' drumu.
 Că de-i sta,
 M'oi minia,
 Voinicel l'oi lăpăda,
 Cît dai cu sburătura.

Dupe tine că m'oi loa
 Și pe tine te-oi mânca,
 Dacă-ț' ieste mintea-așa".
 Foaie verde ș'o lalea,
 Sta Iortoman să gîndea,
 Mare pomană făcea,
 Voinic de șerpe scăpa.
 Dupe suru jos să da
 Și iel, frate, scăpăra
 Pîrjol cîmpului punea.
 Frunză verde de mărar,
 Băga mîna 'n pozînar,
 Scotea iască și amnar,
 Să da 'n susu drumului,
 Din bătaia vîntului,
 Punea pîrjol cîmpului,
 Ierea moartea șerpelui.
 Șerpele să 'nspăimînta.
 Șerpele să 'nfricoșă
 Și voinicu lăpăda,
 Cît dai cu sburătura.
 Șerpe din foc că sârea,
 Dupe Iortoman să loa,
 Ca să-i chiardă viața.
 Foaie verde ș'o lalea
 Da Iortoman ce făcea?
 Tot cu suru lui vorbea:
 — „Surule, surule-al meu,
 Dă năgară
 Pi sub scară,
 Ca să-m' calci noo hotară
 Că șerpele ne 'nconjoară".
 Verde foaie ș'o lalea,
 Da Iortoman ce făcea?
 La stînga că să uita,
 Ochii șerpelui vedea;
 La cremina surului
 Văzu ochii șerpelui.
 Frunză verde ca iarba
 Sta Iortoman să gîndea

Tot cu suru lui vorbea
 Incotro, Doamne, s'o ia.
 Iar lu suru că-i spunea:
 — „Surule, surule-al meu,
 Dă năgară
 Pi sub scară
 Și m'aruncă 'n altă țară
 Că șerpele mă omoară".
 Foaie verde micșunea,
 Da Iortoman ce făcea?
 Măi sta și să odinea.
 Cînd la dreapta să uita
 Ochii șerpelui vedea.
 Foaie verde a bobului,
 Sus pe rîpa surului
 Văzu ochii șerpelui,
 Șerpelui păgînului.
 Sta Iortoman să gîndea
 Și de șerpe să ruga:
 — „Mă frate, nu mă mânca
 Stăi șerpe, nu mă mânca
 Dacă mi-a fost mintea-așa,
 Să mă duc la casa mea,
 Să-mi vorbesc cu soția,
 Frate, să mă premenească,
 La popa să mă grijească".
 Foaie verde ș'o lalea
 Da Iortoman ce făcea?
 Acasă că să ducea,
 Sabia că-m' tocila
 Și-așa bine o ascuța
 Și 'napoi să întorcea
 Și la șerpe că venea.
 Foaie verde ș'o lalea,
 Da Iortoman ce făcea?
 Sabia în dinț' punea,
 Pe șerpe îl deștepta,
 Șerpele să deștepta
 Pe Iortoman l'nghița,
 Așa flămînd că iera

Tocma 'n coadă să oprea,
 Doo sfășii că-l făcea.
 Șerpele cînd pricepea,
 Iel din gură așa zicea:
 — „Iortomane, mă 'nșelași
 Mă 'nșelași de mă tăiași,
 Că ț'am fost mare vrăjmaș
 Foaie verde trei migdale,
 Iortomane, haiduc mare,
 Ia săcurea cu muchia
 Și sparge-m' căpățîna,
 Să vez' și tu ce ie 'n iea,

Că sunt pietre nestimate,
 Dila Dumnezău lăsate".
 Da Iortoman ce făcea?
 Capu șerpelui tăia,
 Malu-al mare-l îngropa,
 Musca din iel să 'nmulța,
 Multe vite prăpădea.
 Frate și o să să pomenească
 Doamne, și s'o pomeni
 Cît soare pe cer va fi.

Culeasă dela Stan R. Bercea, 74 ani
 Plența-Dolj.

Iovan Iorgovan

Verde de răsură,
 De trei zile-m' cură
 Ploaie și cu bură
 Și mi să răsbură.
 Joi de dimineață
 Pe roo, pe ceață
 Mult' voinici s'a dus
 Tot la vînătoare.
 Și ce să vîneze?
 Cerbi și căprioare,
 Păsări gălbioare,
 Sînt dulci la mîncare,
 Scumpe la vînzare.
 Și iei mi s'a dus
 Sus, pe Cerna 'n sus,
 Și toț' s'a răpus.
 Din iei a rămas
 Iovan Iorgovan,
 Ficior de mocan,
 Neam de moliftean.
 Ieste viteaz rău,
 Bată-l Dumnezău!
 Că iel mi-a rămas
 Cu ogari în provaz

De ie de muraz,
 Cu vijla pe mină
 De ie de minune.
 Călușelu lui
 Puiu smeului,
 Sulița lui
 Țasta smeului,
 Friulețu lui
 Doi bălăurei
 Din gură 'ncleștat'
 In coadă 'nodaț'
 In friu așezat'.
 Pojelașu lui
 Doo năpîrcele,
 Din gură 'ncleștate,
 In coade 'nodate,
 In pojel așezate.
 Scărișoara lui,
 Gura smeului.
 Verde o lalea,
 Și iel că-m' pleca
 Tot la vînătoare,
 Intr'o zi cu soare.
 Și ce mi-ș' vîna?

Cerbi și căprioare,
 Păsări gălbioare
 Sint dulci la mâncare,
 Scumpe la vânzare.
 In munții Filipandului
 Și ai Stranciogului,
 Copoii gonea,
 Ogarii sărea
 Și iel mi-auza,
 Am zis o granată
 Tot un glas de fată,
 Care tot zicea :
 — „Iovane, Iovane,
 Dragă Iorgovane !
 Leagă-ț' ogarii,
 Prinde-ț' copoii.
 Ogarii mă mușcă,
 Copoii mă pișcă,
 Și ieu te-oi blestema,
 Piatră te-i făcea.
 Blestemu de fată
 Să prinde de-odată.
 De te-i face piatră
 Pe-al mijloc de apă.
 Iel o 'nțalegea.
 Ogarii îi lega,
 Copoii îi prindea.
 Și peste ce-m' da ?
 De-o hală de șerpe
 Foarte otrăvit,
 In munte încolăcit.
 Iel ce mi-ș' făcea ?
 In piatră că-l cerca
 Paloșu-l frîngea
 Și iel că-m' pleca,
 In oraș să ducea
 Și că-m' cumpăra
 Un litru de fier
 Doo de oțal
 Și-ș' făcea paloș

De tăia frumos.
 Indărăt să 'ntorcea,
 La Cerna ajungea
 Și-așa că-m' zicea :
 — „Cernă, Cernișoară,
 Te prînd surioară
 'Moaieț' talază
 Tacă-ț' urletu,
 Să trec cu calu.
 Dumnezeu că-m' vrea
 Cerna-l asculta,
 Talazu moia ;
 Mergea pe talaz,
 Cu ogarii în provaz,
 De e de mărăz,
 Cu vijlea pe mînă
 De ie de minune.
 In munte că intra
 Copoilor drumu im' da,
 Ogarii deslega.
 La vînat că mergea
 Și iel mi-auza
 Acel glas de fată,
 Fată sălbatică,
 Foarte năpraznică,
 Care tot zicea :
 — „Iovane, Iovane,
 Frate Iorgovane,
 Leagă-ț' ogarii,
 Prinde-ț' copoii,
 Că ieu te-oi blestema
 Piatră te-i făcea,
 Iel o 'nțalegea,
 Ogarii îi prindea,
 Copoii lega,
 La șerpe mergea.
 Șerpele durmea.
 Cu paloșu da
 Capu-i reteza.
 Trei grămezi ierea.

Trupu ce făcea ?
 Munte surupa,
 Capu tot fugea,
 Iorgovan gonea
 Și 'n gaură intra.
 De-acolò striga :
 — „Iovane, Iovane,
 Frate Iorgovane,
 Tu neam de moliftean
 Ai fost viteaz rău !
 Tu, cum cutezași
 Și mă și tăiași ?
 La drum am ținut,
 Mult rău am făcut,
 Căci din sară 'n sară
 Loam cite o vâc'șoară
 Cinam într'o sară.
 Din lună în lună,
 Cite-o iapă bună.
 De-acum înaintea
 Ver-ț' aduce aminte.
 Nește musculițe
 Toate sint pestrițe,
 Foarte otrăvite,
 Pila voi venite,
 S'ar pune pe vite.
 Iorgovan auza,
 Zidăraș punea,

Gaur'-astupa.
 Musca tot spârgea.
 Iar iel ce-m' făcea ?
 In vînat că-m' pleca
 Și ce să-m' vineze ?
 Cerbi și căprioare,
 Păsări gălbioare
 Și tot mi-auza
 Acel glas de fată,
 Pustia s'o bată,
 Care tot zicea :
 — „Iovane, Iovane,
 Frate Iorgovane,
 Leagă-ț' ogarii,
 Prinde-ț' copoii.
 Iel nu asculta.
 Ogarii o mușca,
 Fata-l blestema,
 Piatră să făcea,
 Pe-al mijloc de apă
 De să făcea piatră.
 Și-acu să cunoaște :
 Copită de cal,
 Ghiară de ogar,
 Copită de șoim
 Și urmă de om.

Culeasă dela Nicolae N. Didu,
 de 50 ani, Plenîța

Iovan Iorgovan

Plecat-au plecat
 Din cutare sat,
 Dis de dimineață,
 Pin roo și ceață,
 V'o trei surorele
 Mîndre, frumușele.
 Sora cea mîi mare
 Dulce 'n sărutare.

Mîndra Garofină
 Floare din grădină :
 Sora mijlocie
 Lelița Mărie ;
 Sora cea mai mică,
 Ca ș'o porumbiță,
 Iea ie stea de noapte,
 Le 'ntrece pe toate.

Deci iele plecară,
 Pin păduri umblară,
 Tot mereu umblind
 Și fragi adunînd,
 Pân' ce osteniră
 Și jos că șezură
 Și mi să culcară
 În amiaz de vară.
 Cele doo surori mari
 Să sculară,
 Da sor' a mîi mică
 Rămas' adurmită.
 Iea că mi-ș' durmea
 Și rău că visa.
 Iar cînd să scula
 Singură să vedea
 Atunci iea plîngea,
 Drumu îl căuta
 Da nu-l mîi găsa.
 Un cuc că vedea,
 Iea mi să ruga
 Și așa că-i zicea:
 — „Cucule, voinice,
 Scoate-mă d'aice,
 Scoate-mă la țară,
 La drumu de cară,
 Să dau de surioare,
 Că-ț' voi fi soțlie
 Până oi fi vie”.
 — „Nu știu, draga mea,
 Să te scot or ba,
 Că ieu îs păsărică
 Nu știu de ibomnică”.
 Atunci iea pleca,
 Pe plîns să punea.
 Da iată deodată
 O bală s'arată.
 Un șerpe venind
 Codru răsunînd.
 Pe unde trecea

Pomii răstorna,
 Fata că-l vedea
 Măi tare fugea,
 Șerpele o ajungea
 Și mi-o cuprindea.
 Fata că țipa
 Codru răsuna...
 Pe Cerna în sus
 Mult' voinici s'a dus
 Da tot' s'a răpus;
 Ins' a mîi rămas
 Iovan Iorgovan
 Braț de buzdugan.
 Glasu l-auza,
 Da nu-l cunoștea
 De-i glas voinicesc
 Or de-i fomeiesc,
 Că Cerna mugea,
 Codru răsuna.
 Iar iel să ruga,
 — „Inceată, Cerna, înceată
 Apa mea lăudată,
 Că ieu te-oi cinsti
 Și țoi dărui
 O știucă de aur
 Cu ochi de balaur”.
 Cerna l'auza
 Și nu mîi mugea
 Că îl cunoștea.
 Iovan Iorgovan,
 Braț de buzdugan,
 Glasu l'auza
 Și mi-l cunoștea
 Că nu-i voinicesc,
 Ci mi-e fomeiesc.
 Iel să duce sus
 Tot spre codru'n sus,
 Cînd dă deodată
 De bala spurcată.
 Șerpele stătea

Și-așa că-i zicea:
 — „Iovane, Iovan,
 Braț de buzdugan,
 La mine-ai venit
 Cu gînd de pierit;
 Te rog du-te 'n pace
 Că mult rău vei face.
 Căpățîna mea,
 Ieă să va strica
 Și să va 'mputî
 Muște-o slobozi
 Care 'n veac vor fi,
 Vitele-or pieri
 Cînd mușcate-or fi”.
 — „Șerpe afurisite,
 Încă ai cuvinte?
 Lumea oi învăța
 Ieu cu mintea mea
 Fumuri ca să facă
 Și de muscă scapă.
 Căci am auzit
 Cum ai prăpădit
 O frumoasă fată
 Cugura-ț' spurcată”
 — „Iovane, Iovan,
 Braț de buzdugan,
 Cînd am auzit
 Că tu ai venit,
 Ieu fata am lăsat-o
 Și n'am vătămat-o.
 Te rog viu mă lasă
 Și te du în pace”...
 Iovan Iorgovan,
 Braț de buzdugan
 Sabia scotea,
 În vînt o învîrtea,
 Pe șerpe-l lovea,
 Capu i-l tăia.
 Capu tot fugea,
 Până 'n Cerna da,

Apa sîngera,
 Apoi îl loa
 În Dunăre îl primea
 Și mi-l ascundea
 În peșteră ra.
 Acolo să 'mputa,
 Muște sloboza,
 Vitele 'nțăpa,
 De iea că murea.
 Oameni tumuri făcea
 De muscă scăpa.
 Iovan Iorgovan,
 Braț de buzdugan
 Sabia spăla,
 În teacă o băga,
 Pe fată striga,
 Fata-i răspundea:
 — „Iovane, Iovan,
 Braț de buzdugan,
 Scoate-mă la țară,
 La drumu de cară
 Să dau de surori iară
 Că-ț' voi fi soțlie
 Până voi fie vie”.
 Iorgovan auza
 Și îi răspundea:
 — „Vreau să-m' fi soțlie,
 Până vei fi vie.
 Hai, să ne 'ntrebăm
 Și să ne vedem
 Poate ne-om găsi
 Din ce parte om fi.
 Eu îs fiu de împărat
 Dila scăpătat”...
 — „Și ieu îs fată de împărat
 Dila scăpătat”.
 Iovan să 'ntrista
 Dacă auza,
 Și îi răspundea:
 — „Haide soru-mea

Nu ne despărțim;
Haide să trăim
Ca nește fraț',

Fraț' adevăraț'.

Dela Marin M. Albu
Orodel-Dolj.

lovan Iorgovan.

Verde de vineață,
Joi de dimineață,
Pe rouă, pe ceață
Mulț' boieri s'a dus
Tot pe Cerna 'n sus,
Cu roua 'n picioare,
Cu ceața 'n spinare.
Din toț' ne-a rămas
Numai doar Iovan,
Iovan Iorgovan,
Fecior de mocan
Și de moliftean
C'a fost viteaz rău.
Călușelu lui
Puiu smeului;
Sculița lui
Teasta smeului,
Doi gușteri bălțaț'
La coadă 'nodaț'
La guri încleștaț'
La fel așezaț'.
Chingulița lui
Doo năpîrcele
La gură încleștate,
La coadă 'nodate,
Chingă așezate.
Friulețu lui
Doi bălăurei
La coadă 'nodaț'
La guri încleștaț'
Și friu așezaț'.
Și iel că mergea
La Cerna ajungea,

Din gură zicea:
— „Cernă, Cernișoară,
Te prind surioară
Incetează valu,
Schimbă urletu
Să-m' trec cu murgu
Munții Filipandului
Și ai Spanciogului
Ca să-m' și vînez
Cerbi și căprioare,
Păsări gălbioare
Că'sdulci la mîncare
Lesne de vînzare,
Ușor de purtare".
Cerna de-auza
Urletu 'nceta,
Drumu că-m' făcea.
Cu murgu trecea
La munte-ajungea
Da ce mi-ș' vedea?
Șerpe 'ncolăcit
Munte ocolit.
Iel ce mi-ș' făcea?
Paloș că trăgea
In piatră că-l trîntea
Paloș că 'ncerca,
Paloș să frîngea.
Indărăt să 'ntorcea
Paloș de mi-l loa,
Paloș de măsliiniu
Din tirgu Sibiu,
Indărăt să 'ntorcea,
Paloș încerca,

Piatră să rupea.
Pe șerpe dupe urmă
Iată că mi-l loa
Și că mi-l tăia,
Șerpe că-m' striga:
— „Iovane, Iovane,
Ce ieu ț'am stricat
De tu m'ai tăiat.
In drum de-am ieșit,
Loam cite-o vâcșoară
Dila cite-un colț de țară
Și am într'o sară.
Șerpe ce făcea?
In piatră că intra
Și iel mi-l păza
Trei zile de vară,
Trei de primăvară.
Ziua până 'n sară.
Dumnezău cînd vrea
Un soare că-m' da,
Piatra o 'ncingea
Capu că-l scotea
De să răcorea.
Dar iel că-l tăia
Și că mi-l loa.
La Cerna ajungea
In Cerna că intra,
In zid că-l zîdea,
Șerpe ce-m' făcea?
Zidu mi-l spârgea,
Mic că să făcea,

Tot primăvara
Vite 'nvenina.
Iorgovan ce mi-ș' făcea?
La Cerna mergea,
Din gură zicea:
— „Cernă, Cernișoară,
Te prind surioară
Incetează-ț' valu,
Schimbă-ț' urletu
Să-m' trec cu murgu".
Cerna ce-m' zicea?
Iovane, Iovane,
Chiamă-ț' ogarii
Că urlă 'n pustii
Și-aleargă a morții,
Că te-ajunge îndată
Cel blestem de fată.
Intr'al mijloc de apă
Și mi te-o făcea
Steiuț de piatră.
Blestemu l'ajungea
Intr'al mijloc de apă
Și că mi-l făcea
Steiuț de piatră.
Și-acuma să vede
Copita de cal,
Ghiara de ogar.
Și s'o pomeni
Cit soare pe cer va fi.

Culeasă dela Ghiță I. Dîtă, 48 ani
Plenița-Dolj.

Marcu și Geru

Cînd oi zice di-un piperi
Ordin dila ministeri
Să bată Marcu cu Geru.
Intr'o zi de sărbătoare
S'a sunat mobilizare.

Vin cavalerii călare
Și tunarii galop mare
Și sârvanții toț' călare,
Cu sârgenții pe chisoane,
Infanteria pe picioare.

Cînd oi zice ș'o lălea,
 Cum ajungea-i îmbrăca,
 La picioare-i încălța,
 Cu cojoace-i îmbrăca,
 Căciuli de miel în cap le da
 Și de ger mi să gătea,
 Dupe ce fi termena.
 Dară Marcu ce-m' făcea?
 Batalioane-i făcea
 Și pe cal încăleca
 Și comanda că mi-o da.
 Batalioane pornea,
 Noo zile că mergea.
 A de-a zece-m' ajungea
 Pân' la locu destinat.
 Dară Marcu ce făcea?
 Iel comanda cîn o da:
 — „Voi, infanteria mea,
 Aici faceț' tabăra,
 Cînd oi zice de-o alună,
 Că ieu mă duc la fîntînă.
 Cînd oi zice de-o lălea,
 La fîntînă ajungea.
 — „Ieși, gerule, din fîntînă
 Să te bat să zaci o lună“.
 Iasă geru din fîntînă
 Cu mustățile de brumă,
 Cu căciulă de nămete,
 Cu ghetete de sloiete,
 Cu bastonu de ghețoaie,
 Care 'n mîină nu să 'ndoaie.
 Cînd oi zice o lălea,
 Dară geru ce-m făcea?
 Noorii mi-i aduna,
 Ii ducea și-i învirtea
 Și de apă mi-i umplea,
 Un ger mare că-m' punea.
 Dară Marcu ce-m' făcea?
 Iel la soldaț' că-m' mergea
 Și comanda că mi-o da,

— „Voi, infanteria mea,
 Fărîmaț' corturile
 Și le loaț' prăjinile,
 Grămădiț' focurile,
 Ca să vă măi încălziț'
 Și de ger să nu muriț'“.
 Dară Marcu ce făcea?
 Machea, fi-i-ar mumă-sa,
 Cînd oi zice di-un areu,
 M'apuc ieu cu Dumnezău?
 Da geru ce făcea?
 O ploaie mare punea,
 Focurile le stingea,
 Cojoacele le uda.
 Vine geru binișor
 Cu viscolu dupe iel.
 Iară Marcu ce făcea?
 La cavaleri că mergea:
 — „Voi, cavaleria mea,
 La cai să mergeț'
 Șeile să le loaț',
 Mațale să le vărsaț',
 Burțile le lăpădaț'
 Și 'n coșuri să vă băgaț'
 Ca să vă măi încălziț'
 Și de ger să nu muriț'.
 Dară geru ce făcea?
 Un viscol mare punea,
 Toț soldații cutropea,
 Număi Marcu rămînea.
 Lu Dumnezău să 'nchina:
 — „Doamne, să mă faci pe
 mine
 Să mă faci o piatră mare,
 Trec băieț' la recrutare,
 Să le dau cite o scrisoare
 Să-m' ducă la surioare,
 S'o citească 'n lăcrămioare.
 Culeasă dela Vasile Dorobanțu, 60 ani
 Polana-Plenița-Dolj

Mistriceanu

Depart, vere, departe,
 Nici departe, nici aproape:
 În buricu pămîntului,
 La mormîntu Domnului,
 La casăle leului,
 La curțile smeului,
 Născutu mi-a,
 Crescutu-mi-a
 Savăi, Mistricean voinic.
 Iel, Doamne, cînd s'a născut
 Moașe-sa mi l-a moșit,
 Buricelu i-a tăiat,
 În lapte dulce l-a scăldat,
 În procoavé l-a 'nfășat,
 La leagăn l-a aruncat.
 Mă-sa afară că-m' ieșia
 Brațu cu lemne umplea.
 Pe Mistricean l'auza
 În leagăn că și plîngea.
 Mă-sa în grabă 'n cas' intra
 Și de prag să 'mpiedeca
 La un dești să lovea
 Și-așa că să supăra!
 Mîna pe leagăn punea,
 Din gură că-l mîngăia,
 De picior să tot văita,
 Și așa să supăra
 Și 'ncepea a-l blestema:
 — „Nani, nani, liu-liu-mi-te
 Pui de șerpe sugă-mi-te,
 Di sub talpa cășii noastre!
 Șerpele dacă auza,
 Iel erea ca undreaoa,
 Cu Mistricean că creștea.
 Savai Mistricean di-un an
 Și șerpele tot di-un an;
 Savai Mistricean de doi ani,
 Și șerpele tot de doi ani;

Savai Mistricean de trei ani.
 Și șerpele tot de trei ani;
 Și crescură pân' la zece
 Și din zece nu măi trece.
 Șerpele 'n coadă să lungea
 Și 'n căpățină să mărea,
 Iar trupu, mare, să făcea
 Aproape cît butia,
 Zău! mi te prindea groaza,
 Loc sub talpă nu-m' avea,
 Dila zece ani pleca,
 Di sub talpă iel ieșea,
 Casa trei zile urla.
 Iel mare, unde-m' mergea?
 În buricu pămîntului,
 La mijlocu cîmpului,
 Pe cel drum cam părăsît,
 Cu năgară acoperit,
 Cu troscot verde 'nvălit.
 În buricu pămîntului,
 În inima cîmpului,
 Iel aci să 'ncolăcea,
 Pe Mistricean aștepta
 Ca să-i mănînce carnea,
 Să-i scurteze viața.
 C'al lui ierea dăruiț,
 De cînd ierea copil mic.
 Mistricean ce mi-ș' făcea?
 Cal la bordei așeza,
 Tot pe negru
 Pintenogu,
 Al lu tat-său din tinereță.
 Bine că mi-l țăsăla,
 Dimineața să scula,
 Pe ochi negrii să spăla,
 Armele că le 'ncingea;
 Da ce arme că avea?
 Tot pistoale ferecate,

Săbioare atîrnate,
Curele încrucișate.
Da cușite
Ascușite,
Păzăște-mă, Doamne sfinte l.,
Cruciulițe de argint,
Ce n'am văzut de cînd sînt.
Iel bine că să gătea,
In vînațoare-m' pleca,
Iel, Doamne, ca să-m' vineze
Păsărele gălbioare,
Că sînt bune la mîncare
Și ușoare la purtare.
Toată ziua zbuciuma,
Și nimic nu-m' folosa
Și noaptea că l'ajungea.
Da Dumnezău ca un sfînt
Savai mare pe pămînt,
Las' o ceață de 'ngrozît,
Negura până 'n pămînt;
Mistriceanu a rătăcit.
Acum iel rătăcea
Și firea iel ș'o pierdea,
Toată noaptea că umbla;
De toț' bulgării să lovea
Și buștenii că-i bătea.
De toț' rugii să 'ncurca
Și pe nimini n'auza.
Nici un loc nu să vedea;
Nici un amnar nu avea.
Or v'o dalbă pelinariță,
Or v'o mică iesculiță,
Or v'o așchie de cremiță,
Ca să-și facă luminiță,
Să-i măi vie inimiță.
Toată noaptea-m' alerga
Și cînd zorii să răvârșă
Iel cam în jos apuca,
Cam în jos, cam dila vale,
Cam despre soare răsare.

Foaie verde sîminoc,
Văzu doo schintei de foc,
Alea nu sînt schintei de foc,
Ci sînt ochii șerpelui,
Șerpelui, proclutului,
Și spre iele-m' și pleca;
La iele nu ajungea,
Până soarele răsărea.
Cînd soarele răsărea,
Mistriceanu sama își da
Și din cale puțîn sta;
Să gîndea și-așa-m' zicea:
— „Or cîmpul mi-e înflorit,
Or ie șerpe 'ncolăcit
Și cu capu pus pe trup
Și soarele îl pripește,
Ochii 'n cap că-i strălucește”.
Iel, Doamne, să cuteza
Cu armele ce avea,
Mîncă-le-ar pîrdalnică.
Da la ce le măi purta?
Că de iele folos n'avea,
Cînd la șerpe că trăgea.
Șerpele dacă-l vedea,
Stat de om să ridica
Și din guriță striga:
— „Misticene, dumneata.
Bine-ai făcut de-ai venit,
Parcă ieu ț'am porîncit.
Dă-te jos să te mînlînc,
Că iești al meu dăruiț,
De cînd ai fost copil mic;
Că nu-m' ieste vina mea,
Savai, nu ț'e vina ta;
Da ie vina muică-ta,
Că iea cînd te-a legănat,
Din gură te-a blestemat;
— „Nani-mi-te, liu-liu-mi-te”.
Pui de șerpe sugă-mi-te,
Di sub talpa cășii noastre.

Ieu așa c'am auzit,
Încă de cînd ieram mic.
Ieu cu tine am crescut
Și la ani ne-am întrecut.
In coadă că m'am lungit,
In căpățînă m'am mărit,
Trup ca butia am făcut.
Dă-te jos să te mînlînc,
Că din mîna mea nu scăpi
Nici în cer, nici pe pămînt,
Nici în gaură de șerpe,
Nici în pîntece de maică,
Care pe lume nu să poate”.
Mistriceanu dac'auza,
Iel, frate, ce mi-ș' făcea?
Mic de zgîrbăcel scotea,
Și pe negru mi-l lovea:
La capu sulaciului,
Unde pasă negrului,
Negrului, nebunului.
Incepu negru d'a fugea.
Da nu fuge cum să fuge,
Că mi-ș' fuge ogărăște
Și s'aruncă tot lupește
Și cotește iepurește,
Să nu măi tragă nădejde.
Lasă buză pe pămînt
Și coada tuior în vînt,
D'asa fugea amărit!
Șerpele să 'ncolăcea,
Dupe Mistricean să loa,
Șapte hotară-l gonea;
Cînd oi zice fericea —
Da Mistricean ce-m' făcea?
Ochii 'n stînga ș'arunca,
Văzu capu șerpelui
La chișita negrului;
Odată-l măi atîngea
Trei hotară iel trecea,
De șerpe să depărta.

Mistriceanu ce-m' făcea?
Calea 'năinte ținea,
Ochii 'n dreapta ș'arunca,
Sărăcuț de muica mea l...
Văzu capu șerpelui
Sus, pe spata calului,
Unde din gură căsca
Și limbile le scotea.
In spate că îl isbea,
Inima din iel săca
Și pe negru tot bătea.
Fuge negru ce mi-ș' poate
Să scape voinic din moarte.
Și fugea ce mi-ș' fugea
Și fugea nu măi putea.
Șerpele 'l incolăcea
Și din gură tot striga:
— „Misticene, dumneata,
Nu-ț' bate calu geaba;
Vez' că iești în mîna mea”!
Mistricean calu-și bătea,
Negru tot că măi fugea;
Șerpele să năcăja,
Din guriță fluiera,
Coadă colac o făcea,
Pe negru împiedeca,
In margini de drum că-l trîn-
tea;

Pe Mistricean îmbuca:
Dila tălpi că mi-l loa,
Il îmbuca jumătate;
Jumătate
Nu măi poate,
De curele 'ncrucișate,
De pistoale ferecate,
De săbioare atîrnate,
De cușite
Ascușite,
Șerpele nu poate să-l înghită,
Și din drum iel că-l trăgea,

Și 'ncepu a mi-l sugea.
 Țipă, vere, chirăește,
 Ce amarnic să jelește
 De trei zile, de trei nopți!
 Țipă din gură de șarpe,
 Savai cu răcori de moarte.
 Când țipa, când chirăia,
 Niminea nu-l auza.
 Da de trei zile încoa
 Tare-m' venea și-m' sosa
 Un voinic din Ciobîlcie,
 Cu sabie de mischie,
 Pistoale de Veneție.
 — „Dar'ar Domnul ca să vie
 Să-m' fie frăților mie!“
 Voinicelu că-m' sosa,
 Voinicel tot din Ardeal,
 Pi-un cal negru, armăsar.
 Bătea calu, ținea drumu.
 Mistriceanu de-l vedea
 Așa din gură-i zicea:
 — „Bre, voinic, din Ciobîlcie
 Cu sabia de mischie,
 Ce baț' calu și ții drumu,
 Fă, frate un mare bine
 Și vino până la mine.
 Vino, frate,
 Și mă scoate
 Din astă gură de șarpe,
 Că m'a 'mbucăt jumătate.
 Jumătate,
 Nu măi poate,
 De pistoale ferecate,
 Săbioare atîrnate,
 Curele încrucișate,
 De cușite
 Ascușite.
 Scapă-mă din gură de șarpe
 Să-ț' fiu frate pân' la moarte!..
 Șerpele îl auza

Și către voinic grăia:
 — „Mă voinice, dumneata,
 De cît cu Mistricean frate,
 Măi bine cu șerpe frate.
 Vin de-î culege armele
 Să-i roz ieu oscioarele.
 Că nu este vîna mea,
 Ci ie vina maică-sa.
 Că iel cînd a fost mic
 Și ieu am fost tot mic.
 Mistricean crescui di-un an,
 Și ieu crescui tot di-un an.
 Mistricean crescui de doi,
 Și ieu crescui tot de doi.
 Mistricean crescui de trei.
 Și ieu crescui tot de trei.
 Și crescui pîn' la zece
 Și din zece nu măi trece.
 De-oi sta și m'oi mînia,
 Pe iel că l'oi arunca,
 Cît dai cu sburătura,
 Pe tine te-oi loa
 De ț'o merge pomina,
 Dacă ieste vorba așa,
 Ieu atîta te-aș ruga:
 A-i culege armele,
 Și-i taie curelele,
 Ca să-i roz oscioarele.
 Voinicelu asculta,
 Da înainte pleca.
 Foicică siminoc,
 Mearsă cît un jap de loc
 Și-i arsă trupșoru 'n foc.
 N'avea mumă și nici tată
 Parc' iera născut din piatră.
 N'avea fraț', n'avea surori,
 Parc' iera născut din flori.
 Calu din mers că-și oprea
 Și din gură că grăia:
 — „Oii dobîndi frăților

Ca să am în lume dor“.
 Dupe cal descăleca,
 Calu de-o tufă lega,
 Săbioara și-o scotea
 La mischie o dregea,
 Și la mijloc o 'ncerca,
 Vede bine că prindea.
 Corajii că și le loa
 Și spre șerpe că mergea.
 Cînd la șerpe ajungea,
 Sta șerpele și-i zicea:
 — „Bre, voinice, dumneata,
 Pe mine cînd m'oi tăia,
 Pe Mistricean l'oi scăpa
 Geaba, neică, ți-i surda.
 Foicică bob năut,
 Că de supt ce eu l-am supt,
 Ce e 'n mine a putrezit;
 Tot nu ie bun de nimic“.
 Voinicu dac' auza,
 De curele s'apuca:
 Tăia una, tăia doo,
 Curelele pînă 'n noo,
 Arme jos că 'ngrămădea,
 Movilă mare făcea.
 Șerpelui, bine-i părea.
 Da voinicu sta, zicea:
 — „A, bre, șerpe, dumneata,
 Ia umple-ț' tu gușile,
 Să-i culeg ieu armele,
 Ca să-i roz' tu oasăle,
 Să-și tragă păcatele“.
 Așa șerpele credea
 Că arme jos că vedea,
 Gușile că le umfla.
 Iar șerpele tot grăia:
 — „Mă voinice, dumneata,
 Tu pe mine de m'oi tăia
 Din mîna mea n'oi scăpa,
 Cînd cu otravă oi da,

Pămîntu oi aprindea;
 Tot ț'oi pierde viața“.
 Șerpele să opintea,
 Gușile că le umfla,
 Ochii i să tulbura,
 Cu gura căscată sta,
 De mi te prindea groaza!
 Da voinicu ce-m' făcea?
 Unde bine că-i venea
 Paloșu că-l îndrepta;
 La încheietura gurii lui
 La puterea șerpelui:
 Trosc! odată haiducește
 Și țipă iortomănește,
 Până 'n coadă 'l despica,
 Doo scînduri îl făcea.
 Pe Mistriceanu că-l loa,
 Fuga la cal cu iel da
 Și mi-l arunca pe șa
 Și-l măi lega c'o cura
 Ca să nu dea de belea.
 Da șerpele ce-m' făcea?
 Așa tăiat cum s'afila
 Slava cerului sărea,
 Unde cu coada bătea
 Toț' tufanii dărîma.
 Venin din coadă pica
 Braniștea c'o aprindea;
 Iel ca pîrjolu mergea,
 Pustia p'unde ajungea.
 Da voinicu ce-m' făcea?
 Ocolea p'unde știa,
 De focșor așa scăpa.
 În valea mare că trăgea,
 La o tîrlă să ducea:
 Trei turme de oi mulgea
 Și caprele d'a bașca.
 Trei lei de parale da
 Și la puț că să ducea
 Și 'n jghebută că-l punea

Și cu lapte mi-l scâldea,
Până carnea mi-o 'nâlbea;
Păcură din iel curgea,
De ce nu-și căta treaba.
Lapte de capră loa.
Pe unde cu lapte da,
Carnea bucăt' că cădea,
Om albu că rămânea.
Oasăle
Și vinele
De-și trăgea păcatele.
Sui soarele la prînz,
Trăgea moarte cu mult plîns...
Veni soarele l'amiaz,
Trăgea moarte cu năcaz.
Iar cînd fu pi la chindie,
Trăgea moarte cu minie.
Soarele mi-a scăpătat,
Mistricean a răposat!

Voinicu că il plîngea
Și din gură tot zicea:
— „Dobîndisăm frățior
Vez', cu milă și cu dor,
N'avusăi parte de iel!
Cu păloșu că săpa,
Groapă mare de-i făcea,
Alături cu cumpăna,
Ca să-i meargă pomina,
Șipică că aduna,
Tron de șipică 'ngrădea,
Intre flori că-l așeza,
La cumpănă-l îngropa,
Să să ducă pomina!...
Și s'o povesti
Cît soare pe cer va li.

Culeasă dela Florea al Sînașel
de 80 ani

Voica

Foaie verde trei migdale
Zăresc, neică, coala 'n vale
Di-o căscioară mare,
Cu noo celare,
Cu ferești în soare.
Da 'n iea cine șede?
O muică bătrînă
Cu doi dinț' în gură,
Cu brîu de lină.
Da iea că-m' avea
Noo feciorei,
Pușori de smei
Și cu doica zece,
Care mi-i întrece.
Voicăi îi venea
Impeșitori de peste Jii,
De peste Nadolii,

Unde-a cîntat cucu întii,
Dar e Constandin,
Legăior din plin,
Cel cu barba neagră
Și cu mintea întreagă.
Mumă sa-i zicea?
Mumă, mumă mea,
Dăoo pe Voica,
Că ieu ț'oi aducea-o
Vara de trei ori,
Iarna de cinci ori;
Pe an de opt ori,
Că sînt sărbători.
Mumă-sa asculta,
Pe Voica o da.
Constandin murea,
Pe Voica n'o aducea.

Mumă-sa mi-l blestema,
Costandin nu să odinea,
Mumă-sa așa-i zicea:
— „Daoleu, Costandine,
Să nu-ț' fie bine,
Să nu putrezăști,
Să nu mucezăști
Că de mine-ai stat
Pân' pe Voica-ai loat".
Iel de vedea ce vedea,
Nu putea să odinea,
Di-un înger sfînt să ruga,
Un cal bun că-ș' închinga
Pînzișoara lui,
Ibânci calului.
Peteceaua lui,
Frîu calului,
Incăleca și pleca,
Și la Voica ajungea.
Voica atuncia nuntia.
Timp de noo ani era.
El mergea, frică n'avea
Și lîngă iea se prindea.
Da Voica cum îl vedea
Din gură așa-i zicea:
— „Da ce curaj avusăși,
Lîngă mine te prinsăși,
Că am noo cumnaț'
Ca noo cîini turbaț'
Și noo cumnățăle
Ca nește cățăle?"
Da iel că-i zicea:
— „Voică, sora mea,
Nu te spăimînta,
Că sînt Constandin
Legăioru mamei din plin,
Cel cu barba neagră
Și cu mintea 'ntreagă.
Și ieu am venit,
La mumă să te duc".

— „Frate, dacă iești neica,
Unde ț'e barba?"
— „Barba mi-am lăsat-o
Odor la mormînt,
Pân' pe tin' te duc".
Iea așa de auza,
Frate, ce bine-i părea!
Constandin atunci o loa,
Și la cer cu iea sbura.
Pin rai cu Voica trecea
Și păsărelele cînta.
Cine a mîi văzut
Să ducă mort pe viu?
Da Voica auza
Și îl întreba:
— „Daoleu, neică Costandine
Unde mă duci tu pe mine?
Că ieu aud păsărele
Cum cîntă pe rămurele".
— „Alea 's păcatele mele
Și cu blesteme grele".
Cu Voica mergea,
La fereasta mumă-sa.
Iel frate cînd ajungea,
Din gură așa zicea:
— „Mumă, muma mea,
Deșchide ușa
Că ț'am adus pe Voica?"
Da mumă-sa ce zicea?
— „Ia fugi, moarte, de-aicea,
De nu mă mîi ispiti!
Că m'ai ispitit,
De m'ai isprăvit.
De az' până mîine
Mă iei și pe mine"...
Iel de auza,
Inelu-și trăgea,
Pe fereastă-l arunca
Și mumă-sa de-l vedea,
Mumă-sa mi-l cunoștea

Și ușa mi-o deschidea,
Pe Voica mi-o îmbrățișa.
Steiu de cheatră să făcea

Și Costandin îmi pleca
Și-atuncia el putreza.
Auzită dela Petria St. Corbu
Risipiți-Dolj.

Voica

Intr'o gură de vale
Mie mi să pare
Că ie o casă mare,
Cu noo celare,
Cu fereasta 'n soare,
Cu gura la vale.
Da 'n iea cine șede?
Voicu și cu Voichița,
Cea maică bătrână,
Cu burta săină,
Cu păr de cămilă,
Cu doi dinți 'n gură.
Și iată că avea
Noo fecioarei,
Puișori de smei
Și cu Voica zece,
Care mi-i întrece.
Trecea ce trecea,
Voichiței îi venea
Dalbi împetitori,
Din ale noo țări,
Despre nădoli
Ce are țări pustii.
Măicuța nu vrea
Pe Voichița s'o dea.
Costandin ce zicea?
— „Mumă, muma mea,
Dă-o pe Voichița
Fecioara ta,
Surioara mea,
Vremea i-ă venit
De căsătorit”.
Mă-sa îl asculta

Pe Voichița o da.
Ciuma că venea
Casa le-o lovea
Și pe toț' îi omora.
Maică-sa rămînea,
Ciobu în mină loa
Și la tămîiat pleca
Și pe toț' îi tămîia
Și pe toț' îi comînda.
La Costandin ajungea:
— „Costandine, fātu mieu,
Fieru și oțálu
Tot să putrezască.
Da trupșoru tău
Să nu putrezască
Păn' mi-i aducea
Pe Voichița mea,
Surioara ta.
Dumnezău că vrea,
Pămîntu crăpa
Și iel să 'ntrupa.
Tronușoru lui,
Negru călușel;
Pinzișoara lui,
Ibânca calului;
Pedeceaoa lui,
Fritu calului;
Incăleca,
Să 'nălța
Și sbura
Pin negre întunerici,
Pin sfinte biserici.
La Voica ajungea

In horă jucînd,
Peschire 'mpărțînd.
Da iel ce făcea?
In horă să prindea
Lîngă Voichița.
Da iea ce zicea?
— „Voinic, voinicel,
Ce minte te-ajunge
Lîngă min' te prinde?
C'am noo cumnătăi
Puișori de smei;
Și cu iel sînt zece,
Care-i și întrece”.
— „Și noi sîntem noo
Și cu Voica zece!
Voică, sora mea,
Ieu sînt nene-al mare
Cu bărbie tare
Și cu mintea 'ntreagă”.
— „Dacă im' iești neica,
Unde ț'e barba?”
— „O am în mormînt,
Sub negru pămînt”.
Vorba isprăvea,
Pe Voichița o loa,
Să 'nălța
Și sbura
Pin negre întunerici,
Pin sfinte biserici;
Cîntau păsărele
Sînd pe râmurele:
— „Cine a măi văzut,
Cine a pomenit

Ducînd mort, pe viu”.
— „I-auz' muică, i-auz',
Ce s'aude colea?
Sînt păsărele,
Cîntă 'n versurile
Păcatele mele.
La maică-sa ajungea,
La ușe bătea:
— „Maică, maica mea,
Descue ușa,
Na-ț' pe Voichița
Fecioarea ta,
Surioara mea”.
— „Fugi ciumă de-aici,
Nu mă ispiti;
Că așa m'ai ispitit
Păn' m'ai isprăvit,
Ca de azi pe mline
Să mă iei și pe mine”.
— „Voica, sora mea,
Strigă aicea”.
Ce striga, striga,
Inele din dești scotea
Pe fereastă le-arunca.
Maică-sa le cunoștea
Și ușa îi deschidea
Și în prag să întilnea
Și să 'mbrățișa.
Așa să știa,
De s'o pomeni
Cît soare pe cer va fi.
Culeasă dela Mărin R. Niță
Risipiți-Dolj.

Voichița

(Variantă)

Pe-o gură de vale,
Pe buhaț de mare,

Este-o casă mare
Cu noo celare,

Cu noo umbrare,
 Cu ușile 'n vale,
 Cu fereste 'n soare.
 In casă cine șede?
 Ce mumă bătrână
 Cu doi dinți în gură,
 Cu brău de sirmă,
 Că iea că și are
 Noo feciorei
 Cu Voichița zece
 Care și-i întrece,
 Care ie măi mare
 Din și Costandin
 Fetii Costandin,
 Cel cu barbă neagră
 Și cu mintea 'ntreagă.
 Fetii Costandin,
 Legăior copil.
 Iar la iei venea
 Negrii negustori,
 Dalbi înpeștori,
 Dincolo de mare,
 Dintre țări pustii
 Cel Nadolii.
 Iar iei că cerea,
 Să dea pe Voica,
 Mumă-sa nu vrea,
 Că-i părea rău de iea.
 Când mumă-sa vrea,
 Voichița nu vrea.
 Până când venea
 Din și Costandin,
 Legăior copil.
 Mumă-sa zicea:
 Mumă, muma mea
 Dă pe Voichița,
 Că vremea i-a venit
 De căsătorit.
 Ieu că mă oblig,
 Că ieu țoi aduce-o

Vara de patru ori,
 Iarna de cinci ori.
 Vara-i călduroasă,
 Iarna-i friguroasă.
 Mă-sa l-asculta,
 Pe Voică o da.
 Peștoru-o loa,
 Cu Voica pleca
 'Ntr'ale țări pustii
 Ce ale Nadolii.
 In urma iei venea
 Ciurma grabnică,
 Pe toț' li omora,
 Mumă-sa rămânea,
 De mi-i tămăia.
 Intr'o Sfintă Joia,
 Ciobu în mină că-și loa,
 Pleca de mi-i tămăia,
 Li loa pe toț' la rînd
 Și de stîlp că să răzma,
 Și iea ce mi-i jelea
 Și mi-i tămăia
 La Din ajungea,
 Nici nu-l tămăia
 Și mi-l blestema
 Că n'auz' tu Dine,
 Dine Costandine,
 Legăior copile,
 Dar'ar Dumnezău
 Fieru și oțălu
 Să-m' putrezască,
 Și să ruginească;
 Da trupșoru tău
 Să nu mucezască,
 Să nu putrezască.
 Că tu te-ai ținut
 Pe Voica mi-ai vîndut
 Și te-ai obligat
 Că tu mi-o aduci
 Vara de patru ori,

Iarna de cinci ori.
 Domnu auza,
 Cum il blestema,
 Pe Din il întrupa,
 Tronu că mi-l făcea,
 Plază la iblaci calului,
 Chedicuța lui
 Friu calului.
 Mormintu crăpa,
 Și Din că ieșea,
 Pe cal încăleca
 Și iel că să ducea,
 Pin negurile întunerici,
 Pin slinte bisărici,
 Până mi-ajungea,
 Tot la Voichița.
 Când iel ajungea,
 Nunta iei juca,
 Peșchiri împărța,
 Da Din să ducea,
 De mină o loa,
 In horă juca.
 Da iea ce zicea?
 — „Măi, tu, băiețele,
 Măi, tu voinicele,
 Ce milă te-ajunsă,
 Ce dor te cuprinsă?
 Cum descălecași,
 In horă jucași,
 De mină mă loași.
 Că ieu mi-ș' am
 Șapte cumnățăi,
 Puișori de smei,
 In timp ce te-o vedea
 Iei mi te-or tăia”.
 Da Din ce zicea?
 — „Că și noi sintem
 Noo feciorei,
 Puișori de smei,
 Cu Voichița zece

Care și-i întrece.
 Voică, sora mea,
 De ce-m' zici așa?
 Că ieu sunt neica,
 Neica Costandin,
 Legăior copil,
 Cel cu barba neagră
 Și cu mintea 'ntreagă”.
 — „Dacă iești neica,
 Unde țe barba?
 — „Barba am lăsat,
 De unde-am plecat,
 Otor la pămînt,
 La dalbu mormint”.
 De stîlp să răzma,
 Iel mîna punea
 Tot pe Voichița,
 Pe cal o punea.
 — „Voică, sora mea,
 Haidet' la mama,
 C'asa mi-e vorba”.
 Cu Voica pleca,
 Pin negre 'ntunerici,
 Pin sfinte bisărici,
 Pe unde trecea,
 Păsările cînta
 Și ciripăia:
 — „Unde s'a văzut
 Și s'a pomenit
 Să ducă mort pe viu?
 Da Din ce zicea?
 — „Taci, Voichiță, taci,
 Ale păsărele
 Stau pe rămurele,
 Cîntă versurile”.
 'Nainte mergeau,
 Până ajungeau
 Tot la mumă-sa.
 In cumpănă de noapte
 La ușe merge.

La mă-sa striga:
 — „Mumă, muma mea,
 Scoal, na pe Voica“.
 Mă-sa auza,
 Din gură zicea:
 — „Fugi, silo, de-aici,
 Silo, samodivo,
 Că m'ai ispitit,
 De m'ai isprăvit,
 Da iel ce zicea?
 — „Voică, sora mea,
 Bate aicea,
 Descuieți ușa,
 Că ieu, că mă duc,
 Cal să-m' priponesc,
 Trup să-m' odihnesc,
 Voica-m' rămînea
 La mă-sa striga:
 — „Mumă, muma mea,
 Descuie ușa,
 Că ieu sunt Voica,
 M'adusă neica,

Fecioreaua ta“.
 Mă-sa auza,
 Din gură zicea:
 — „Dacă iești Voica
 Dă-m' veriga ta,
 Micu inelaș
 Dila logonaș.
 Ieu l-oi cunoștea,
 Ușe-oi descuia“.
 Voica să ducea,
 Inelu trăgea,
 Pe fereastă-l da.
 Iea îl cunoștea,
 Ușa descuia,
 In cărligi se întilnea
 Și se săruta.
 Domnu le vedea
 Și mi le sleia,
 Stei de piatră le făcea.

Voichița

Fost-a mare-odată,
 O mamă laudată,
 Cu casa de piatră,
 Cu porțile de fier,
 Cu brăvi de oțal.
 Noo feciorași avea,
 Ciurma din iei că mînca.
 Nu-i măi rămînea
 Fata, Voichița
 Și Gin, Costangin,
 Copil mijlociu.
 Multă vreme nu trecea,
 Cine iară că venea?
 Ciumă mare că venea,

Multă lume prăpădea,
 Ba și Costangin zăcea.
 Voichița mare creștea,
 Peștitori la iea venea,
 Număi peștitori din sat,
 Maica lor că nu a dat.
 Că zicea că nu-i de dat.
 Venea peștitori din țară:
 — „Nu dau ieu pe Voica,
 Că Voica nu mi-e de dat.
 Nu mi-e nici de măritat“.
 Costangin că să gîndea
 Și maică-sa răspundea:
 — „Auz' maică, dumneata,

Hai să dăm noi pe Voica“.
 — „Da cum, Gine, să o dăm,
 Și așa s'o 'nstrăinăm,
 Că-i cale tare departe,
 Muica n'o poate străbate“.
 — „Muică, muiculița mea,
 Dacă t'o fi dor de iea,
 Ieu calu l-oi înșeo,
 Pe Voica oi aducea,
 Pe iarnă de noo ori,
 Că-s măi multe sărbători;
 Iar vara număi de patru,
 Că mi-i doru-așa de aspru“.
 — „De n'o fi, Gine, așa,
 Să știi că te-oi blestema,
 Cu blestemu cel măi greu,
 Ce l-a lăsat Dumnezeu“.
 Apoi iei să pregătea,
 Pe Voichița că dădea,
 Nuntă mare că făcea,
 Tot satu să 'nveselea.
 Inșă vreme nu trecea,
 Ciurma iarăși năvălea,
 Multă lume secera,
 Ba și Costangin murea.
 Iar mumă-sa rămînea,
 Ca și cucu singurel,
 Cu cărămida în vatră
 Și cu mîșșoru 'n casă.
 — „Costangine, Costangine,
 Copilu meu mijlocine,
 Dumnezeu să nu te ierte,
 Pămîntu să nu te rabde,
 De mine fii blestemat,
 Că singură m'ai lăsat,
 Cu cărămida în vatră,
 Și cu mîșșoru 'n casă“.
 Da vai, de mult plîns,
 Blestemu s'a prins,
 Domnu nu-l ierta,

Pămîntu nu-l răbda,
 Satu-afară mi-l izbea
 Și ce mi să făcea?
 Din sclriu lui,
 Trupu calului,
 Din crucița lui
 Șeaoa calului,
 Prapurile lui
 Friu calului.
 Apoi iel încăleca,
 Și la drum mi să pornea,
 De o pădure dădea,
 De păduri albe,
 Cu păsări dalbe.
 Pe unde trecea
 Păsările cînta.
 Tuțurliu liu!
 Merge mort la viu.
 Apoi iel mergea,
 Codru străbătea,
 Iată că dădea,
 De păduri tot roșii,
 Tot cu păsări roșii,
 Pe unde trecea,
 Păsările cînta.
 Tuțurliu liu!
 Merge mort la viu.
 Iarăși măi mergea
 Codru că trecea,
 La altu ajungea,
 Tot cu păsări negre,
 Pe unde trecea
 Păsările cînta.
 Tuțurliu liu!
 Merge mort la viu.
 Iar iel că mergea
 La sor' ajungea.
 Și iel o găsa
 La măsuță stînd,
 Bînd și petrecînd.

Iea cînd l-a văzut
 Și l-a cunoscut,
 Basma că și-a scos,
 Pe ochi că s'a șters,
 Și l-a sărutat
 Și l-a întrebat :
 — „Gine, Costangine,
 Ce dor mi-e de tine,
 Da tu ai venit
 Și-aici m'ai găsit”.
 — „Ieu de-aia am venit,
 Că m'am legătuit
 Către muica mea
 Să te-aduc la ica”.
 — „Stăi frate o țîră
 Fără zăbovire,
 Să 'ntreb pe bărbat
 Și să-i spun curat,
 Că ai venit la mine
 Ca să merg cu tine”.
 Iar dacă 'ntreba
 Iel îi răspundea :
 — „Du-te, draga mea,
 Tu la muică-ta”.
 Iei apoi pleca,
 La codru-ajungea,
 La păduri negre
 Tot cu păsări negre.
 Pe unde trecea
 Păsările cînta :
 Țuțurliu, uliu,
 Duce mort pe viu.
 Apoi iei mergea,
 Codrii străbătea,
 Până ajungea,
 La păduri tot roșii
 Tot cu păsări roșii.
 Pe unde mergea
 Păsările cînta :
 Țuțurliu uliu,

Duce mort pe viu.
 Iei că măi mergea,
 Pin păduri trecea,
 Pin păduri tot albe,
 Tot cu păsări albe.
 Pe unde trecea,
 Păsările cînta :
 Țuțurliu-ului,
 Duce mort pe viu.
 Voica întreba,
 Lu Gin că-i zicea :
 — „Spune, frate dragă,
 De-aste păsărele
 Ce cîntă cu jale”.
 — „Dragă vara mea,
 Gin că-i răspundea :
 „Astea nu-s păsărele,
 Ci sînt suflețale.
 Păsările albe sînt
 Cei care-a murit
 Luminaț'
 Cuminecaț'
 Cu popă și cu lumină
 Și cu slujba cea creștină”.
 — „Bine, frate dragă” !
 Voica iar întreabă :
 „Da cîntecu lor,
 Cu jale și dor ;
 Țuțurliu uliu,
 Duce mort pe viu.
 Ce înșamnă oare,
 Scumpe frățioare ?”
 — „Dragă sora mea”,
 Gin că-i răspundea.
 „Ala-i cîntu lor
 Cu jale și dor,
 Toamna și primăvara,
 Cînd schimbă pomii frunze
 Și iarăși mergă
 Până ajungea

La valea frumoasă,
 Aproape de casă.
 Gin în loc stătea
 Și Voicăi zicea :
 — „Du-te, vară-mea,

Și de te-o 'ntreba,
 Unde am rămas,
 Să-i spui c'am rămas,
 Calu să mi-l pasc.

Ciobănaș fecior de crai

Foaie verde matostat,
 'Ngenunchiat, s'a'ngenunchiat.
 Dar cine mi-a 'ngenunchiat?
 Vez' ăl mic de ciobănaș,
 Cu cirlișul sub genunche,
 Cu zărcuna 'n subțioară,
 Cu fesu pe troaca goală,
 Să roagă lui Negru Vodă:
 — „Să vez' Doamne Negru-Vodă,
 Cum judeci tu astă lume,
 Judecă-mă și pă mine!
 De mic sărac am rămas,
 În coadele tăciunilor,
 Pe mlinile strinilor.
 De strin și de sărac,
 Argățal că m'ai băgat,
 Argățal pe mălăel,
 Sluguliță pe-cgheliță,
 Ca să-m' scot gura din foame,
 Trupușoru din obiele.
 Argățal la trei stăpini.
 Trei stăpini ca nește cfini.
 Când ieream copilaș mic,
 Ieream mic, nepriceput,
 Ieream drag stăpînilor
 Și urit stăpînelor.
 Dacă, Doamne mă mării,
 Și, Doamne, mă pricepui,
 Rău stăpînii mă uriră,
 Stăpînele mă 'ndrăgiră,

Rău stăpînii s'au mîniat
 Și pe mine că m'au dat,
 La cîmpie, la cîmpie,
 Unde fir de iarbă nu ie.
 Numai sadina coelie;
 Unde iarba să 'mpletește,
 În patru să 'ngăităneste,
 Unde-i negura cit omul
 Și sadina la genunche.
 Mie 'n seamă că mi-au dat,
 Să vez' cincizăci de mioare
 Iese 'n vară lătătoare.
 Doar cătun că mi-am făcut
 La mine n'a măi venit.
 Mie, frate să-m' aducă:
 Mălăiaș la lătrători,
 Opinci pila păzitori,
 C'asa să țin vitele,
 Toate dobitoacele.
 Am făcut cum am putut,
 Nu știu, Dumnezeu c'a vrut.
 Că oile le-am prăsit:
 Din cincizăci făcui o sută,
 Dintr'o sută făcui doo
 Și din doo făcui patru
 Și din patru făcui opt,
 Nu știu Dumnezeu c'a vrut
 Până mi-am împlinit.
 Dacă mia am făcut.
 Atunci stăpînii c'a venit
 Și oile le-a 'npărfit.

Stăpînii-au loat doo părț',
 Iar ciobanu-a loat o parte,
 C'asa este cu dreptate.
 Pricina pe ce-a rămas?
 Pi-un noatin negru chipeag
 Cu capu cu patru coarne,
 În coadă de șapte palme.
 Dila coadă pân' la coarne,
 De patrusprezece palme.
 Ieste lumii de mirare!
 În vîrfu cornișălor,
 Cîti-o piatră nestemată
 Ce lumina noaptea toată,
 Pe lumina pietrilor
 Im' dam sama oilor.
 Noatin trage la ciobani,
 Stăpînii nu vor să-l dea,
 Rău stăpînii s'au mîniat
 Și pe mine m'a alungat,
 Cu tîrsina măgarului,
 Chiar pe stîlpu coșului.
 Am făcut cum am putut,
 Nu știu Dumnezeu c'a vrut,
 Până tîrsina am rupt.
 Dacă, Doamne, mi-am scăpat,
 Iei dupe mine s'a loat.
 De dinșii m'am apărat,
 M'am greșit și i-am tăiat.
 Dacă nu-m' crez vorbele,
 Iată și capetele!
 Negru Vodă l-asculta
 Din guriță-l întreba:
 — „Măi tînr de ciobănaș,
 Ce ț'e cămașa ca tina,
 Fețșoara ca cîrstina?
 — „Măi, tînr de ciobănaș,
 — „Să vez', Doamne Negru Vodă
 Când ie coala de cu toamnă,
 Cam pila Vinerea Mare,
 Ieu m'aleg cu sterpele,

Alțit cu lătatele
 Și 'ntundăm dumbrăvile,
 Dumbrăvi dese, umbre groase
 Și circiumăreși frumoase,
 Mănînc pline de Hîrlău
 Și bea vinișor de-l rece,
 Văz la inimă că-m' trece.
 Dacă văz că nu să 'ntimplă,
 Mănînc mămăligă rece,
 Văz la inimă că-m' merge.
 Și beau apă din văgaș
 Și văz bine că mă 'ngraș'.
 Negru Vodă că-m' grăia:
 — „Măi, ăl mic de ciobănaș!
 Tot stam să te 'ntreb
 Și 'ntrebate-voi:
 Al cui ești, din ce neam ești?
 — „Să vez', Doamne Negru
 Vodă!

Ieu sînt al lui Chiper Craiu,
 Din dalbii de București.
 Turcii m'au robit
 De cînd ieream mic'.
 Negru Vodă ce-m' făcea,
 Cînd așa că-l auza?
 Intr'o odaie-l băga,
 De haine mi-l desbrăca
 Și pe chiept iel se uita
 Da iel frate ce-m' zărea?
 Că la 'nchisu brîului
 Zărea spicu grîului,
 Iar în cei doi umerei,
 Zărea doi lufeferei.
 Negru Vodă ce-m' făcea?
 În scaun că mi-l punea
 Și din gur' așa-i grăia:
 — „Na, domnește-ț' țara 'n
 pace,

Cules dela Mitrică și Ionel Măceșeanu din comuna Danești-Dolj.
 Comunicată de Inv. Haralambie Călugăru.

Costea

Pe cîmpu țigani
 Și al țigăinței,
 Scoate Costea oile.
 Și avea tarlalele
 Pe toate vâlcelele,
 La toate fîntînile.
 La mîgura retezată,
 Unde-a mai fost tîrla odată.
 Scoase Costea mielușei
 Cît în luncă brebenei;
 Scoase Costea mielușele,
 Cît în luncă viorele.
 Măi avea Costea, avea,
 Măi avea o mielușea,
 O mielușea ochesea,
 Nu ierea 'n turmă ca iea.
 Cînd simța de vreme rea,
 Trăgea oile 'n perdea;
 Cînd simța de vreme bună,
 Scoate oile 'n pășune.
 Măi avea Costea avea,
 Măi avea un mielușel
 Nu ierea 'n turmă ca iel.
 Mielușel cu patru coarne
 Și 'n coadă de patru palme.
 Și 'n vîrfu cornițălor,
 Avea pietre nestimate,
 De lumina turma toată.
 Pe lumina pietrelor
 Mergea fruntea oilor
 Și coada noatinilor.
 Măi avea Costea, avea
 Patruzăci de cîini bătrîni,
 Care păza pila stîni
 Și-o sută de copîrstoi,
 Care umblă după oi;
 Pe Guda, căța bătrînă,
 Fără nici un dinte 'n gură.

Astăz' Luni și mîine Marți,
 Pleacă Costea la Galați,
 Cu satirii 'mpovărați,
 De icoșari și de talanți
 Și de galbini ferecați,
 Să ia sare oilor,
 Tărișe mioarelor
 Și opinci ciobanilor,
 Căpeștre cîrlanilor.
 Da Costea cînd pleca,
 Iel pe Fulga îl chema
 Și din gură îi zicea:
 — „Auz, Fulga, dumneata,
 Ieu, frate, îți dăruiesc
 O mioară de căldare
 Și-un berbec de frigare
 Și-un caș bun din stricătoare
 Și unu din prepeleag
 Să-m' păzăști turma cu drag”.
 Dară Fulga ce făcea?
 Aștepta până 'nsera,
 Potera și-o aduna
 Și din gură le zicea:
 — „Frate voi să vă duceți
 La mîgura retezată,
 Unde-a mai fost tîrla odată;
 Unii să lătraț' cîinește
 Și unii să urlaț' lupește.
 Cîinii lu Costea vor auzi,
 Pe semete or veni
 Și ieu în urmă oi rămînea
 Și-oi face ce-oi vrea”.
 Potera că să ducea
 La mîgura retezată,
 Unde-a mai fost tîrla odată.
 Și unii lătra cîinește
 Și alții urlă lupește.
 Cîinii lu Costea auza

Pe semete să ducea,
 Da Fulga ce făcea?
 Oile Costea le loa;
 Oile jumătate,
 Jumătate, a treia parte,
 Și mai mult de jumătate.
 În valea rea să ducea,
 În peștera cea adîncă
 Numai de Fulga știută.
 Doisprezece junghia,
 Doisprezece jupuia
 Și doisprezece le frigea
 Și în cîrlige le 'nfigea
 Să le fie carnea dulce.
 Iar Costea cînd venea,
 Trăgea oile 'n perdea
 Să le dea socoteala.
 Nu ie lapte la măsură,
 Nici brînză la 'nchegătură.
 Da Costea ce făcea?
 Toț' ciobanii îi chema
 Și îi întreba,
 Dar nimenea nu știa.
 Cînd vedea, mîre, vedea,
 Cum venea, Guda, venea,
 Cu capu plecat
 Vedea bine c'a stricat,
 Da Costea ce făcea?
 Iel cu cujba o cujbea.
 Da Guda ce zicea?
 Nu măi da, Costea, în mine
 Că am servit pe tată tău
 Și acum te servesc pe tine.
 Nu o fi păcat de mine?
 Un vînt din sus mi-a aburat
 Ieu în dosu tufii m'am dat.
 Pe mine Fulga m'a înșelat.
 Aideț', Costea, dupe mine

Că știu calea 'n luncă bine,
 În peștera cea adîncă,
 Numai de Fulga știută”.
 Iar Costea ce făcea?
 Patru cupe de lapte îi da
 Și Guda le lăpăia.
 Iar Costea ce făcea?
 Iel cu Guda să ducea
 Și Guda îl arăta.
 Sta trîntit pi-o epîngea
 Și tuma dintr'o lulea,
 De-al dracului ce ierea.
 Iar Costea ce zicea?
 Fă, Gudo, cum ai putea
 Cam pe burtă, cam pe coate,
 Până le-ai apuca.
 De spate să trăgea.
 Da Costea ce făcea?
 Iel cu cujba il cujbea,
 Cu țărîna-l amesteca.
 Să apuca de-l întreba;
 — „Bine, Fulga, om bătrîn,
 Cine te-a pus
 Ca să fi fur;
 Or tu n'ai fost mulțumit
 Pe ce ieu ț'am dăruit?
 O mioară de căldare
 Și-un berbec de frigare,
 Un caș bun de stricătoare
 Și unu din prepeleag
 Să-m' păzăști turma cu drag.
 Im' loași fruntea oilor,
 Fala negustorilor;
 Pe-ale două să le dai
 Că ieu pe tine te tai”.

Auzită dela I. Prica
 Orodel-Dolj

Costea

Verde frunză a scumpiei,
Pe cîmpu Tigheniei
Și al Tighenutei,
Paște Costea oile,
Umplea toate văile,
Șchioapele, virtoapele,
Mielușele agușele.
Astăz' Luni și mîine Marți,
Pleacă Costea la Galați
Cu catirii însămarăți
Numai ruble și cu stanți,
Să ia sare oilor,
Tărițe mînzarilor,
Zaharea mioarelor
Și opinci ciobanilor.
Dară Costea cînd pleca,
Cu Fulga să n'țalegea
Și lu Fulga-i dăruia
Un berbec de frigare
Și-o mioară de căldare.
— „Ieu, Fulgo, cînd oi veni
Pe tine te-oi mai cinsti,
Da să pui tu ceata ta
Să-m' păzască turma mea”.
Însă Costea cînd pleca
Fulga, frate, ce-m' făcea?
Ceata lui și-o aduna
De vorbă nu să ținea
Și cu iei să vorbea
Și din gură le zicea:
— „Unii ca lupii urlaț',
Alțit ca cîini lătraț'
Și pe cîini să-i încurcaț'
Oile să i le loaț'
Să loaț' turma jumătate,
Jumătate, a treia parte.
Norocu lu Fulga ierea
C'o furtună să punea,

Atunci Guda ce făcea?
In scorbură să băga,
La adăpost să trăgea.
Atunci Fulga ce făcea?
Unii ca cîinii lătra,
Alțit ca lupii urla
Și la stîină că venea,
Oile i le rupea.
Rupea turma jumătate,
Jumătate, a treia parte.
Rupea fruntea oilor
Fala negustorilor.
Și loa și un berbecel,
Nu ierea 'n turmă ca iel.
Patru cornoită avea
Și 'n vîrfu cornițălor
Avea pietre nestemate
Ce lumina turma toată.
Pe lumina pietrelor
Vedea fruntea oilor.
Măi avea și-o mielușea
Nu ierea 'n turmă ca iea.
Cînd simța de vreme ra
Strîngea oile 'n perdea;
Cînd simța de vreme bună
Scotea oile 'n pășună.
Tocmai alălaltă Marț'
Vine Costea din Galaț'
Cu măgarii însămarăț'
Cu sarea oilor,
Tăriță mînzarilor,
Zaharea mioarelor
Și opinci ciobanilor.
Și-atuncea cînd iel sosea,
Peste oi că să uita,
Da nimic nu cunoștea.
Însă pe ce cunoștea?
Oile cînd le mulgea

Nu ieșea lapte la măsură,
Nici brînză la 'nchegătură.
Toț' dulăii că-i chema
Și cu gujba-i gujbuia.
Și chema și pe Guda
Și cu gujba o lovea.
Dară Guda ce zicea?
— „Dece dai, mă Costea'n mine
C'am servit pe tată-tău,
Pe tatăl tatălui tău
Și te servesc și pe tine,
Numai cu doi dinț' în gură.
Că vremea s'a schimbat
Și pielea că mi-a udat
Și 'n scorbură m'am băgat,
Atunci Fulga s'a strîcat
Și oile ne-a furat.
Ascultă tu, Costeo 'ncoa,
Să im' dai un berbecel
Să im' fac sama cu iel
Și să-m' fac și un cojocel
Să-m' ție, Costea, de ger.
Și să te iei după mine
Că ști sama 'n codru bine”.
Pi-o potecă-m' apuca.
Costea mergea dupe iea.
Ține ici, ține colea

Păn' ajungea 'n valea ra,
Unde pe Fulga-l găsa.
Sta trîntit pi-o canapea
Și trăgea din o lulea
Și din gură pomenea,
De-al dracului ce ierea.
Unii la oi jupuia,
Alțit focu că făcea,
Alțit frigări pregătea.
— „Vez' tu, Costeo, turma ta,
De ț'a furat-o Fulga,
Zace aici în valea ra.
Pe care tu l-ai cinstit
Și iel n'a fost mulțumit
Cu cinstea de l-ai cinstit.
Am să-l țiu ieu haiducește
Și să-l baț' tu ciobănește.
Guda pe iel să repeza
Și jos îl trîntea.
Și Costea la iel venea
Și cu bîta-l omora,
Ceata lui se răspîndea.
Costea oile își loa
Și la stîină le ducea.

Costea

Frunză verde de trei stanț',
Astăzi Luni și mîine Marț'
Pleacă Costea la Galaț',
Cu catirii împovăraț'
Numai ruble și cu stanț'
Să cumpere sare oilor
Și opinci ciobanilor.
La țirlă pe cin' lăsa?
Guda, căța bătrînă

Numai cu un dinte 'n gură.
Dară Costea păn' să 'ntorcea
Oile jumătate le fura
Fulga, Fulga hoț bătrîn,
Oile jumătate le-a rupt.
Pin mijlocu luncilor,
La fintîna turcilor,
-Foaie verde, foaie lată,
Unde-a fost stîina odată,

Unde-i salcia cocoșată
 Și ulmu aplecat,
 Unde sta cașu atîrnat.
 Cașu greu nu ierea,
 Numai de cincîșpe oca.
 Vîntu cînd trăgea
 De virf l'apleca.
 Foaie verde micșonea
 Costea dila Galaț' să 'ntorcea,
 Drept la tîrlă să ducea,
 De departe să uita,
 Inima 'n iel sîrăia
 Cînd la oi să uita,
 Jumătate nu ierea.
 Dupe cai descăleca
 Și din gură șuera,
 La Guda striga.
 Guda la iel să ducea
 Și iel odată oita:
 — „Gudo, Gudo, căța bătrînă,
 Cînd te-am lăsat ieu la stîină
 Cine te-a 'nșelat
 De oile ț'a loat?”
 — „Stăpîne, Stăpîne,
 Da n'am fost numai ieu cîine?
 Acum am îmbătrînit,
 Numai sint bună de slujit.
 Am fost și la tată-tău”...
 Iel să necăjea;
 Iea să văita,
 In urma oilor o loa.
 Peste Fulga că-m' da
 In mijlocu luncilor.
 Guda la Costea se 'ntorcea
 Și lu Costea li spunea,
 Oile le-am găsît
 Și cu nima n'am vorbit.
 Foaie verde micșonea
 Costea pe cal încăleca
 Și-l mîna de crăpa.

In mijlocu luncilor,
 Ajungea la fîntina turcilor,
 La salcia cocoșată,
 Unde-a fost stîna odată.
 Iel dupe cal descăleca,
 Bună zîua la un ciobănaș că da,
 Că li da și-l întreba
 A cui este stîna asta.
 — „Este a lu Fulga, bătrîn
 Care este al meu stăpîn”.
 Iel din gură șuera,
 Toate oile sbiera,
 C'ale lui să cunoștea că ierea
 Cornute și aveau stelute 'n
 frunte
 Fulga cînd șuerătura o auza,
 Cam frică-i ierea
 Machia, ț... mumă-sa,
 Țsta o să fie Costea
 De mi-a loat bine urma.
 Costea la iel să ducea:
 — „Fulgo, Fulg bătrîn,
 Dece mi-ai furat oile din tîrlă?”
 N'am furat pe ale tele
 Și am furat pe ale mele,
 C'am slujit la tat-tău pe iele
 Da Costea să 'nfuria
 Și din gură li zîcea:
 — „De ce n'ai venit să ceri
 omeneste
 Să-ț' plătesc negustorește?”
 Mîna la briu o punea,
 Un pistol mare că scotea,
 Patruzăci de gloanțe în chiept
 li da
 Și la umbra ulucului îl trîntea.
 Biciul dila oblinec îl loa
 Și în Guda că trăgea.
 Oile atunci că le-aduna.
 Auzită dela Ion C. Popescu
 Carpen-Dolj

Costea

Pe cîmpu cu florile,
 Ciobănași cu oile
 Și umplu grindurile
 Și toate vilcelele
 Și-m' așază stîmile
 La toate fîntînile,
 Pe toate măgurile.
 La masa rețezată,
 Unde-a mai fost stîna odată,
 La măgura cea bătrînă,
 Cu mușchi d'un lat de mină,
 Pe cîmpu Tighinei
 Și pe-al Tigheniței
 Scoase Costea mielușei,
 Cît în luncă brebenei.
 Se mira lumea de iei.
 Scoate Costea mielușele
 Cîte 'n luncă viorele.
 Foaie verde ca iarba,
 Da măi avea Costea, avea
 Patru cîini bătrîni,
 Care păzau pila stîni
 Și o sută de măgari,
 Care umblă dupe oi.
 Măi avea Costea, avea
 Măi avea și pe Guda,
 Pe Guda căța bătrînă
 Fără nici un dinte 'n gură,
 De umbla din stîină 'n stîină
 Ca o mumă mai bătrînă.
 Și măi avea Costea, avea,
 Măi avea di-un mielușel
 Nu măi ierea 'n turmă ca iel,
 Tot așa de ocheșel;
 Cu coada de patru palme
 Și 'n cap avea patru coarne.
 Și 'n virful cornișălor
 Măi avea petre nestemate

Dila Dumnezău lăsate,
 De lumina stîna toată.
 Pe lumina pietrelor,
 Mergea fruntea oilor.
 Fruntea bătea la Pitești
 Și coada la Băilești.
 Foaie verde de doi stănt'
 Astăzi Luni și mîine Marț'
 Costea pleacă la Galaț'
 Cu chimiru plin de sfant'
 Și de galbini ferecaț'.
 Uroaie oilor,
 Și fînu berbecilor
 Și pae măgarilor
 Și mîncare cîinilor
 Și opinci ciobanilor,
 Căpestre cîrlanilor.
 Frunză verde ca iarba,
 Da iel, Costea cînd pleca,
 Iel pe Fulga mi-l chema,
 Tot pe Fulga oț bătrîn,
 Oț bătrîn de noo stîni.
 Și lui frate li dăruia
 Un berbec de frigare
 Și un caș bun din strecurare,
 Să fie Fulga de mirare,
 Și o mura de căldare
 Și un caș din perpeleag
 Să-m' păzăști turma cu drag.
 Foaie verde ș'o lalea,
 Dară Costea că pleca,
 Oț de Fulga rămînea
 Ca să-i păzască turma.
 Dară Fulga ce făcea?
 Aștepta până 'nsăra
 Ș'atunci ceata sa stringea,
 Dară Fulga le spunea,
 Foaie verde de-o maslină,

Hai la măgura bătrână,
 Cu mușchiu di-un lat de mînă
 C'a mai fost odată stîină.
 Unii ca cîinii lătra,
 Alții ca lupii urla.
 Ieu în urmă c'oi cădea,
 Jumătate l'oi rupea;
 Jumătate, a treia parte,
 Și măi mult de jumătate.
 Iei la măgură mergea,
 Unii ca cîinii lătra,
 Alții ca lupii urla,
 Cîinii lu Costea de auza
 Intra coala în perdea.
 Numai Guda rămînea,
 Oț de Fulga mi-s' înșela.
 Iel în urmă rămînea
 Jumătate le rupea,
 Jumătate, a treia parte,
 Și măi mult de jumătate.
 Im' loa fruntea oilor
 Și fruntea berbecilor,
 Fruntea notiorilor,
 Fala negustorilor.
 Și-m' loa mielu...
 Care mi-a curmat...
 Și măi avea Costea, avea
 Măi avea di-o mielușică
 Cam ochieșică,
 Nu ierea 'n turmă ca iea.
 Cînd simța de vreme rea
 Trăgea oile 'n perdea.
 Cînd simța de vreme bună
 Pornea oile 'n pășune.
 Astăzi Luni și mîine Marț',
 Vine Costea din Galaț'.
 Foaie verde și-o lalea,
 Trage oile 'n perdea
 Să le dea socoteala.

Jumătate nu ieșea.
 Jumătate, a treia parte,
 Și măi mult de jumătate
 Nu ie mielu, miorea,
 Care-m' rupe inima;
 Nu ie fruntea oilor,
 Nici fruntea berbecilor,
 Nici fruntea notiorilor,
 Fala negustorilor.
 Nu ie lapte la măsură
 Di-o palmă și-un lat de mînă.
 Nici caș la închegătură.
 Foaie verde ș'o lalea,
 Dară Costea ce-m' făcea?
 Toț ciobanii îi chema,
 Și cu cîinii alătura
 Și pe toț' îi cerceta,
 Cu nimica nu-i găsa.
 Numai Guda rămînea.
 Guda cățaua bătrîină
 Fără nici un dinte 'n gură,
 Venea și iea mai pe urmă,
 Ca o mumă mai bătrîină,
 Venea cu capu 'npilat
 Vedea bine c'a stricat.
 Dar iel Costea ce făcea?
 O bită mare că loa
 Și pe Guda o bătea.
 Numai patru că îi da,
 Guda la pămînt să da
 Și dip gură așa zîcea:
 — „Nu-ț' măi loa, Costea păcat.
 Să mă baț' nevinovat,
 C'am slujit la tată-tău
 La tată tătine-tău
 Și-acu slujesc și la tine,
 Nu mă bate, vai de mine!
 Foaie verde păr uscat,
 Un vînt din jos a sburat,

În dosu tufelor m'a dat,
 Un frig mare că m'a loat.
 Oț de Fulga m'a înșelat.
 Turma jumătate mi-a loat.
 Turma 'ntreagă a pornit
 La vadu cel adumbrit,
 Număi de Fulga știut*,
 Dară iel Costea de auza,
 Patru cupe lapte loa
 Și Gudei că i le da
 Și bine să sătura.
 Și lu Costea că-i spunea:
 — „Vino Costeo dupe mine
 Că știu poteca prea bine.
 Iacă Guda că-m' pleca
 Și cu Costea dupe iea.
 Păn' la val im' ajungea.
 Și acolo că să oprea
 Și pe Fulga mi-l vedea.
 Ședea pe epîngea
 Și fuma tutun din lulea
 Și la băieț' porunca:
 — „Alții să le junghiați,
 Și unii să le tăiați.
 Să le împachetați“.
 Foaie verde ca nuca,
 Iară Costea ce-m' zîcea:
 — „Aleii Guda, dumneata,
 Să-m' faci cum ai putea,
 Să-m' pui gura pe Fulga“.
 Foaie verde ș'o lalea,
 Iară Guda s'o trăgea

Binișor cam cum putea
 Și cu Costea-alătura,
 Iea cam pe burtă să tira
 Și pe Fulga 'l apuca.
 — „Ține-l Guda haiducește
 Că-i trag ieu păcurărește“.
 Dară Costea ce-m' făcea?
 Din fugă că să oprea
 Și pe Fulga mi-l prindea.
 — „Aleii Fulga, oț bătrîn,
 Oț bătrîn de noo stini,
 Tu ce n'ai fost mulțumit,
 Cu ce ieu te-am dăruit,
 Un berbece de frigare
 Și un caș din stricurătoare.
 Fie-ț' Fulga de mirare!
 Mi-ai loat fruntea oilor,
 Fala negustorilor.
 Mi-ai loat și mielu miorea,
 Mi-ai rețezat inima.
 Acu, mi le dai,
 Nu mi le dai,
 Ieu pe tine tot te tai.
 Iară Costea ce-m' făcea?
 Că în foc mi-l arunca
 Și cenușe mi-l făcea.
 Să să ducă pomina.
 Frate și s'o pomeni
 Cît soare pe cer va fi.

Costea

Frunză verde solz de pește,
 Umblă Costea călărește,
 Loc de stîină nu-și găsaște.
 Frunză verde ș'o lalea,

Înpărat Corbea ce făcea?
 Ordin în țară că da:
 — „Cari pe Costea l-aț' prindea
 Mari dăruială v'ași da“.

Doi uncheși mi să găsa,
 Dupe Costea că pleca,
 Costea ici, Costea colea,
 Pin păduri că-l căuta
 Și pe Costea mi-l găsa
 Sub un gros mare căzut.
 Să vez' uncheșii ce-i zicea :
 — „Haida cu noi, Costeo 'ncoa,
 Împărat Corbea mi-a murit,
 Cășile s'a sudumit“.
 Să vez' Costea minte zlabă
 Dupe unchieși mi să loa,
 La 'mpărat Corbea pleca.
 Mina pe iel că-m' punea
 Și 'n temniță mi-l băga.
 Frunză verde de-asumie
 Și mi-l băgă 'n șerpărie
 Dară Costea ce făcea ?
 Iel o mumă mi-ș' avea.
 Mumă-sa că-l adăsta.
 Foaie verde foi de prun,
 Mi-l adăsta la Crăciun.
 Frunză verde foi de praz
 Mi-l adăsta și la Paști.
 Iar mumă-sa ce făcea ?
 Dupe Costea că pleca ?
 Din Vinerea oolor,
 Din Simbăta Paștilor,
 Cu trei ooă roșii 'n poală
 Să meargă la temnicioară.
 La fereastă să ducea,
 Gura Costei auza.
 Iea mare să bucura.
 Da Costea ce mi-ș' făcea ?
 Muică, de iești muica mea,
 Muică, muiculița mea,
 În temniță cînd m'a băgat,
 Aici, muică 'n șerpărie,
 Ierea muică, muica mea
 Și șerpîi ca fusăle,

Năpîrci ca undrelele,
 Broștile ca nucile.
 Și-acu, muică, muica mea,
 De cînd sînt ieu aicea,
 Sînt șerpîi ca grinzile,
 Năpîrci ca furcile,
 Broaștele ca ploștile.
 Nu mi-ar fi muică, de aia
 Și-o drăcoaică
 De șerpoaică,
 În barbă frate, mi-a puiat.
 Ieu aici cînd am intrat,
 Barba atunci mi să ivea,
 Și mustața-m' răsărea.
 Și-acum barba mi-o aștern.
 Și mustața mi-o 'nvălesc.
 Cînd să 'ntinde,
 Mă cuprinde ;
 Să sîrcește,
 Mă sîrșește,
 Din inimă mă topește“.
 Iel din gură măi zicea :
 — „Muică, de iești muica mea
 Du-te muică, la domnie
 Și departe să 'ngenunchi
 Și de-aproape să te rogi :
 — „Ce v'ă Costea vinovat
 De 'n temniță l-aș' băgat“ ?
 Împărat Corbea ce-i zicea ?
 — „Frunză verde matostat,
 Babo, să vez', l-am uitat.
 Du-te, babo, de-a 'ndărăt
 Și spune-i din gură așa :
 I-am găsit logodnica,
 Logodnica, carpina,
 Dată dila Slatina“.
 Să vez' baba minte zlabă,
 O loa pe drum îndărăt,
 Frunză verde de-o negară,
 Cu pași iuți la temnicioară,

Iar la fereastă striga
 Și Costea mi-o auza.
 — „Frunză verde matostat,
 Să vez' ce, că te-a uitat,
 Ț'a găsit logolnica“.
 Dară Costea ce zicea ?
 Muică, muiculița mea,
 Ieu te-adăst muică, plîngînd,
 Și tu vii, mumă rizînd.
 Aia nu ie logolnica,
 Ie pustia de țapa,
 Care să mă puie 'n ia“.
 Vez' baba că să 'ntrista
 Și Costea că mi-o ruga :
 — „Muică, muiculița mea ;
 Muică, de iești muica mea,
 Frunză verde de-o negară
 Și du-te 'n tirgu de-afară
 Iea cincizăci de săpători
 Și cincizăci de lopătari,
 Sapă 'n ușa grajdului,
 Dă de lanțu roșului
 C'a scăpat pe moșu-meu
 Și-a scăpat pe tată-meu,
 Scapă și căpșoru meu.
 Dă-le maică de mîncare
 Și plătește-le parale“.
 Da de lanțu roșului
 Și de iel că scutura
 Iacă calu că venea :
 Și vez', baba ce făcea ?
 Dupe iea, frate că-l loa,
 La domnie că m' pleca.
 Babă slabă și bătrînă
 Și cu biciu tot de lînă.
 — „De ț'ă roșu de vînzare
 Să-ț' dau bune ieu parale“.
 Să vez', baba ce-m' zicea :
 — „Car' drumu lu Costea-ț' da,
 Ala pe roșu oț' loa.

Vez' Costea că auza
 Și pe baba mi-o chema.
 Roșu 'n curte mi-l băga,
 Da Corbea ce mi-ș' făcea ?
 Iel la cal că mi-ș', venea
 Și calu nu-l suferea.
 Porțile le zăvora,
 Santinelele 'ndoia.
 Dară baba ce-i zicea ?
 — „Aduceț' pe Costea 'ncoa
 C'ala știe, zău, sama
 Și toată 'nvățătura“.
 Drumu lu Costea că-i da
 Și la cal că-l aducea.
 Vez' calu nu-l cunoștea.
 La bărbieri porîncea
 Și pe Costea că-l rădea,
 Calu-atuncea-l suterea.
 Picioru 'n scară-l punea
 Și din gură așa zicea :
 — „Ado, babo d'o nuia,
 Să bat pe roșu cu ia“.
 Pân' roșu să 'nfierbînta
 Pi lîngă baba să da,
 Mina 'n briu i-o arunca,
 La ciochină mi-o punea.
 Noo ziduri le sărea,
 Cu norii s'amestecă.
 Împărat Corbea ce-i zicea :
 — „Du-te, Costeo, sănătos,
 Că la mina mea ai fost
 Și harnicu nu Ț'am fost“.
 Dară Costea ce zicea ?
 — „Rămli, Corbeo, sănătos,
 Că la mina ta am fost
 Și harnicu nu mi-ai fost“.
 Iar Costea mi să vorbea :
 — Ieu să-i pui foc cășilor,
 Miine strînge satele
 Și croiește altele“.

Să 'nvăț bine, să iau coconășu
Că-i sacă zău, sufletășu".
Costea 'ndărăt să 'ntorcea,
La tereastă că-i venea.
Și făcea iel, cum făcea
Până 'n casă că intra,

Pe copilaș îl loa.
In țapă afară-l punea,
La fereastă-l așeza.

Auzită dela Mitu lui Nicolae
Constantin, Com. Vârtoș.

Costea

Are Costea mielușei
Cît' în luncă brebenei;
Și are Costea mielușele
Cît în luncă viorele;
Are Costea și cornute
Cite pietre sunt în munte;
Are Costea și mări are,
Are o miorea
De nu-i în turmă ca iea.
Cînd ieste vremea mări ra,
Trage oile 'n perdea;
Cînd ieste vremea mări bună
Trage oile 'n pășună.
Virfu coarnelor licărea,
Lumina cît ie turma.
Are Costea și mări are
Mult' cățălandri
Ce șed vara pila mandri.
Are Costea și mări are
Doo' și patru cîini bătrîni
Ce șed vara pila stîni,
Are și mări are,
Are o căța bătrînă
Stă vara la stîna
Invăluită 'n lînă,
Număi are nici-un dinte 'n gură...
Umblă Costea haiducește,
A găsit un loc
La salcia plecată,
Unde-a mai fost tirla odată.

Foiliță ș'o lălea
Costea ce-m' făcea?
Oile mi le-alegea,
Ciobanii mi-i împărța
Fiecare partea sa,
Oile la tirlă vii le ducea
Și Costea mi le mulgea.
Venea lapte la măsură
Și cașu la 'nchegătură.
Costea ce zîcea?
Bine că-i părea.
— „Voi vătășilor
Și voi ortacilor,
Să vă bucuraț'.
Foilină de doi stanț',
Azi ie Luni și mîine-i Mart',
Ieu mă reped la Galaț',
Aveț' grije,
Voi ortacilor,
Și voi ciobanilor,
Că vine Fulga
Și ne rupe oile!
Iea fruntea herbecilor,
Fala negustorilor.
Ieu mă reped la Galaț'
Să iau tărîță de oiță
Și bolovani de ciobani".
Foiliță ș'o lălea
Costea ce-m' făcea?
Pila Fulga-m' da.

Foilină de-o lămie
— „Fulga, cît ai fi în haiducie
Și ieu voi fi în ciobănie,
Tu să-m' faci vreuna mie...
Dacă țî'o fi de carne,
Să te duci să iei
Un berbec din frigare
Și-o noatină din căldare,
Foiliță, peliniță,
Să iei mălai depe poliță
Și urdiță din trăistîță
Și să bei vin din trochiță;
Să bei să te ospătez'
La turmă să nu mi te gîndești".
Astăz Luni și mîine Mart',
Pleacă Costea la Galaț'.
Foilină ș'o lălea,
Costea din Galaț' venea
Cu patru cai lăturași.
Drept la stîna că-m' trăgea.
Oile la ușe le stringea
Și mi le mulgea,
Vede că nu ieșia
Laptele la măsură
Și cașul la fuchegătură.
— „Mă l voi vătășilor,
Și voi ortacilor,
A venit Fulga
Și ne-a rupt oile!"
Guda, căța bătrînă,
Sta invăluită 'n lînă,
Vîntul din jos bătea
Și Fulga oile le rupea.
Costea ce făcea?
Cu cornu cîini-i striga
Toț' cîinii venea,
Guda nu venea.
Foilină ș'o lălea,
Un laț pe treap punea,
Guda cînd venea, în laț da.

Costea ce făcea?
Incepea în iea să dea,
— „Costea, de ce-ț' baț' tu joc
de mine?
C'am slujit la tată-tău,
Am slujit la moșu-tău,
Acum m'a ajuns vremea
Ca să slujesc și la tine
Și tu țî' baț' joc de mine.
Ieu am îmbătrînit,
Nu sînt bună de sărit;
Mi-este carnea ca fraga
Și vîna ca cureaua;
Cînd ieream tinerea
Ierea carnea ca țceru
Și vîna ca oțalu,
Fulga a venit,
Ieu putere n'am avut.
Unii hoț' urla
La măgura înaltă,
Unde-a mai urlat odată.
Cîinii fuga da.
Unii urla,
Unii alătra
Și cîinii toț' fuga da:
Să-m' dai doi trepi de lapte
Să beau să mă ospătez,
Pe Fulga ieu țî-l găsăsc,
La isvoru dedemult
De Fulga făcut,
De Guda găsit".
Doi trepi de lapte bea,
Pe mirosu țapilor,
Pe dîra herbecilor
La isvor mergea,
Toț' hoșii tăia.
Fulga sta pe-o latură
Cu'n șodolan de oaie 'n gură.
Guda pintre hoț' trecea.
Cînd hoșii pe Guda vedea

Tot' să răspîdea,
Cum bate vîntu năsîpu.
Iar Guda ce făcea ?
Pe Fulga de vînă 'l loa.
Și Costea ce zicea ?
— „Ține-l cîine, ia-l căța,
Că ăsta mi-a rupt turma,
Fruntea berbecilor,
Fala negustorilor.

Ține-l Gudo haiducește
Ca să dau ieu ciobănește*.
Costea da
La râtezu părului
La tema capului
Unde-i pasă voinicului.
Auzită dela Pantille I. Oslac
de 68 ani,
Seaca de Pădure-Dolj.

Costea

Umblă Costea călărește,
Călărește și domnește,
Loc de tîrlă nu găsăște.
Ba iel și de mi-a găsît.
La marginea scufundată,
Unde-a mai fost tîrla odată.
Dară Costea ce-m' făcea ?
Iel mîre că strîngea
Cinzăci de cățai
De-i du pin odăi
Și pe Guda cea bătrînă
Care a păzît noo stîni.
Oile 'n perdea trăgea
Și Fulgăi că-m' vorbea :
— „Măi, Fulgo, tu hoț bătrîn,
Ieu ție că șași lăsa
O mioară de căldare
Și-un berbec de frigare
Și brînză din perpeleag,
Însă să nu mă strici de loc.
Pleacă Costea la Galaț'
Cu măgarii sărsămaț',
Tot de ruble și de franci,
Iel, mîre, să-m' tîrguiască
Sare berbecilor,
Tărițe mioarelor.
Astăzi Luni și mîine Marț'

Pică Costea din Galaț'.
Iel la turmă cînd venea,
Cătă f... mumă-sa,
Nu știu cîmpu s'a lărgit,
Oci din oi mi-a măi pierit !
Nici atuncia nu credea.
Oile 'n strungă trăgea,
La mulsoare că le da.
Nu ie lapte la măsură
De-o palmă și-un lat de mină,
Cînd cîinii că mi-i striga'
Tot' cățaii că-m' venea,
Numai Guda cea bătrînă
Venea cu capu 'mpilat...
Vedea bine c'a stricat.
O bătea, o suduia,
Dară Guda-i răspundea :
— „Aleo Costea, gealap Costea,
Am slujit la tată tătine-tău
Și la tată-tău.
Vine vremea și la tine ;
N'am măi putut vai de mine !
Un vînt cu ploaie mi-a dat
Și 'n scorbură m'am băgat
Și Fulga că m'a înșelat.
Mi-a rupt oile jum'ate
Și din miei a treia parte.

Ține-l Guda haiducește !
Guda pe urmă mi-l loa
Și 'ntr'uu tulan mi-l găsa.
Unii mămăligi lăcea,

Unii la oi jupuia,
Atîti ficații pîrlea.

Auzită dela Ion Sălciaru
Plenița-Dolj.

Costea

Astăzi Luni și mîine-i Marț'.
Pleacă Costea la Galaț'
Cu cincizăci de cai furat'
Și măgari înșămărat'
In stînărie-i băga.
Și coamele le tunde
Venea omu și jura
Că nu ierea calu-așa.
Foileană, lirele,
Avea Costea, avea, n'avea,
Avea pe dracu să-l iea !
Cîte pietre sînt pe munte,
Sînt la Costea oi cornute ;
Cîtî în luncă, brebenei
Atîția la Costea, miei ;
Cît în luncă viorele,
Atîtea la Costea miele.
Avea Costea, avea, n'avea,
Avea pe dracu să-l iea
Avea Costea o oaie
In coadă de patru palme,
In cap avea patru coarne ;
Avea Costea un berbecel
Nu ierea 'n turmă ca iel ;
Foileană de-o smincea,
Astăzi Luni și mîine Marț'
Pleacă Costea la Galaț'
Să iea sare oilor
Și opinci ciobanilor
Și colțari dulăilor.
Dară Costea ce-m' zicea ?
Și pe Fulga să cricea

— „Măre, Fulga, boier Fulga,
Tu să nu mă strici pe mine
Că ieu te dăruiesc pe tine
C'un berbec de frigare
Și mioară de căldare.
Vin rece din pivnicioară,
Rachiu din stricurătoare".
Dară Fulga ce-m' zicea ?
Rugămintea lu Costea o uita,
Oile i le rupea.
Dară Costea ce-m' făcea ?
Dila Galaț' că-m' venea.
Trăgea oile la mulsură,
Nu ie chiagu la măsură,
Nici chiagu la 'nchegătură.
Machia, f... mumă-sa,
M'a stricat Fulga pe mine,
Că nu ie chiagu la măsură".
Avea pe Guda bătrînă,
Fără nici uu dinte 'n gură.
Foileană de-o smincea,
Tu Gudo, căța bătrînă
Tu să-m' dai pe Fulga'n mină"
Dară Guda ce-m' zicea ?
— Măre, Costeo, boier Costeo,
Am slujit la tată-tău,
Și la moșu tată-tău,
Și la moșu' moșu-tău,
M'a ajuns vremea pe mine
Ca să slujesc și la tine".
Foileană ș'o smincea
Și dupe Fulga să loa,

Și pe Fulga mi-l găsa
Intr'o pădure pustie,
Nu știu zece sau doisprece,
Or cinci frig la un berbece.
Și nu-l frigeau cum să frige
Și-l învîrteau pin cirlice
Ca să-i fie carnea dulce,
La măgura scufundată,

La salcia aplecată,
A dus Costea oile
Și ne-a strîns perdelele
Și-a cuprins vâlcelele,
Șchioapele vîrtoapele.

Auzită dela Gh. Stălcu
Carpen-Dolj.

Costea

Pe cîmpul Tifeniei
Și pe-al Tifenitai,
Scoasă Costea oile
Și umplu crîngurile,
Scoasă Costea un mieluşel,
Cîte 'n luncă, ochesel;
Scoasă Costea mieluşele
Cîte 'n luncă brebenele.
Umblă Costea călărește,
Loc de tîrlă nu găsăște,
Pune turmele
Pe toate măgurile.
La măgura cea lată,
La salcia bătrînă
Cu mușchiu di-un lat de mînă,
Și măi avea Costea avea
Măi avea patruzăci de cîini
bătrîni
De mi-i opra pila stîni;
Și-o sută de copărstăi
De-i trimetea dupe oi...
Măi avea Costea avea,
Măi avea și pe Guda,
Pe Guda căța bătrînă
Numai cu doi dinț' în gură.
Și avea Costea avea,
Di-o mieluşea
Nu ierea 'n turmă ca iesa.

Cînd simța de vreme ra
Trăgea oile 'n perdea;
Cînd simța de vreme bună
Trăgea oile 'n păscură,
Și măi avea Costea avea,
Măi avea di-un mieluşel
Nu ierea 'n turmă ca iel.
Cu patru perechi de coaroc,
Cu coada de patru palme.
Pin lumina pietrilor
Mergea fruntea oilor.
Bătea coada în Băilești
Și vîrfu taman în Ploiești!
Astăzi Luni și mîine Marț'
Pleacă Costea la Galaț'
Cu chimiru plin de stant'
Să ia sare oilor,
Tărită mînzarilor,
Și opinci ciobanilor.
Dară Costea cînd pleca,
Iel pe Fulga mi-l chema
Și lu Fulga-i dăruia
Un berbece de frigare
Și-o mioară de căldare
Și-un caș bun din perpeleag
Să-i păzască turma cu drag
Da Fulga astfel până iasăra
Cu ceata lui să vorbea

— „Ai la măgura bătrînă
Că-i mușchiu di-un lat de mînă,
Unde să-m' alătură',
Că mi-i Costea la Galaț'.
Ieu în urm'oi rămînea
Oi loa ce mi-o plăcea.
Rupsăi turma jumătate,
Șoborii în valea ra".
Dooăspe tăia;
Dooăspe junghia,
Dooăspe frigea
Și le 'nvîrtea în belciuge
Să fie carnea dulce.
Astăzi Luni și mîine Marț'
Sosi Costea din Galaț'.
Trage oile 'n perdea,
Și le dea de socoteală,
Jumătate nu ieșea:
Nu ie lapte la măsură,
Nici cașu la 'nchegătură,
Di-o palmă și-un lat de mînă,
Nici paiul nu cunoștea.
Nu-i mielu și mioara.
Rupe Costea inima.
Toț' ciobanii îi chema
Și cu cîinii alătorea
Și mi-i judeca
Și venea Guda, venea,
Venea cu capu 'mpilat,

Știa bine c'a stricat...
Da Costea de o vedea
Loa cujba și o cujba
Și așa din gură-i grăia:
— „Nu da, stăpîne, în mine
C'am slujit la tat'tău bine.
Și-acum slujesc și la tine
Și nu-ț' pare rău de mine
Că știu valea luncii bine.
Da Guda ce făcea?
Unde-o loa pe-o potecea
Și pe Fulga mi-l vedea,
Guda, Guduleața mea,
Cînd pe coaste, cînd pe spate,
Până mi l-a loat de spate.
Ține Guda haiducește,
Costea mi-l lovea cîinește.
Cu pămînt, pămîntește dare-ai!
Fulga n'ai fost mulțumit
Și ieu mi-ți-am dăruit
Un berbece de frigare
Și-o mioară de căldare
Și-un caș bun din perpeleag,
Dă-m' mielu, mioara,
Care mi-a rupt inima.
Și s'o pomeni
Cît soare va fi.

Dela Sofia lui Marin R. Niță
Risipiți-Dolj.

Costea

Astăzi Luni și mîine Marț',
Pleacă Costea la Galaț'
Să ia sare oilor,
Tărită mioarelor
Și sgarde dulăilor
Și opinci ciobanilor
Și ghetе vâtafilor.

La Galaț' cînd a plecat,
Iel turma cui a lăsat?
I-a lăsat-o lui Fulga.
Dară Fulga ce făcea?
O ploaie mi să punea,
O ploaie cu spic.
Cîini la adăpost să da.

Dară Fulga ce făcea?
 Toț' hoții lui i-aduna
 Și la turmă să ducea:
 Unii ca lupii urla,
 Alții ca cîinii lătra,
 Dară Fulga ce-m' făcea?
 Fulga că da pe altă parte,
 Rupea turma jumătate.
 Cu iea 'n pădure mergea,
 Unii la oi că tăia,
 Alții la oi jupuia,
 Alții la lemne tăia,
 Alții focu l'aștia
 Și alții carne frigea;
 Și mi-o frigea în belciuge
 Și mi-o 'ntorcea în cîrlige,
 Ca să fie carnea dulce.
 Dară Costea cînd venea,
 Oile că le mulgea,
 Nu ieșia lapte la măsură
 Și brînză la 'nchegătură.
 Iel toț' cîinii mi-i chema,
 Pe toț' că mi-i judeca
 Și cu boata că-i bătea,
 Dară Guda cea bătrînă
 N'are nici un dinte 'n gură,
 Vine cu capu 'n pămînt.
 Vedea bine c'a stricat!
 Că la Costea cînd venea,
 Costea că mi-o judeca
 Și cu boata c'o lovea.
 Da cățaua că-i spunea
 Stăi, Costea, de ce mă baț'
 Am slujit pe moșu-tău,
 Pe tată bătrîne-tău;
 Am slujit pe tată-tău
 Și te slujesc și pe tine;
 De ce, Costeo, dai în mine?
 Știi pe noi cum ne-a înșelat,
 O ploaie că mi s'a pus

Noi la adăpost ne-am dus.
 Dară hoții ce făcea?
 Unii ca lupii urla,
 Alții ca cîinii lătra.
 Dară Fulga ce făcea?
 Iel că mi-a dat pe altă parte,
 Mi-a rupt turma jumătate.
 Dă-m' lapte să mă 'mbulzesc,
 Zăr, setea să-m' potolesc,
 Că ieu pe Fulga-l găsăsc".
 Dară Costea ce făcea?
 La stîină că mi-o ducea
 Și-i da lapte de să 'mbulza,
 Zăr, de setea-și potolea,
 Nasu 'n vînt că mi-ș' punea,
 Și la fugă că mi-o loa.
 Da cățaua ce-m' făcea?
 Dinț' în vină înfigea.
 Dară Costea ce zicea?
 — „Ține-l, Guda, someiește
 Să-l lovesc ieu păcurăreștel"
 Și mîna pe iel punea
 Și 'ncepea de-l judeca:
 — „Bine, Fulgo, hoț bătrîn,
 Ce să mă strici tu pe mine?
 Ieu, Fulgo, cînd am plecat
 Turma 'n știre ț'am lăsat.
 Și ieu Fulgo ț'am lăsat
 O mioară de tăiere
 Și una de frigare
 Și pastramă 'n prepeleag
 Să mîncîci, Fulga, cu drag".
 Lancea 'n gură i-o băga
 Și pe iel îl omora
 Și pe urmă că mi-l loa
 Și pe foc că mi-l punea.
 Mi-l punea și în belciuge
 Ca să-i fie carnea dulce.
 Și pe foc că mi-l lăsa
 Și la urmă să 'ntorcea.

Mioara

Pe-o gură de munte.
 Coboară oi multe,
 Măi toate cornute,
 Toate miorele,
 Mîndre ochesele,
 Cu noo ciobani,
 Toț' sînt veri primari
 Și cu strinu zece,
 Din galbini-i 'ntrece
 Și-are oi măi multe,
 Sînt toate cornute,
 Toate miorele,
 Mîndre, ochesele;
 Mică miorea,
 Din oi s'alegea
 În tîrlă rămînea,
 Trei zile zbiera,
 Trei zile de vară,
 Trei de primăvară,
 Și strinu 'ntreba:
 — Mică miorea,
 Dece mi-ai zghera?
 Sau ț'ă foame, sau ț'ă sete,
 Or ț'ă dor de codru verde,
 Or mi-ai căpiat,
 Să te-arunc în gard?
 — Nu mi-e foame, nu mi-e sete,
 Nu mi-e dor de codru verde,
 Nici n'am căpiat,
 Să m'arunci în gard.
 Da ieu am auzit
 Lei cum s'a vorbit,
 Ai noo ciobani
 De sînt veri primari,
 Ca să te omoare
 Și să mi te 'ngroape,
 În tîrla oilor,
 În jocu mieilor,

Intr'al berbecilor,
 Și strinu îi zicea:
 — Mică miorea,
 Nu-m' purta grija,
 Lei m'or omori
 Și m'or îngropa
 În tîrla oilor,
 În jocu mieilor,
 Intr'al berbecilor,
 Și-ăst ciumag uscat
 'L-o pune stîlp la cap,
 Floerașu meu
 Sus în comarnic,
 Acolo l-o pune.
 Vîntu o trăgea,
 Floeru-o cînta,
 Oile s'or strînge,
 Ciobănaș' le-or mulge.
 Și iei îl omora
 Și că-l îngropa
 În tîrla oilor,
 În jocu mieilor,
 Intr'al berbecilor;
 Și al ciumag uscat
 Că-l pune la eap,
 Floerașu lui,
 Sus în comarnic,
 Acolo-l pune;
 Vîntu cînd trăgea
 Floeru cînta,
 Oile să strîngea,
 Ciobănaș' le mulgea,
 Și iei că-m' pleca,
 Iși muta tîrla,
 Măi departe c'o ducea.
 Muma strinului
 Aștepta ce-m' aștepta,
 Vedea că nu măi venea,

Și iea că-m' pleca
 C'un smoatec de lână
 'N mină,
 Din gură 'nginind,
 Din gură 'ntrebind,
 Din ochi lăcrămînd.
 In vale-m' scobora,
 La Dunăre să ducea
 Și-așea căntreba:
 — Dunăre, Dunăre,
 Drum fără pulbere,
 Și făr' de ogaș,
 Inima-m' scăpași;
 Tu, că mi-ești mai mare,
 Măi cuprinzătoare,
 Da nu mi-ai văzut
 Di-un fecior al meu?
 De cînd a plecat,
 Pe-acas' n'a măi dat.
 Dunărea-i răspundea:
 — Și de i-am văzut,
 Nu l-am cunoscut.
 Da baba-i spunea:
 — Fețișoara lui
 Spuma laptelui,
 Sprîncenele lui,
 Pana corbului,
 Ochișorii lui,
 Doo mure negre
 Puse pi-un rug verde,
 'Ntinse pe pămînt,
 Ne-atinse de cînt,
 Mustăcioara lui
 Țapa orzului.
 Și Dunărea-i răspundea:
 — Și de l-am văzut,
 Nu l-am cunoscut
 Și du-te la ceață,
 Că iea ie mai mare.
 Mai cuprinzătoare.

Iară baba ce tăcea?
 Iea la ceață să ducea:
 — Ceață, negureață,
 Tu nu mi-ai văzut
 Di-un fecior al meu?
 De cînd a plecat
 Pe-acas' n'a măi dat.
 Și ceața-i răspundea:
 — Și de l-am văzut,
 Nu l-am cunoscut.
 Dară baba-i spune:
 — Fețișoara lui,
 Spuma laptelui,
 Sprîncenele lui
 Pana corbului,
 Ochișorii lui
 Doo mure negre,
 Puse pi-un rug verde,
 'Ntinse pe pămînt,
 Ne-atinse de vînt;
 Mustăcioara lui
 Țapa orzului.
 Iară ceața-i spune:
 — Ieu că l-am văzut
 Cînd l-a omorît,
 Ai noo ciobani,
 De sînt veri primari,
 Și mi-l-a 'ngropat
 In tîrla oilor,
 In jocu mieilor,
 Și un ciomag uscat
 I l-a pus la cap.
 Și baba să ducea
 Unde-a fost tîrla,
 Crescusă iarba,
 Nimic nu găsa.

Orodol-Dolj.

Miorica

Pi-un picior de munte,
 Coboară oi multe,
 Multe și cornute.
 — „Mică miorică,
 Ce ai de trei zile încoace
 De gura nu-ț' măi tace?
 Că ieu te-am păscut
 Pin livez' verz',
 Și te-am adăpat
 Pin isvoară reci”.
 — „Stăpîne, stăpîne,
 De trei zile 'ncoace
 Iei mi s'a vorbit,
 Noo ciobănași

Cu stăpînu zece,
 Care să întrece,
 Pe mine mă ia
 Și 'n apus de soare
 Vor să te omoare”.
 — „Mică miorică,
 Da tu să le spui
 Pe mine să mă 'ngroape
 In tîrla oilor,
 In jocu muncilor,
 In punsu berbecilor,
 Caval mi-o punea,
 Vîntu mi-o bura.

Caraula-Dolj.

Mneoara

— „Oiță, mneoriță
 Cu lîna plăviță,
 De trei zile 'ncoace
 Gura nu-ț' măi tace.
 Or iarba nu-ț' place
 Or mi-ești bolnăghioară?
 Spun mie iară”.
 — „Stăpîne, stăpîne,
 Nu sînt bolnăghioară
 Da pe tine te omoară
 Ianuș ungurean
 Și cu zăvicean
 Că ai oi măi multe,
 Mîndre și cornute
 Și cai măi învâțaț'
 Și cîini măi înbărbaț’”.
 — „Oiță, pe mine
 De m'ar omorî,
 Să mă 'ngroape
 La tîrla de oi

Să fiu tot cu voi.
 Mie la cap să-m' puie
 Floieraș de os,
 Că mult cîntă frumos;
 Floieraș de fag
 Că mult cîntă cu drag;
 Floieraș de soc
 Că mult cîntă cu foc.
 Vîntu mi-o abura,
 In iele o sufla,
 Iele o 'ncepe de-a cînta,
 Voi v'aț' strînge
 Și pe mine m'aț' plînge.
 Da de ai vedea
 O mumă bătrînă,
 De mine te-o 'ntreba
 Tu iei să-i spui
 Că ieu m'am însurat
 Și am loat
 O fată de crai

Și am apucat
Pe-o gură de rai.
Soarele și luna
Mi-a ținut cununa;
Preot' munții mari,
Păsări lăutari...
Pe iel îl omora
Și baba a venit.
— „Oiță lăiță,
Nu cumva ai văzut
Un mîndru ciobănaș,
Fețșoara lui
Spuma laptelui;
Perșoru lui
Spicu griului;

Ochișorii lui
Doo mure negre,
Puse pe rug verde?
— „Ba, babă, l-am văzut,
Iel s'a însurat
Și s'a cununat
Cu o fată de crai
Și a apucat
Pe o gură de rai.
Soarele și luna
I-a ținut cununa;
Preot' munții mari
Păsări, lăutari.

Auzită dela Ion Petre Lupu 60 ani.
Risipiți-Dolj.

Mneorița

Dunăre, Dunăre,
Drum fără pulbere,
Și fără ogaș
Inima-m' săcași,
Rău mă râtezași.
Dunăre, Dunăre,
Să-m' fii vorbitoare,
Cum iești trecătoare,
Ieu te-ași întreba
Că ieu mi-am avut
Un voinicel 'nalt,
'Nalt și sprîncenat.
Fețșoara lui,
Coală de hîrtie

De-a din prăvălie,
Logofeț' o scrie.
Mustăcioara lui
Țapa orzului.
Sprîncenele lui
Spicu griului.
Ochișorii lui
Doo mure negre
Puse pi-un rug verde,
Intinse pe pămînt
Neatinse de vînt.

Culeasă dela Marie D-tru P. Rădol,
65 ani, Risipiți-Dolj

Păcuraru

Foaie verde di-un mărăș,
Colea 'n vale la stejar,
Mîndru cînt' un păcurar

Din floier și din caval,
Din floier im' floiera,
Din caval im' aulea

De dragu fețișălor,
De doru nevestelor,
De dragu oișălor.
Păcuraru ce-m' făcea?
Un sat departe năzărea.
Oișăle le lăsa
Și fuga la sat că da,
De fete s'amureza,
Oișăle le uita.
Aminte cînd și-aducea
Fuga la oișă-m' da.
Cu lupu 'n cale să 'ntîlnea.
— „Bună ziua, lupule“!
— „Mulțumesc, ciobanule“!

— „Da nu cumva ai fi văzut
Pe aici nește oi trecînd?
— „Ba ieu, frate, le-am văzut,
Le-am văzut și le-am păscut,
Pi la fintîni,
Căpățîni!
Pi la livez'
Mașă verz',
Pin costiță
Stau corniță.
Pi la botu dealului
Stă pielea măgarului“.

Plența-Dolj

Păcuraru

Foaie verde fir mărăș,
La umbriță de stejar
Mi-aulește-un păcurar
Din floier și din caval.
Aulea cît aulea,
Măi la urmă să culca
Și să vez' că adurmea,
Oile că le pierdea,
Măi tîrziu cînd să treza
Drept în picioare sărea,
Nici o oale nu vedea.
Iel pin pădure mi-o loa.
Cătă ici, cătă colea,
Nici o oale nu găsa.
Cu lupu 'n drum să 'ntîlnea,
Bună sara iel că-i da,
Da lupu că-i mulțumea.
— „Mă lupule, dumneata,
N'ai văzut o turmă a mea?
Mă lupule, n'ai văzut tu oile?
— „Le-am văzut și le-am păscut,

Ama nu le-am cunoscut.
Că pin pîrloage, stau plotoage.
Pin fintîni stau căpățîni,
Iar la coada jghiabului,
Samaru măgarului.
Sus în vîrfu dealului,
Cojocu ciobanului“.
Ui-ui-ui și ia-ia-ia
Rău mă doare inima
Că pierdai turmulița!
Înăinte că mergea,
Cu neamțu 'n drum să 'ntîlnea:
— „Bună ziua, neamțule,
— „Mulțumesc, ciobanule“.
— „Mă neamțule, dumneata,
Poț' să-m' faci cîntarea mea?
Să-ț' dau un pol ferecat
Pe fund de chimir băgat“.
Hei, și 'ncepea neamțu cu
de-ale lui
Să facă inimă bună ciobanului.
— „Aolele l neamțule,

Cum țî' cură sdreanțale! — „Las' să-m' cure că nu-m' pasă
Că mi-e nemțoaica acasă,
Ieu le rup și iea le coasă.
— „Mă neamțule, dumneata
Asta nu-i cîntarea mea,
Ieu polu nu țî-l-oi da
Și de drum că mi-oi vedea".
Măi 'năinte că mergea,
Cu popa 'n drum să 'ntîlnea:
— „Părinte, sîntîlia ta,
Poț' să-m' faci cîntarea mea?"
Să-ț' dau un pol ferecat
Pe fund de chimir băgat".
Hei! Și 'ncepe popa cu de-ale
lui
Să facă inima bună ciobanului.
— „Voi, fomeilor, făceț' colacii
măi mari
Că pîinea mi-e drag să tai
Aleluia, aleluia-a-a".
— „Hei, părinte dumneata,
Asta nu-i cîntarea mea,
Ieu polu nu țî l-oi da
Și de drum că mi-oi vedea".
Măi 'năinte că mergea
Cu sîrbu 'n drum să 'ntîlnea:
— „Mă sîrbule, dumneata,
Poț' să-mi faci cîntarea mea,
Să-ț' dau un pol ferecat,
Pe fund de chimir băgat".
Hei! Și 'ncepea sîrbu cu de-ale
lui
Să facă inima bună ciobanului.
— Hei, sîrbule, dumneata,
Asta nu-i cîntarea mea;
Ieu polu nu țî-l-oi da
Și de drum că mi-oi vedea".
Măi 'năinte că mergea

Cu țîganu să 'ntîlnea:
— „Mă, țîgane, dumneata,
Poț' să-m' faci cîntarea mea
Să-ț' dau un pol ferecat,
Pe fund de chimir băgat?
Hei! Și 'ncepea țîganu cu
de-ale lui
Să facă inima bună ciobanului.
— „Aida lima, dita lima.
Tirida, tirida da-a".
— „Mă țîgane, dumneata,
Asta nu-i cîntarea mea,
Ieu polu nu țî-l-oi da
Și de drum că mi-oi vedea".
Măi 'năinte că mergea,
Cu țăranu să întîlnea.
— „Mă țărane, dumneata,
Poț' să-m' faci cîntarea mea,
Să-ț' dau un pol ferecat,
Pe fund de chimir băgat?
Hei! Și 'ncepea țăranu cu
de-ale lui,
Să facă inima bună ciobanului.
— „A a-a! Mă suii cu plugu
în coastă.
Scoasă naiba o nevastă,
Tinerică și frumoasă,
Ieu cu ochii dupe iea
Strîmbă Murgilă, brazda,
Frînsăi la plug trupîța;
Trupîța și tieru-al lat,
Mă făcu să plec la sat.
Cînd o loai în către sat
Lunilă s'a sîngerat;
Cînd intrai măi bine 'n sat
S'a sîngerat și alălalt.
Auleo, ce-o să mă fac?
Rămăsăi de boi sărac!
— „Mă țărane, dumneata,
Asta nu-i cîntarea mea.

Ieu polu nu țî-l-oi da
Și de drum că mi-oi vedea".
Măi 'năinte că mergea,
C'o fomeie să 'ntîlnea.
— „Mă fomeie, dumneata,
Poț' să-m' faci cîntarea mea?
Să-ț' dau un pol ferecat,
Pe fund de chimir băgat".
Hei! Și 'ncepea fomeia cu
de-ale iei.
— „Ciobănaș la oi m'aș duce,
Ciobănașule,
Da nu-m' place urda dulce,
Ciobănașule,

Zîua cu fetițale,
Ciobănașule,
Noaptea cu oițale,
Ciobănașule.
Dragi im' sînt oițale,
Ciobănașule,
Cînd le cresc cornițale,
Ciobănașule".
— „Hei, fomeie, dumneata,
Asta fu cîntarea mea.
Ieu polu că țî l-oi da
Și m'oi duce unde-oi putea".
Orodel-Dolj.

Acest volum s'a executat de
Tipografia „SPERANȚA”
DUMITRU ST. DINCĂ
Craiova, Str. Madona Dudu 38
IN ANUL 1944

MONOGRAFIA JUDEȚULUI DOLJ

TIPĂRITĂ SUB ÎNGRIJIREA

D-LUI DR. C. S. NICOLĂESCU-PLOȘOR

Directorul Arhivelor Statului, al Institutului de Istorie Națională
și al Muzeului Regional al Olteniei din Craiova

SECRETAR DE REDACȚIE

PREOT D. BĂLAȘA